DENISE ROBINS

Splendoare a desertului

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de IRINA

POPESCU-TISMANA

Capitolul 1

în această dimineaţă geroasă de iarnă, doamnei Forbes sufrageria i se părea prea mare si rece, în timp ce aranja masa pentru două persoane. Era, bineînţeles, din cauză că ea si Robert erau singuri. Mâncau singuri pentru prima oară în douăzeci si trei de ani.

Grace Forbes privea masa mare de mahon, aşezând o faţă de masă mică, doar la un capăt. Ochii îi erau gânditori şi un pic trişti. Părea să vadă această masă aşa cum fusese în urmă cu trei ani, înainte ca Hitler, în nebunia lui, să atace Europa şi să tulbure întreaga lume. Trei ani în urmă! Ce multe se întâmplaseră de atunci. în vara şi toamna anului 1939, întreaga familie se aflase încă acasă. Alexa... cel mai mare copil al său şi iubită fiică, numită astfel după una dintre reginele Angliei, despre care Grace Forbes îşi imaginase că fusese cea mai frumoasă şi mai graţioasă femeie a vremurilor sale. era atunci acasă, având nouăsprezece ani şi urmând un curs la Londra. Dar mai apoi fusese trimisă într-o slujbă guvernamentală, atunci când izbucnise războiul, tocmai la Blackpod. Nu venea la Beckenham decât în scurte vacanţe.

Mai era şi David, unicul şi adoratul lor fiu... şi David era atunci acasă şi încă la St.Paul. Acum purta uniformă de marină; David al lor, care doar cu puţin timp în urmă fusese un şcolar sfios. David era plecat undeva, navigând pe mări. Nu-l văzuseră de luni de zile. Sperau ca în curând să intre în concediu. Le era îngrozitor de dor de el. Dar erau foarte mândri de el şi de uniforma lui. Nu era ca un alt băiat, vecin cu ei, care se „învârtise“ de o slujbă acasă.

Apoi, urmau gemenele, Pam şi Penelope care erau la şcoală. Era norocoasă că le avea cu ea. Dar chiar şi gemenele erau plecate în acest weekend, în Sussex la mătuşa lor, Lil. Unchiul Stephen avea o fermă de păsări domestice. Lil şi Stephen nu aveau copii şi le adorau pe gemene. Doamna Forbes era bucuroasă să-şi trimită fetele din Beckenham din când în când, departe de alarme, raiduri aeriene şi bombe care căzeau uneori atât de aproape de „Casa cu duzi“.

Casa era numită astfel după duzii ce se aflau în mica grădină din faţă. Erau mândria şi bucuria familiei Forbes. Erau singurii copaci drăguţi pe care-i aveau şi o tufă de liliac alb în spate. Dar în rest, locuinţa era urâtă, din cărămidă roşie, prea mare pentru nevoile lor şi asemănătoare cu alte zeci de case aflate pe drum. Un drum cu o cutie poştală la un capăt şi câteva prăvălii chiar lângă colţ. Nimic frumos. Suburban, liniştit şi curat. Familia Forbes locuia acolo de când Alexandra îşi deschisese pentru prima oară ochii ei mari şi albaştri, cu douăzeci şi doi de ani în urmă.

Ce linişte era în casă şi ce deprimant fără copii, se gândi Grace Forbes înfiorându-se şi strângându-şi mai tare vesta de lână în jurul trupului. Când se îndreptă spre bucătărie îşi privi imaginea în oglinda bufetului.

Era o baborniţă de patruzeci şi cinci de ani, îşi spuse

ea. Părul, cândva auriu şi ondulat ca al Alexandrei, era acum lipsit de viaţă şi plin de fire albe. Rob îi spunea întotdeauna că are încă o înfăţişare drăguţă şi ochi frumoşi. Dar ea se simţea bătrână. Războiul făcuse asta. Nelinişstea că David era plecat pe mare, şi gemenele se aflau în această zonă, unde raidurile aeriene erau frecvente. Dar Rob nu şi-ar fi părăsit casa. N-ar fi putut. Era dentist în Beckenham şi avea un cabinet pe care-l moştenise de la tatăl său, dentist ca şi el. Majoritatea copiilor veneau la domnul Forbes să-şi scoată dinţii sau să-i îndrepte. Si o mulţime de oameni mai în vârstă care-l cunoscuseră pe bătrânul David Forbes.

Nu-ţi părăseai casa şi munca pentru un ticălos ca Hitler. Iar Grace nu şi-ar părăsi soţul. Nici nu şi-ar trimite copiii în altă parte, aşa cum făcuse prietena ei doamna Erskine, care-i expediase pe copii în Canada. Nu, trebuia să rămână cu toţi împreună şi să-şi încerce norocul. Nimic nu conta dacă erau împreună.

Grace Forbes îşi adora soţul şi copiii. Robert şi munca lui erau pe primul plan. apoi copiii. Dar într-o dimineaţă ca aceasta, când nici unul dintre cei tineri nu era acasă, totul părea foarte trist.

Căscă şi puse ceaiul să fiarbă. Se hotărî să-i facă lui Rob o omletă din praf de ouă. De-abia mai aveau puţină şuncă, iar raţia de ouă se terminase. Bine măcar că gemenele plecaseră la Lil şi Stephen, unde existau ouă din belşug. Lil îi va trimite şi ei câteva ouă de la fermă.

Era groaznic de frig în această ultimă săptămână de noiembrie. Totul era raţionalizat şi trebuia să facă economie de cărbune şi gaz. Grace se simţea foarte obosită. Era obosită de curăţenia pe care trebuia s-o facă în această casă mare, de răspuns la telefon când domnişoara Morgan, noua secretară a lui Rob nu se afla

acolo şi de interminabilele cozi la alimente. Noroc că gemenele luau masa de prânz la şcoală.

Grace avea nevoie de o servitoare, dar era vreme de război şi Dorothy, servitoarea pe care o avusese, fusese chemată să intre în armată.

Se grăbi să facă omleta fiindcă îl auzi pe Rob în baie. în curând acesta trebuia să coboare, fiindcă avea prima consultaţie la ora nouă. Muncea din greu bietul Rob. Cu zece ani mai în vârstă ca ea şi nu prea zdravăn deoarece fusese rănit în ultimul război mondial, arăta bătrân în aceste zile. Dar era întotdeauna vesel, dragul de el. încă ţinea la el aşa cum ţinuse în urmă cu douăzeci şi trei de ani, când fusese un tânăr foarte chipeş, cu acel zâmbet pe care-l moşteniseră David şi Alexa; dar bineînţeles că avea şi o parte enervantă. Acel interes pe care-l manifesta faţă de Rusia. Vorbea mereu despre Soviete şi planul lor cincinal. Uneori, Grace se supăra, fiindcă era prea socialist. Dar într-un fel avea dreptate. Nu era drept ca unii să fie plini de bani, iar alţii să nu aibă nimic. Totuşi, ea iubise vechile zile. şi regalitatea. era devotată reginei actuale şi prinţeselor. Răsfoia mereu prin revistele lăsate la îndemâna pacienţilor pentru a se interesa ce mai fac aristocraţii. Dar Alexa râdea de ea. împărtăşea multe dintre conceptţiile tatălui ei.

îl auzi coborând scările şi merse în sufragerie să aprindă lumina. încăperea se înveseli făcând să strălucească mobila de mahon pe care Rob o primise de la tatăl lui. Personal, Grace avea un gust mai modern. îi plăcea camera Alexandrei, pe care o mobilase când fata crescuse şi terminase şcoala, cu tapet şi cuverturi frumos colorate. Dar însemna o risipă să nu foloseşti lucrurile solide pe care le-ai moştenit, mai ales când şcoala lui David costase o grămadă de bani. Vruseseră ca el să

devină dentist, pentru a continua tradiţia familiei, dar războiul stricase totul şi băiatul se dusese direct la marină, după ce absolvise St. Paul. De fapt, el dorise întotdeauna să intre în marină. Dragul ei fiu cu părul blond şi ochi albaştri, care se îngustau când râdea! Scrisorile lui începeau întotdeauna cu „Dragă mămico şi dragă tăticule“, iar Grace simţea că se topeşte doar când citea începutul.

Se distraseră cu toţii aşa de bine la ultimul lui concediu. Acum era pe mare, undeva în Mediterana, se pare. De fiecare dată când auzea la radio despre o navă scufundată, inima lui Grace se strângea şi se ruga din tot sufletul ca fiul ei să fie sănătos.

Si Alexa ar fi putut fi în armată, dar uniforma militară n-o atrăsese şi se pregătise pentru Serviciul Civil. Era o fată deşteaptă, cu aptitudini la matematică, iar Rob spunea că seamănă din acest punct de vedere cu bunicul ei, tare în lucrări contabile. Gemenele aveau simţ artistic, la fel ca mama lor. Pam cânta la pian, iar Penelope învăţa vioara. Erau atât de drăguţe când cântau împreună, deşi uneori rezultatul era dezastruos.

Alexa please la un birou guvernamental din Blackpool. Locuia împreună cu alte fete, spunea ea, deşi ar fi preferat să fie acasă. întotdeauna voise să călătorească, să cunoască viaţa, chiar dacă nu ajunsese mai departe de Blackpool.

Robert spusese acum câteva zile că Alexa care avea douăzeci şi doi de ani - va întâlni probabil un băiat drăguţ şi se va mărita. Multe fete se grăbeau să se căsătorească în timpul războiului. Grace nu vroia ca drăgălaşa ei Alexa să facă acest lucru. Spera să aştepte, să facă o alegere înţeleaptă. Dorea ca fiica ei să facă o căsătorie fericită, la fel ca a ei. Aşa cum îi spusese Alexei, fusese logodită cu Robert un an şi nu se căsătorise decât după Armistiţiu.

Grace credea în romantism, dar şi în precauţie. Spera ca şi Alexa să facă la fel.

Aşeză omleta şi ceaiul în dreptul soţului ei. Fără pâine prăjită, deşi tânjeau atât după aceasta, deoarece economiseau gazul.

- Frig în această dimineaţă, nu-i aşa? spuse Robert Forbes frecându-şi mâinile.

Ea zâmbi şi oftă.

- Groaznic de frig. Mănâncă-ţi omleta cât este caldă.

- Arată foarte bine omleta. Slavă Domnului că m-am însurat cu o femeie care ştie să gătească.

Ea zâmbi cu tandreţe. Robert al ei arată încă bine. înalt, slab, dar bine făcut. Părul, care fusese şaten şi creţ îl cam părăsise, dar încă avea acei ochi albaştri cu gene lungi, care zăpăciseră multe fete, cu douăzeci şi trei de ani în urmă. în Beckenham se spunea: „Domnul Forbes, dentistul, seamănă cu un actor“ şi ea era foarte mândră.

Domnul Forbes îşi privi nevasta.

- Stai jos, dragă. stai jos şi mănâncă ceva.

- Nu prea mi-e foame, Rob.

- Iar faci economie?

Ea râse uşor şi-şi puse puţină margarină şi o pojghiţă de marmeladă peste pâine. Păstra untul pentru gemene. Credea că la creşterea gemenelor era necesar mai mult unt şi ulei decât primeau.

- Mi-e dor de copii, dragule, acesta este motivul.

El încuviinţă din cap şi-şi atacă micul dejun cu apetitul unui om sănătos.

- Este linişte fără ei. Ai primit vreo scrisoare?

- Nu. Aştept una de la Lexa. N-a mai scris în ultimul timp.

- Dar am aflat despre ea, luni.

Doamna Forbes oftă.

- Mi se pare aşa de mult de atunci.

El scutură din cap şi pentru o clipă întinse mâna şi o luă pe a ei.

- Ce mamă grijulie eşti, draga mea Gracie!

- Sunt o proastă bătrână în privinţa copiilor.

- Bătrână? Uită-te în oglindă. Ai silueta şi înfăţişarea unei fete. Poţi trece drept sora Lexiei.

Grace Forbes se înveseli.

- Eşti un scump, Robie, dar tu nu poţi fi luat drept tatăl meu!

Râseră amândoi şi el despături ziarul.

- Avioanele noastră au bombardat noaptea trecută din nou Germania. Armata rusă înaintează. Buni băieţi, ruşii ăştia. Eu.

Grace Forbes îl întrerupse, arătându-şi gropiţele din obraji. Si Alexa făcea gropiţe când zâmbea.

- Acum, Rob, nu mai elogia atâta Rusia. Alexa nu este aici să-ţi ţină isonul.

- Alexa ştie ce este bine, spuse tatăl acesteia.

- Dacă ai putea, ai mărita-o chiar cu Stalin!

- Stalin este prea bătrân, draga mea. I-ar putea fi bunic şi are o familie mare, a lui proprie.

Grace Forbes dădu din umeri. Nu ştia nimic despre dictatorul Uniunii Sovietice şi nici că-i păsa. Acum se gândea la Pam, care tuşea şi se temea ca mătuşă-sa să nu uite să-i dea siropul de tuse.

Se auzi soneria şi Grace sări să deschidă.

- Poştaşul, Rob. Scrisori de la copii.

Poştaşul avea mai mult decât o scrisoare, avea o telegramă pentru ei. Grace păli. cât ura telegramele în aceste zile! Dacă David.

Degetele îi tremurau puţin, dar după ce citi telegrama, culoarea îi reveni în obraji.

- Rob, ce surpriză. Lexa va fi aici la prânz. Vine acasă.

El se uită peste masă şi-şi puse ochelarii.

- Acasă? Lexa? Dar de ce?
- Nu spune. Uite.

Domnul Forbes citi telegrama.

„Acasă la prânz. Surpriză. Cu dragoste, Lexa“.

- Mă întreb ce surpriză poate fi.
- Ceva gen promovare, Alexa este atât de deşteaptă, începu doamna Forbes. Apoi se înroşi din cauza unui gând neplăcut. Oh, dragă.
- Ce mai este?
- Sper că nu pleacă în străinătate.
- Cum să plece?
- Câteva dintre colegele ei au fost trimise în servicii guvernamentale peste hotare. Oh, Rob!

El se ridică în picioare şi clătină din cap.

- Nu-ţi face probleme până nu afli. S-ar putea să nu fie vorba despre asta.
- N-aş vrea să plece în străinătate, tu nu? întrebă ea nelinişitită.
- Nu ştiu, Grace. Experienţa s-ar putea să fie minunată şi ştii cât de tare îşi dorea copila să meargă în străinătate. Dar..

Robert Forbes veni lângă ea şi-i puse un braţ în jurul umerilor.

- Dragă, munceşti prea mult. Ia-o mai uşor. Asta nu înseamnă că Lexa o să plece. Aşteaptă până vine.
- Stiu. Sunt o proastă. Auzi că sună. Primul tău pacient.

Domnul Forbes se grăbi să traverseze holul, îmbrăcându-se cu
halatul, în timp ce soţia lui deschidea uşa din faţă.

***

- Vezi, mămico, nu pot refuza. în fond, este şansa vieţii, nu?

Grace Forbes încuviinţă din cap. Se resemnase. Bomba explodase.

Alexa se oferise voluntar pentru serviciul în străinătate şi avea de gând să se ducă. Acum era acasă, în concediul dinaintea îmbarcării.

Alexa urma să plece peste mare. Alexa ei. ce puţin timp trecuse de când era o şcolăriţă cu coadă de cal şi o siluetă durdulie, la St. Paul, ca şi David. Acum se transformase într-o domnişoară fermecătoare, cu picioare lungi şi trup perfect, păr blond ca grâul, ochi albaştri şi gene lungi ca taică-său. Bineînţeles că ar fi putut să urmeze şi facultatea, dar fiind o familie atât de mare, nu şi-au putut permite şi a trebuit să se îndrepte spre alt gen de carieră. Trebuise să dea o serie de examene grele ca să fie primită în slujba prezentă.

- Unde vei fi, Alexa? întrebă doamna Forbes.

Alexa îşi arătă gropiţele. Părea să fie foarte bine dispusă.

- Secret, mămico. Securitatea îmi interzice. Cred că ştiu. dar nu-ţi pot spune nici măcar ţie.

Faţa lui Grace căzu.

Alexa scoase un pachet de ţigări din poşetă şi-şi aprinse o ţigară. Grace nu se obişnuise s-o vadă pe fiica ei fumând. Nici ea şi nici Rob nu fumau.

- N-are importantţă, mămico dragă. Nu mi se va întâmpla nimic şi va fi foarte nostim, iar eu sunt încântată. Sincer. M-am săturat de Blackpool.

- Dar sunt atâtea pericole pe mare.

- Si în Beckenham, o întrerupse Alexa, putem fi bombardaţi chiar la noapte. Aceeaşi şansă de a ne întâlni cu o torpilă.

- Chiar? murmură Grace.

Nu ştia nimic despre războiş şi-l ura din tot sufletul. Era un lucru crud, lipsit de sens. o monstruozitate.

Mai întâi David. Acum Lexa. Ce îngrozitor ar fi dacă ar

trebui să plece şi gemenele. Slavă Domnului că aveau doar unsprezece ani.

- Bine, dragă, spuse doamna Forbes cu o voce plină de resemnare. Si poate vei merge undeva unde să te întâlneşti cu David.

- Ar fi o coincidenţă prea mare, zâmbi fata.

- Deci eşti în concediu înainte de îmbarcare.

- Am zece zile până la două săptămâni. Si am o grămadă de lucruri de făcut. Să-mi cumpăr echipament.

- Ce soi de echipament?

- Pentru tropice, ni s-a spus. Plec împreună cu o fată numită Daphne Medway. Este mai mare cu un an ca mine. Au ales doar fete necăsătorite. O fată care are soţul în Orientul Mijlociu şi doreşte foarte mult să meargă acolo, a fost foarte necăjită că nu pleacă.

- Mergi în Orientul Mijlociu?

- Probabil.

- Oh dragă. atâtea secrete. Este foarte neplăcut să nu ştii unde îţi pleacă unul dintre copii.

Alexandra se aplecă şi o sărută pe maică-sa pe obraz.

- Dragă, nu te mai frămanta. Totul va fi bine. Si imediat ce voi ajunge mi se va permite să-ţi telegrafiez şi să-ţi spun adresa. Dacă poţi ţine numai pentru tine. s-ar putea să fie Cairo. Spun poate fiindcă nu ni s-a spus nici chiar nouă. Dar Daphe ştia că se doresc contabili la una sau două reprezentanţe guvernamentale din Cairo şi cum eu sunt o bună contabilă.

Se bătu în piept cu mândrie şi-şi înălţă capul cu un zâmbet.

Doamna Forbes încerca să fie la fel de vesselă ca fiică-sa.

- Va fi o experienţă extraordinară pentru tine, draga mea. Dar haine? Trebuie să mergem la cumpărături.

Cumpărăm cupoane?

- Cumpărăm câteva, dar am şi rochiile de vară. cele două costume de in. cel albastru şi cel verzui.

Cele două femei continuară să vorbească despre cumpărături şi cusut. Dar Alexandra nu era interesată de hainele ei. Era o tânără imaginativă şi se închipuia acum departe, departe. Se vedea la mii de mile depărtare de Beckenham cel drag şi vechi. peste Mediterana. în Egipt. în Cairo oraşul moscheilor şi minaretelor albe, al palmierilor verzi, cer albastru arzător, al plantelor şi florilor exotice. Va lucra într-unul dintre birourile Palatului guvernamental, răcoros şi luxos, cum îi spusese Daphne. Se va plimba pe străzile înguste şi prin bazare, unde localnicii o vor întâmpina cu zâmbete prietenoase, hotelurile de lux vor fi pline de tineri diplomaţi, ofiţeri şi soldaţi. Da, se va distra de minune.

Vocea mamei îi întrerupse visarea şi-i spuse de parcă i-ar fi ghicit gândurile:

- Vei întâlni nenumăraţi tineri, nu-i aşa dragă?... Fetele drăguţe care trec peste mare au atâtea şanse. Vreau să ai mai mult noroc decât acasă. Dar să nu te grăbeşti.

Tipic pentru mama, se gândi Alexa şi râse.

- Nu eu, mămico. Stii că am capul pe umeri.

Alexa îşi duse mâinile la ceafă şi privi visătoare prin cameră. Draga sufragerie familiară cu acel amestec de stiluri de mobilă. Sofaua şi scaunele aveau nevoie de tapiţerie nouă, dar nu în timp de război, spusese tata.

Privirea i se îndreptă spre ferestre. Si draperiile erau decolorate şi trebuia schimbate. Prin geam putea vedea un dud, iar peste drum salcâmul ce creştea în curtea casei de vizavi.

întorcându-şi ochii din nou în sufragerie îşi aminti de copilăria ei şi de viaţa convenţională pe care o dusese. Deasupra şemineului atârna o frumoasă acuarelă într-o ramă aurie, executată de un prieten talentat al tatei, din armată. Scena era din Palestina. Prefera acest peisaj

oricărui alt tablou tipic englezesc, din încăpere. Pictura Ierusalimului era atât de frumoasă şi vie. Inima începu să-i bată mai tare. „în curând, voi fi într-un loc ca acesta. Ce nemaipomenit.“ se gândi ea.

- Da, tu ai fost întotdeauna intelligentă în privinţa băieţilor, rosti maică-sa. Apropo, trebuie să te duci s-o vezi pe doamna Olivar şi spune-i ca să afle şi Derrick. Va fi supărat.

Se uită pieziş la fiică-sa când menţionă numele, făcând pe indiferenta, dar în realitate sperase mereu ca „să iasă ceva“ din prietenia Alexei cu tânărul Derrick Olivar. Acesta era un tânăr chipeş din Beckenham cunoscut ca excelent inginer. în acest moment era în armată. în ingineria regală. îi scria regulat Alexei, pe care o cunoştea de ani de zile şi o însoţise la multe dansuri locale. în ultimul lui concediu, făcuse pe dracu în patru să se ducă la Blackpool s-o vadă. Avea un viitor solid. şi colonelul Olivar, care se pensionase din armata indiană, avea mijloace financiare. şi una dintre cele mai frumoase case de aici. Ar fi fost o partidă bună.

Dar în ochii limpezi şi albaştri ai Alexei nu apăru nici o strălucire. Aceştia încă erau fixaţi visători asupra acuarelei Ierusalimului. în tot acest timp tânăra se gândea: „în curând voi fi într-un loc ca acesta. Pentru mine va fi Cairo. dar într-o zi voi merge în Palestina şi o voi vedea cu adevărat.

Trebui să-şi îndrepte atenţia asupra celor spuse de maică-sa. Derrick. oh, Derrick era un scump. Din nefericire, în ziua în care venise la Blackpool să-i arate noua lui uniformă de ofiţer îi arătase şi o nouă parte a afecţiunii pentru ea. O sărutase cu pasiune şi o ceruse de nevastă. Dar ea nu fusese în stare să-i răspundă şi el please dezamăgit, bietul Derrick!

- O să-i scriu, mămico, promise ea vag.

Si îşi aminti sărutul; tăria bruscă a braţelor. şi

răguşeala din vocea lui.

- Sunt nebun după tine, Lexa, spusese el. Vreau să te măriţi cu mine înainte de a pleca pe mare.

Dar ea nu putea. Fusese încântată puţin de îmbrăţişarea sa pasională, dar numai din cauză că era atât de frumos, curat şi proaspăt, iar buzele lui le acaparaseră pe ale ei. Dar Derrick nu era ceea ce voia ea. Trebuise să spună NU. Nu se va căsători cu nici un bărbat dacă nu era îndrăgostită nebuneşte de el.

- Dragă Derrick, iartă-mă, dar nu sunt îndrăgostită nebuneşte de tine şi aşa trebuie să fiu când mă voi căsători.

- Eşti atât de rece şi de cerebrală, Alexa. Mă întreb dacă vreodată te vei îndrăgosti nebuneşte de cineva?

Ea ştia că aşa va fi. O simţea. pasiunea latentă se afla în sângele ei aşteptând să fie trezită. Dar Derrick nu venise s-o stârnească şi nici alt tânăr din Beckenham, sau întâlnit pe culoarele ministerului pentru care lucra.

Dar într-o zi, un bărbat va schimba asta şi ea nu va mai fi rece şi cerebrală.

- Mămico, întrebă ea dintr-o dată, ai fost nebună după tata când te-ai îndrăgostit de el?

- Ce te face să întrebi asta? râse Grace Forbes.

- Vreau doar să ştiu.

Grace Forbes se înroşi uşor.

- Da, am fost, Lexa dragă. Am fost nebună după el. Ne-am întâlnit la o petrecere de Crăciun. era aşa de frumos. aşa de diferit faţă de alţi tineri. tocmai se întorsese din Franţa, în concediu. Niciodată nu mai cunoscusem pe cineva ca tatăl tău. M-a sărutat sub vâsc şi.

- Si asta ţi-a pecetluit soarta, termină Alexa în locul ei râzând.

- Bine zis, recunoscu femeia mai în vârstă.

- Sper să mi se întâmple şi mie într-o zi.

- Sper, draga mea. Sper atât de mult.

Tânăra trase aer în piept. Cu ochii pe jumătate închişi avu în acel moment un presentiment. bărbatul care va însemna totul pentru ea. diferit de ceilalţi bărbaţi. se afla în Orient. îl va întâlni acolo.

Capitolul 2

Micul şofer turc care conducea un Buick American de opt locuri de la Damasc la Beirut, o dată pe zi, pe distanţa de şaptezeci de mile, văzu în această dimineaţă că avea o englezoaică drept pasager, ca şi patru oameni de afaceri: libanezi şi levantini erau tipii pe care obişnuia să-i transporte cu maşina. Această fată era singură. Numele de pe factura agenţiei de turism pentru care lucra era Alexandra Forbes. Era o domnişoară tipic englezoaică, îşi spuse el. Blondă, subţire, îmbrăcată într-un costum răcoros de in verzuliu, cu o jachetă de stofă pe braţ, o geantă de pânză şi un aparat de fotografiat pe umăr. Fără pălărie. Ochelarii de soare închişi la culoare îi ascundeau ochii. Precis avea ochi frumoşi fiindcă şi ea era frumoasă. Micuţul turc, un iubitor de femei, privi cu admiraţie la înfăţişarea delicată a domnişoarei Forbes, doar puţin bronzată, şi la gura ei roşie şi plăcută.

înclinându-se, spuse:

- Bună ziua, don'şoară Forbes. Mă iertaţi. da? Cunosc numele de Alexandra. A fost regina dumneavoastră cu regele Eduard, da?

Alexandra zâmbi, dădu din cap şi ocupă locul indicat. Va sta confortabil acolo, o asigură turcul. Acesta îi plasă şi pe ceilalţi pasageri. Toţi se uitau la tânăra englezoaică cea blondă, cu curiozitatea caracteristică orientarilor.

Alexandra Forbes îşi coborî pleoapele, constatând că bărbaţii erau cam unsuroşi. Sperase ca o femeie de la hotel să vină cu ea, dar nu fusese aşa.

în timp ce maşina se îndepărta de Orient, cel mai mare hotel din Damasc şi o lua pe străzi înguste şi întortocheate, Alexandra scoase un oftat de plăcere. îi va plăcea la nebunie această excursie. Auzise de ţinuturile muntoase, văile fertile, contrastul dintre vârfurile înzăpezite şi

câmpiile pline de flori. Si pe la jumătatea drumului va vedea deşertul. Asta îşi dorea cel mai tare în acest concediu medical, după un an de muncă grea în Cairo şi câteva săptămâni într-un spital, cu o infecţie. Acum era complet restabilită şi plină de viaţă şi de-abia aştepta să viziteze totul

Când please din Cairo spre Siria, cea mai bună prietenă a ei de acolo, asistentă medicală la un spital, o sfătuise să nu plece singură. Dar Alexa era independentă şi nu se temea de nimic, putea să-şi poarte de grijă şi singură.

Oh, îi plăcea Damascul. Dorea să se întoarcă în vechiul oraş magic imediat ce va vedea Beirutul. Iubea splendoarea nopţilor arabe; bazarele pline de minunate brocarturi, mătăsuri şi damascuri, obiecte din aramă, fildeş şi perle. Damascul era un oraş de vis, dacă nu ţineai cont, bineînţeles, de unele mirosuri şi de muşte. Era mai frumos decât îşi imaginase din acuarela ce atârna deasupra căminului, acasă.

Maşina îşi acceleră mersul când ajunseră în suburbie şi o luă de-a lungul râului Barada pe care era construit oraşul.

Alexa simţi cum aerul devine mai proaspăt şi mai rece pe măsură ce ajungeau în spaţii deschise. Mai erau câteva mile până la câmpurile verzi de grâu şi orez. Drumul era străjuit de nuci şi caişi înmuguriţi. Era primăvara siriană. Deja făcuse câteva fotografii cu micuţul Kodak pe care i-l dăruise fratele ei David. Avea o înclinaţie pentru fotografiere, la fel ca tatăl ei.

Dintr-o dată, Alexa se gândi:

„Ce minunat este să fii căsătorită cu cel pe care-l iubeşti şi să vii într-un loc ca acesta în luna de miere, trebuie să fie o încununare perfectă a tot“.

Apoi râse în sine. De multă vreme, chiar de când părăsise Anglia şi venise în Orientul Mijlociu, avusese un

sentiment straniu. ca şi cum aştepta ceva, pe cineva. Reveni la realitate. Prietenele ei aveau iubiţi, se măritau, dar Alexandra rămânea doar Alexandra Forbes. în interior, vitală şi îndrăgostită de viaţă, pe din afară, rece şi calculată. Dar cei care o cunoşteau bine pe Alexandra ştiau de rezervele ei ascunse.

Şoferul turc era la douăzeci de mile de Damasc şi intrase în câmpie când opri motorul şi ridicând cu fatalitate din umeri, îşi informă pasagerii că ceva nu era în regulă cu maşina. Trebuia s-o examineze. Oamenii de afaceri, doi dintre ei purtând fesuri roşii, unul pălărie de panama, ieşiră din maşină şi se apucară să fumeze. Al patrulea bărbat. Alexa era enervată de insistenţa cu care o privise tot timpul în maşină. se apropie de ea şi o întrebă în franceză dacă vrea să se plimbe.

Alexa refuză. El îi oferi o ţigară, dar ea refuză din nou şi se duse mai aproape de şoferul turc. Acesta se întoarse spre ea şi scutură din mână îngrozit. Tragedia tragediilor! Defecţiunea era mai gravă decât îşi închipuise. Trebuia să aştepte acum până când va veni o maşină care mergea spre Damasc şi să trimită vorbă să vină un mecanic. Va însemna o întârziere de o oră, poate două sau trei.

Alexa se uită în jur. învăţase să aibă răbdare de când trăia în Orient. Oamenii aici nu se grăbeau. în faţă se vedea silueta unui munte, la stânga o fâşie de nisip auriu, iar la dreapta o vale împădurită.

Alexa cu aparatul de fotografiat şi poşeta pe umăr, se hotărî să meargă spre copaci. Era o dimineaţă călduroasă, fără vânt. Prea cald să meargă prea departe. Dar dacă tot avea două sau trei ore de stat, mai bine să fotografieze şi să nu piardă timpul, aşa cum făceau ceilalţi pasageri, fumând alene şi trăncănind.

- Să nu vă îndepărtaţi prea tare, don'şoară, strigă turcul

în urma ei.

- Doar până la marginea copacilor, răspunse ea.

Dar o dată ajunsă acolo, dragostea ei pentru explorări o împinse şi mai departe, la umbra verde a acestor copaci necunoscuţi. Avea atât de mult timp de pierdut.

Realiză cât fusese de nechibzuită când, aşezându-se pe un buştean, tresări violent simţind o mână pe umăr. Sări în sus şi-l văzu pe libanezul cel care o privise insistent tot timpul. Stătea uitându-se la ea cu o privire care o umplu de groază. înainta rânjind, spunând ceva ce ea nu înţelegea.

„Proasto. proastă eşti, Alexandra Forbes, nu te-a avertizat Joan că aşa ceva s-ar putea întâmpla?“ se gândi tânăra.

Libanezul se întinse spre ea şi Alexandra încercă să treacă pe lângă el, dar acesta îi bară trecerea rânjind libidinos. Fără alt gând decât acela de a scăpa de bărbat, se întoarse şi se afundă în pădure. La un moment dat nu-i mai auzi paşii, în timp ce fugea şi nici nu-i mai auzi vocea strigând-o. Dar în acelaşi timp, îşi dădu seamă că se rătăcise.

Ce îngrozitor ar fi să rămână aici, în această pădure stranie, fără nici un punct de reper, fără nimeni în jur s-o audă. Probabil că şoferul se va sătura s-o aştepte şi-şi va continua drumul spre Beirut cu ceilalţi pasageri.

Tot felul de gânduri îngrozitoare îi treceau prin cap în timp ce mergea. Si merse, merse şi iar merse, până când nu-şi mai simţi picioarele şi oboseala o răpuse, lacrimi de disperare curgându-i pe obraji.

Si atunci văzu o strălucire de lumină. Lumina soarelui, în cele din urmă!

Cu ultimele puteri, se îndreptă spre lumină, dar spre uimirea ei, constată că nu era nici urmă de drum sau maşină si realiză că ajunsese de cealaltă parte a pădurii. în

faţa ei se înălţa un mic palat, construit în stil oriental, cu ziduri albe care înconjurau un patio. Prin poarta de fier forjat, Alexandra zări o multitudine de flori şi un havuz.

„Vila unei persoane bogate“ se gândi ea. Sper doar să dau de cineva care să vorbească engleză sau franceză.

împinse poarta de fier şi intră încet în patio. Chiar în starea de extenuare în care se afla, nu se putu abţine să nu se oprească şi să admire locul, mozaic pe jos, fântână din marmură şi o arcadă superbă care conducea spre interior. Frumos, rece, primitor, după nefericita ei experienţă.

Nu se vedea nimeni.

Dorinţa de a fotografia fu mai puternică decât frica şi oboseala. Scoase Kodakul, îl reglă şi duse obiectivul la ochi.

în câteva secunde, curtea se umplu de oameni arătând ciudat, cu ochi crânceni, purtând veşminte lungi maronii şi cu un fel de basmale arabe de cap, susţinute cu benzi negre şi aurii. Mâini puternice îi prinseră braţele la spate şi-i luară aparatul de fotografiat. Voci furioase şi guturale strigau la ea, iar unul dintre oameni flutura un cuţit.

- Sunt englezoaică, proştilor, lăsaţi-mă! Nu făceam nimic rău.

Nimeni nu răspunse. Fu împinsă prin cea mai apropiată uşă, într-o
cameră rece şi spaţioasă, decorată cu covoare Buhara atârnate şi mobilă încrustată cu fildeş şi perle. Un bărbat foarte înalt, îmbrăcat ca şi ceilalţi, stătea lângă o masă aflată în mijlocul încăperii. Presupuse că acesta era proprietarul şi se gândi să încerce în franceză:

- Spune-le să-mi dea drumul, şuieră ea.

Arabul cel înalt o privi cu gravitate. Costumul ei de in era boţit. Părul îi cădea în dezordine pe umeri şi ochii cei

albaştri scăpărau de furie şi teamă.

Alexa repetă:

- Spune-le să mă lase în pace, imediat.

Trebui să ţipe, fiindcă ceilalţi arabi vorbeau tare cu toţii şi era o hărmălaie de nedescris.

Cunoscu un moment de teroare când unul dintre bărbaţi o prinse de guler şi i-l sfâşie. îl auzi pe arabul cel înalt spunând ceva cu o voce ascuţită. Rumoarea încetă. Se lăsă tăcere, apoi, spre mirarea ei, acesta îi luă mâna, i-o sărută şi o trase pe tânără către el.

- Marie, ma chere petite Marie, spuse el în franceză. Trebuie să mă ierţi. Oamenii mei nu şi-au dat seama cine eşti. Te aşteptam abia mâine.

Ea îşi ridică faţa şi-l privi. îi văzu ochii - negri şi strălucitori sclipind la ea.

- Eu. te înşeli. eu. sunt. suspină Alexandra.

Nu continuă fiindcă, spre uimirea şi groaza ei, arabul vorbitor de franceză o ridică în braţe, spuse ceva în arabă privirilor care tăceau şi o sărută drept pe gură.

Oamenii murmurară încântaţi.

Tânăra abia mai putea respira. îl auzi pe bărbatul care o ducea în braţe, repetând:

- Ma femme, ma belle femme.

„Ceea ce în traducere înseamnă soţia mea, frumoasa mea soţie. Nu este posibil, este ridicol“ se gândi ea.

Dar buzele fierbinţi ale bărbatului necunoscut erau din nou pe ale sale. Bărbaţii continuau să murmure plini de admiraţie.

Alexa se luptă cu violenţă, dar braţele bărbatului erau ca de oţel. Se trezi cărată printr-o arcadă acoperită cu o draperie de mătase, în altă cameră.

Groaza Alexandrei crescu şi mai mult când văzu că şeful grupului o dusese într-un soi de dormitor. Lumina

care pătrundea prin ferestrele înguste se reflecta formând un fel de curcubeu, în lămpile maure atârnate de tavanul ornamentat cu aur. O cameră frumoasă în felul ei, plină de covoare bogate şi mobile încrustate, cu un divan pe o platformă, acoperit cu tipul de brocart auriu pe care-l văzuse în bazarele din Damasc.

O aşeză în picioare.

-Aşteaptă-mă aici, o clipă, te rog, spuse bărbatul în franceză.

Răsuflând greu, ea îşi ridică ochii spre el. Era francez sau arab? Cine putea spune? Purta hainele localnicilor, dar totuşi părea un tip educat, cizelat. începu să spună ceva, dar el nu-i lăsă timp. Plecase, lăsând-o singură.

Alexei îi tremurau genunchii. Scăpase de libanez, dar intrase în altă belea. încercă să-şi reamintească faptul că se afla în vremuri moderne, că era o funcţionară guvernamentală aflată în vacanţă în Siria şi cu câteva ore în urmă fusese într-un hotel civilizat şi modern din Damasc. Dar astfel de gânduri n-o consolară. Deoarece ştia că se află în ceea ce părea a fi o rezidenţă arabă, plină de oameni cruzi şi necivilizaţi şi că stăpânul acestui loc, în ciuda francezei lui perfecte şi aerului civilizat, o sărutase, pretinsese că este soţia lui în faţa acestei adunături.

Alexa îşi reveni în fire.

îi promisese lui Joan că va avea grijă de sine. Si aşa va face. Fără leşinuri victoriene sau fasoane pentru Alexandra Forbes.

îşi duse mâna la buzele care tremurau. Niciodată nu fusese sărutată cu o astfel de pasiune.

Privirea i se opri asupra unei măsuţe pe care se aflau un vas cu fructe, o farfurie cu furculiţă şi cuţit. Se duse şi luă cuţitul care era ascuţit. Prea bine. Se va lupta şi-i va

arăta arabului aşa zis francez! Făcuse o greşeală dacă o crezuse o domnişoară slabă care îi va cădea în braţe.

Ce ar spune ai ei, dacă ar putea-o vedea acum, ţinând un cuţit de fructe, pregătită să-şi apere onoarea? se întrebă Alexandra, cu un mic râs isteric.

Apoi, draperiile se dădură la o parte şi proprietarul acestei case luxoase apăru. Imediat, ca o zeiţă a furiei, Alexa sări la el. Era un atac surpriză şi bărbatul înalt, în veştmânt arăbesc, era nepregătit. Pe faţă îi apăru o expresie mirată.

O sclipire parcă de amuzament străluci în ochii lui. Prinse braţul tinerei, dar nu înainte ca aceasta să-l lovească şi cuţitul de fructe îi crestă obrazul exact lângă buze. Cu o exclamaţie de durere, el îi dădu drumul.

Alexa stătea hotărâtă, cu ochii ei albaştri scăpărând. Dar hotărârea i se înmuie puţin când văzu cum sângele îi pătează faţa. El îşi duse mâna la tăietură şi ea spuse în franceză:

- Dacă te apropii de mine, o voi face din nou.

Riposta lui veni ca un fulger:

- Mademoiselle, îţi supraestimezi farmecele. N-am nici cea mai mică dorinţă să mă apropii de tine.

Ea îl privi uimită şi cu obrajii înroşiţi.

- M-ai sărutat, m-ai numit soţia ta în faţa acelor bărbaţi, se bâlbâi ea.

- Te asigur, mademoiselle, că nu-mi voi regreta cuvintele şi acţiunea spuse el scoţând o batistă dintr-un buzunar şi tamponându-şi obrazul.

- Dar mi-ai spus Marie şi.

- A fost primul nume care mi-a venit în minte.

- Eu. ce înseamnă toate acestea? Eşti arab, francez sau ce?

- Asta nu te interesează, la fel cum nu mă interesează

pe mine faptul că te-am sărutat în faţa oamenilor mei.

- Atunci, de ce?

- Fiindcă, o întrerupse el, te-ai găsit să apari în casa mea în timpul unei conferinţe foarte secrete. Aveai un aparat, ai fotografiat patioul meu şi dacă n-aş fi inventat povestea cu soţia mea, venită în vizită pe neaşteptate, ai fi fost sfâşiată în bucăţele. Aceşti oameni sunt sălbatici din triburile deşertului. N-ar fi avut milă de tine. Acum sper că ai înţeles.

Reacţia Alexei fu de jenă imensă. Se simţea caraghioasă. Nu înţelegea totuşi cine este acest bărbat, despre ce era vorba şi nu îndrăznea să întrebe. El rosti:

- De unde vii?

Ea înghiţi în sec şi-i dădu o scurtă explicaţie a prezenţei sale aici.

- înţeleg. Foarte bine. Vei fi trimisă la Beirut imediat ce pot aranja cu transportul. Acum, scuză-mă, trebuie să-mi opresc sângerarea. Cuţitul a fost ascuţit, mademoiselle.

- îmi. îmi pare foarte rău, bâigui Alexa.

O privi cu acei ochi negri şi strălucitori, care erau reci ca gheaţa ca şi vocea lui.

- Nu-i nimic. mademoiselle. te rog odihneşte-te şi îţi voi trimite de mâncat şi de băut. Pardon.

Cu o plecăciune aproape ironică, după cum i se păru ei, plecă, ţinându-şi încă batista la obraz.

Ea se aşeză pe marginea divanului. Acum că temerile ei se dovediseră neîntemeiate, nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Era îngrozitor de încurcată. încă mai simţea apăsarea buzelor lui şi încă îi auzea vocea „ma femme“. Apoi, acea superioritate rece, acel final umilitor al „curajoasei“ ei rezistenţe.

Parcă îl auzea pe frate-său spunându-i: „Ce palmă, Lexa. nu eşti suficient de atrăgătoare pentru şeic“.

Cu nervii încordaţi la maximum, începu să tremure şi

să plângă. Aşa o găsi ciudatul, înaltul proprietar când reapăru. Tăietura de pe faţă nu-i mai sângera, dar era roşie.

- Regret că nu pot să stăm de vorbă, dar am treburi. Te aşteaptă o maşină care să te ducă la Beirut peste o oră, după ce vei fi mâncat şi te vei fi odihnit. Regret, dar trebuie să te legăm la ochi până vei ieşi la drum, fiindcă acest loc este o reşedinţă secretă şi nimeni nu trebuie s-o mai găsească.

- Te asigur că n-am vreo astfel de intenţie, strigă Alexa iritată.

- Atunci, suntem amândoi satisfăcuţi. îţi voi spune adio, mademoiselle.

- La. revedere, reuşi ea să bâiguie.

Privirea lui o susţinu pe a ei o clipă şi Alexa nu se putu împiedica să nu se înroşească. De ce, de ce, să-şi amintească de acel sărut? O interesa tot atât de puţin cât o interesa el.

Apoi, el făcu una din acele plecăciuni ironice şi o părăsi. Aproape imediat, o servitoare cu pielea neagră intră în cameră cu o tavă pe care se afla mâncare gătită în stil franţuzesc şi o carafă cu vin. Alexa savură mâncarea cu poftă. Nu încercă să rezolve misterul acestei „rezidenţe secrete“. De fapt, nici n-o interesa şi singura ei dorinţă era să plece înapoi la lumea civilizată.

După o oră, aşa cum i se promisese, fu condusă, legată la ochi, spre drumul către Beirut. Când ochii îi fură lăsaţi liberi, văzu că era pe acelaşi drum pe care venise cu turcul de la Damasc.

Şoferul, tot un turc, primi ordin de la ea să n-o mai ducă la Beirut. Era atât de obosită încât fu convinsă că turul Beirutului nu-i va face nici o plăcere. Abia aştepta să se întoarcă la hotelul ei din Damasc, să-şi revină.

Aparatul fotografic i se înapoiase, dar filmul fusese scos, pentru a nu obţine nici o imagine a misterioasei

locuinţe.

Ajunsă înapoi la hotel Orient, făcu o baie şi se aşeză în pat. Deşi era frântă de oboseală, somnul o ocolea. îl revedea în gând pe arabul cel înalt, braţele lui puternice ridicând-o şi buzele lui zdrobindu-le pe ale ei.

„Ce proastă eşti Alexandra Forbes. uită“.

Dar ştia că nu va uita toată viaţa. Si acea încercare ridicolă de a se feri de un bărbat care se prefăcuse că-i este soţ pentru a se apăra. Nu va spune asta nimănui, nici chiar prietenei sale Joan.

Când veni dimineaţa, Alexa nu mai avea chef să se ducă la Beirut. îi trecuse tot entuziasmul pentru vacanţa ei siriană. Nu-şi putea scoate din cap aventura pe care o trăise şi hoinărea prin hotel, uitându-se la fiecare arab înalt şi distins care intra şi întrebându-se dacă nu cumva era el.

îşi pierduse simţul umorului, reflectă ea.

Fu aproape bucuroasă când primi un telefon neaşteptat de la o prietenă a mamei, lady Wirrell, care locuia în Damasc. Era măritată cu Sir Perey Wirrell un înalt funcţionar guvernamental. Probabil că mama Alexei îi scrisese că fiică-sa se afla la hotel Orient în concediu de boală.

- Trimit maşina după tine, draga mea, spuse aceasta. Si cred că nu te vei plictisi, fiindcă am invitat şi câţiva tineri printre care unul numit Blacke Langham, care sunt sigură că-ţi va plăcea.

Deşi nu era în dispoziţia de a cunoaşte vreun tânăr, oricât de atrăgător ar fi fost, Alexa se gândi că o schimbare de decor i-ar face bine.

Se pregăti cu grijă, îşi puse costumul de in albastru, se fardă mai mult ca de obicei, accentuându-şi culoarea ochilor şi-şi puse sandale cu toc înalt şi mănuşi. îşi perie părul până luci ca grâul în soare.

Stia că era o fată drăguţă şi arăta mai mult decât

drăguţă în această după-amiază. Si chiar dacă în minte îi reveneau cuvintele bărbatului misterios care îi spusese că nu era atras de ea, ştia că ar fi fost o prostie să ţină cont de vorbele lui.

Se prezentă la lady Wirrell la ora patru fix şi fu întâmpinată de un servitor în haină albă şi fes roşu, care o introduse într-un salon mare şi plăcut, plin de lume.

Un lucru o izbi imediat pe Alexa la ceaiul lui Mary Wirrell. Atmosfera englezească. Nu levantini sau libanezi aici, cu excepţia servitorilor. Lady Wirrell adunase doar englezi. Uniforme englezeşti, civili englezi şi englezoaice. Una sau două fete de vârsta Alexei. şi militari în concediu, din Cairo sau Palestina.

Lady Wirrell, chipeşă şi cu părul grizonant, o sărută pe Alexa cu efuziune.

- Ce drăguţ din partea ta că ai venit. Eşti copia mamei tale, draga mea. Acelaşi păr frumos auriu. Ea era o fată aşa de drăguţă, dar tu o întreci. N-am ştiut că Grace a putut face o astfel de frumuseţe. Ultima oară când te-am văzut erai un copil obişnuit, cu aparat dentar şi ochelari.

Alexa zâmbi.

-Am reuşit să scap de amândouă, slavă Domnului, lady Wirrell.

Lady se uită prin salonul ei înţesat de lume.

-I-am promis lui Blacke Lagham să-i prezint pe cea mai drăguţă fată de aici. Sâmbătă seara este un bal al Crucii Roşii la hotel Orient şi doreşte o parteneră. Lui Blacke îi plac blondele. Vino.

Luând-o de braţ, lady Wirrell o conduse spre capătul salonului şi-l bătu pe umăr pe un bărbat înalt şi subţire, purtând un costum gri. Acesta vorbea cu o femeie drăguţă, în alb.

-Blacke, spuse lady Wirrell, nu mai flirta cu Sybil. Este măritată şi soţul ei este cel mai bun trăgător din Orientul

Mijlociu. Iată aici o fată drăguţă care să te amuze.

- Mi-e teamă că nu sunt prea amuzantă. începu Alexa încurcată, dar se opri, şocată.

Bărbatul în costum gri se întoarse. O clipă, ea se uită la faţa bronzată şi slabă care îi era hotărât familiară. La părul negru. cu dinţi strălucind într-un zâmbet vesel. Apoi, într-o pereche de ochi strălucitori care, ca şi gura, râdeau la ea. Dar Alexa nu întoarse zâmbetul. Se uita năucită la el. La o mică linie roşie, o jupuitură ce se întindea de la buze la maxilar.

Acesta era arabul din „casa misterioasă“ de la liziera deşertului. Si ea era responsabilă de tăietura de pe faţa lui. Doamne, oare înnebunea. sau nu era acesta bărbatul? Dar el trebuia să fie. Statura, ochii, tăietura, singura diferenţă fiind hainele europene şi capul fără acoperământ. Si acum el vorbea, nu franceza la care se aştepta ci o engleză perfectă.

- Bună ziua, spuse el şi întinse mâna.

- Alexa, draga mea, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Blacke Laghman, spuse Lady Wirrell. A fost la Oxford cu fiul meu Geoff, pe care nu cred că-l cunoşti. Blacke. ea este Alexandra Forbes, fiica unei vechi prietene şi se află în concediu de la Cairo. Ai grijă de ea. Serveşte-o cu o îngheţată.

Mary Wirrell luă braţul femeii în alb şi o conduse s-o prezinte celorlalţi invitaţi.

Bărbatul şi tânăra stăteau uitându-se unul la altul. Blacke Lagham continua să zâmbească.

- Vino şi aşază-te. Vrei îngheţata recomandată de lady Wirrell?

Alexa nu putea răspunde. îşi deschise buzele, dar nu ieşi nici un
sunet. El adăugă pe un ton confidenţial:

- Mary este o scumpă. îi sunt atât de devotat.

întotdeauna îmi promite că-mi prezintă o fată drăguţă, dar rar se ţine de cuvânt. De data aceasta a reuşit. Si nici nu pot să-ţi spun cât de mult îmi place numele de Alexandra. Este atât de neobişnuit!

Alexa clipi de câteva ori. Cuvintele lui îi intrau pe o ureche şi-i ieşeau pe cealaltă. Nu putea decât să privească şi să privească la tăietura proaspătă de pe faţa lui.

Apoi reuşi să-şi găsească vocea:

- Eşti. eşti arabul. am crezut că eşti francez. eu. ce înseamnă toate acestea? bâigui ea poticnindu-se.

El continua să zâmbească, dar îşi ridică sprâncenele a surprindere.

- Nu cred că înţeleg.

- Ba da, înţelegi. Stii. eşti bărbatul din acea casă. ieri. eu. îi indică tăietura. Eu ţi-am făcut asta.

Tânărul englez îşi puse arătătorul bronzat pe faţă şi gestul o convinse mai mult ca oricând că el era arabul.

- Ce-i asta? Dumnezeule! Mi-am provocat-o azi dimineaţă la bărbierit. Si ce este cu ziua de ieri? Nu ne-am mai întâlnit niciodată, domnişoară Forbes.

- Ba da, spuse ea fermă şi inima începu să-i bată mai tare. Da. ne-am întâlnit. Si o ştii, monsieur.

El îşi dădu capul pe spate şi râse ca de o glumă bună.

- Draga mea fată, de ce „monsieur“?

- Stii de ce. Si ieri mi-ai spus „mademoiselle“ şi nu domnişoara Forbes. Eşti proprietarul acelei case ciudate din deşert. Nu poţi nega.

Blacke Lagham tăcu o clipă. Alexa îşi ţinu răsuflarea. Oare avea de gând să mărturisească? Tăcerea lui era o confirmare a ceea ce credea ea? Dar faţa lui era o mască de politeţe şi ochii negri o priveau jumătate amuzaţi, jumătate surprinşi. Râse din nou şi de această dată îşi scutură capul fără drept de apel.

- Draga mea Alexandra Forbes, ţi-ai făcut un obicei din a merge prin lume şi a confunda identităţile? Sau am o sosie? Povesteşte-mi despre misteriosul domn care ţi-a spus „mademoiselle“, arabul care vorbea franţuzeşte. Mă intrigi.

- Dar. dar sunt sigură. sunteţi unul şi acelaşi. Asemănarea este prea evidentă. Si acea rană.

- Ah, rana pe care mi-am făcut-o cu lama de bărbierit. Si prietenul tău a păţit la fel?

- Nu. eu i-am făcut tăietura, spuse ea hotărâtă.

- Foarte interesant! Hai să-mi povesteşti şi mie despre asta, exclamă el.

O conduse într-un colţ mai retras al salonului şi se aşezară pe o sofa. El îi oferi o ţigară şi ea şi-o aprinse.

Are maniere alese, se gândi ea, tipice unui tânăr diplomat.

-Te deranjează dacă te întreb. eşti în diplomaţie sau în armată?

El ridică din umeri.

- Sunt orice. dar nu un arab francez! spuse el repede.

Obrajii Alexei se înroşiră. Era atât de sigură că era el, şi totuşi.

- Să nu vorbim despre mine, continuă el. Povestea ta mă intrigă. Vila misterioasă şi tăietura. i-ai tăiat buza acelui domn, nu? Dar cum. şi de ce?

Alexa se gândi, să-i spun sau nu?

- Te rog, domnişoară Forbes, povesteşte-mi, o îndemnă el.

- Nu sunt sigură că vreau să-ţi povestesc, domnule Lagham.

- Ce formalism, domnişoară Forbes, domnule Lagham, spuse el cu un râs vesel. Ador numele Alexandra. îmi permiţi să-l folosesc, mademoiselle?

Acum râdea de ea. Roşeaţa din obraji i se accentua. Puţin enervată, zise:

- Spune-mi cum vrei, acasă mi se spune Alexa.

- Si unde îţi este casa?

- în Beckenham Kent, domnule Lagham.

- Numele meu este Blacke şi eu îţi voi spune Alexa. Este păcat să scurtezi un nume atât de nobil, Alexandra.

- Este absurd. Eu nu sunt foarte nobilă, replică ea.

Fără să vrea, intrase în conversaţia lui superficială. îşi dădu seama curând că era expert în evitarea chestiunilor serioase. Dar asta era apanajul diplomaţiei, arta de a te simţi în largul tău în orice situaţie fără a clipi din ochi. Vroise să-l prindă, să-i pună întrebări şi ajunsese el s-o chestioneze.

- De când eşti aici?

- Am venit acum un an, răspunse ea. Sunt într-un birou guvernamental la Cairo.

- îţi place?

-Am fost pregătită pentru asta şi din fericire am fost trimisă în străinătate. Ador Orientul şi Siria în mod special.

El îşi scutură scrumul de la ţigară şi ea remarcă inelul cu sigiliu de la degetul lui, aur şi onix cu o emblemă pe care nu o descifră.

Precis că arabul nu purta asta, îşi aminti un scarabeu strălucitor pe cel de-al treilea deget al aceluia. Mâna rămăsese un moment uşor dar posesiv lângă sânul ei; înainte să fie cuprinsă în braţe şi sărutată în faţa acelor bărbaţi sălbatici care strigau. La simpla amintire a acestui lucru, Alexa se făcu roşie ca focul.

Blacke Lagham văzu acea îmbujorare şi se gândi:

„Doamne este cea mai încântătoare persoană pe care am cunoscut-o, foarte drăguţă şi naturală“.

Cu voce tare, spuse:

-Ai fost la Beirut? Un loc foarte amuzant, mâncare excelentă şi vin bun. Ai încercat la Clubul ofiţerilor francezi? Parcă ai fi la Paris.

Ea scutură din cap.

- Nu. Eram în drum spre Beirut când..
- Când asta? întrebă el fiindcă ea făcuse o pauză.
- Când am dat peste sosia ta, termină ea muşcându-şi buzele.

Servitorul veni şi aduse o tavă cu ceai pe care o puse pe un
scăunel în faţa lor.

- Vrei să serveşti tu?

Ea se aplecă şi luă ceaiul. Blacke Lagham avea o pasiune pentru mâinile femeilor. Alexandra îl dezamăgi. Mâinile ei erau mici, dar un pic cam pătrăţoase, bronzate şi fără ojă pe unghii. Era o tânără cu faţa şi silueta fermecătoare, dar după mâini era practică şi hotărâtă, educată să muncească din greu. N-ar fi primit acea slujbă în Cairo dacă n-ar fi fost eficientă, el cunoştea acest lucru. Obişnuia să gândească întotdeauna că-i displac tinerele eficiente şi că le preferă pe cele superbe, cu degete delicate şi nefolositoare şi unghii roşii. Niciodată nu avusese o „legătură“ cu o fată tânără. Fuseseră una sau două femei în viaţa lui, una în mod special, la Londra. Frances fusese suficient de frumoasă, dar mai curând proastă. îl interesase un timp. Era de vârsta lui, douăzeci şi opt de ani, fusese măritată. Dar Blacke se săturase de mofturile lui Frances. Era nesătulă de admiraţie şi bani. Se săturase de toate acestea. Tatăl lui avea o grămadă de bani, majoritatea investiţi în petrol şi când plecase de la Oxford, Blacke moştenise ceva şi de la unchiul său Sir Arthur Girling şi atunci îşi începuse o carieră în afacerile tatălui său.

Frances s-ar fi măritat cu el. Dar ceva îl reţinuse pe Blacke să se însoare. Ea ar fi fost o nevastă decorativă, foarte cheltuitoare şi nimic mai mult. De fapt nu vroia să se însoare şi această convingere
i se întărise şi mai mult când începuse războiul. Unui tip i-ar plăcea o femeie superbă dar să nu se însoare cu ea. Si acum această tânără fată din Beckenham Kent cu un nume distins, dar fără o provenienţă aristocratică nu era fascinantă, reflectă Blacke. Dar era curios de atrăgătoare. Nu era uşor de flatat şi nici nu puteai măcar flirta cu ea. Dar în acei ochi foarte albaştri exista o cinste dezarmantă şi o hotărâre de neclintit. Chiar şi mâinile ei cam pătrăţoase începeau să-i placă. Ar fi interesat să-i cerceteze adâncimile sufleteşti.

Apoi, Blacke Lagham se certă în sine. N-avea de gând să ia în serios nici o fată, oricât de atractivă ar fi fost. începu să glumească iarăşi cu Alexa.

- Vreau să aud mai multe despre sosia mea. Ţi-a oferit cumva îngheţată?

- Nu, răspunse Alexa cu răceală.

- Trebuie să fi fost enervată ca să recurgi la acest gest. A fost autoapărare?

-A fost autoapărare şi am făcut-o cu un cuţit ca acesta, spuse ea luând un cuţitaş pentru tăiat prăjitura de pe tava de ceai, şi l-am tăiat exact aşa, arătă ea spre urma de pe faţa lui bronzată.

-Alexandra, sper că nu crezi că eu sunt acel arab? De ce nu-mi spui totul? Văd că te frământă serios.

Ea îşi ridică privirea. Ce frumos era! Cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnise. Vru să încearcă să vorbească, dar ceva o reţinu. Blacke Lagham putea fi un spion. Era război şi Orientul Mijlociu mişuna de spioni.

-îmi pare rău, spuse ea. Domnule Lagham, dacă preferi Blacke, n-am ce să-ţi povestesc. Aşa cum ai spus, m-am

înşelat asupra identităţii. Sunt o proastă.

- O prostuţă delicioasă, zâmbi el.

Alexandra zâmbi şi ea la rândul ei.

- Aş vrea să ştiu cu ce te ocupi.

- Cu tot soiul de lucruri, pierd o grămadă de timp aici, la fel şi în Cairo, Alexandria şi Ierusalim, iar în acest moment sunt în concediu. Am o slujbă guvernamentală ca şi tine.

- Cât stai în Damasc? întrebă el.

Ea răspunse că este în concediu de boală şi o aşteaptă pe prietena ei Joan din Cairo.

- înseamnă că o să vă distraţi de minune, ofiţerii de aici s-au săturat de frumuseţile libaneze. Vor sta la coadă ca să cunoască două tinere englezoaice.

Alexa râse.

- Nu prea cred.

- Nu cumva există vreun tânăr care îţi trimite scrisori?

- Nu.

Blacke scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

- Trebuie că cei care te cunosc sunt orbi.

- Ce absurd eşti, râse ea din nou.

în acel moment veni lady Wirrell, care întrerupse discuţia intimă dintre cei doi.

- Blacke dragă, spuse aceasta, generalul Horgan-Meslop vrea să discute cu tine. îmi pare rău că vă întrerup, scumpilor.

- După ce că mi-ai găsit-o pe unica fată din lume, acum mă smulgi de lângă ea.

- Nu poţi refuza un general, zâmbi Mary, apoi, uitându-se la Alexa, i-ai sucit capul lui Blacke? Stiam că i-l vei suci, eşti aşa de drăgălaşă.

- Capul meu a fost sucit, spuse Alexa sec.

Blacke răspunse:

- Trebuie să te văd din nou, Alexandra. Apropo, înainte de plecare, sper că mi-ai putea rezerva o seară? Mary

spune că este de datoria mea să merg la balul Crucii Roşii de la Orient, sâmbătă seara. Mi-ar face plăcere să mergi cu mine. Am putea mai întâi cina acolo.

Alexa ezita, dar lady Wirrell interveni şi o convinse.

După ce Blacke se îndepărtă, tânăra o întrebă pe lady Wirrell:

- Îl cunoaşteţi bine pe Blacke?

- Ti-am spus că a fost la Oxford cu fiul meu. Geoff îl adoră. Geoff a intrat în armată şi Blacke cu afacerile tatălui său. Ei sunt oameni foarte bogaţi. petrol.

- N-ar trebui să fie şi el în armată? întrebă Alexa strâmbând din nas.

- La început a fost, dar generalul l-a rechemat în viaţa civilă pentru o slujbă specială. N-am ştiut niciodată despre ce este vorba şi mă îndoiesc ca Percy să ştie.

Suspiciunile Alexei reveniră. Era un mister cu Blacke Lagham. Era şi mai hotărâtă să fie vigilentă. N-avea încredere în el. Este adevărat că o atrăgea şi perspectiva unei seri petrecute cu el o umplea de încântare, dar indiferent ce spunea lady Wirrell, trebuia să fie foarte atentă.

Alexa se trezi că este prezentată unui căpitan Pelham, un ofiţer blond şi timid. în timp ce conversa cu acesta, privirea ei fugea mereu în căutarea lui Blacke Langham. îl descoperi fumând şi stând de vorbă cu un bărbat imens, plin de decoraţii. Generalul. încercă să se concentreze asupra celor spuse de Pelham, dar gândul îi era numai la balul Crucii Roşii, de sâmbătă seara.

- Ce-ar fi să iei cina cu mine, diseară? îi propuse căpitanul, plin de admiraţie faţă de tânără.

- Da, spuse ea. Sunt liberă. Amabil din partea ta.

în fond, de ce să nu se ducă? Tot n-avea altceva mai bun de făcut.

Capitolul 3

Alexa încă dormea a doua zi dimineaţă când o trezi telefonul.

- Bună dimineaţa, Alexandra. Te-ai trezit?

Fu mirată de propria ei plăcere când realiză că era Blacke.

Noaptea trecută dansase şi cinase cu John Pelham, găsind în acesta un tovarăş plăcut şi un bun dansator. Dar fusese distrată tot timpul şi nu prea entuziasmată să-l vadă din nou pe căpitanul Pelham aşa cum dorea el.

- Bună, Blacke, răspunse ea.
- Presupun că te-ai culcat târziu astă-noapte.
- Aşa este.
-Alexandra, Alexandra! spuse Blacke cu reproş. De ce zdrobeşti inimile tinerilor ofiţeri în concediu?
- Nu fi prostuţ.
- Sunt prostuţ din natură.

Trebui să zâmbească.

- Vroiai ceva de la mine?
- Am de gând să-ţi cer, dacă n-ai altă obligaţie, să iei cina cu mine diseară.
- îmi pare foarte rău, spuse Alexa sinceră, dar ies cu altcineva.
- Ce inuman din partea ta. Spune-i că eşti răcită sau că ţi s-a înnegrit părul peste noapte. Poate că doreşte doar compania unei blonde.

Pe Alexa o pufni râsul. Nu puteai să rămâi serioasă cu acest bărbat. La suprafaţă era foarte drăguţ, dar nu putea avea încredere în el.

- Alexandra, trimite-l la plimbare pe celălalt bărbat.
- Nu pot. M-a invitat la cină şi tu n-ai făcut-o. Trebuie să mă duc cu el.
- Logic. Dar nu mi-ai dat ocazia. Ai plecat de la ceaiul

lui Mary Wirrell în timp ce eram ocupat cu generalul. Nu mai stau mult aici. Săptămâna viitoare am o treabă la Ierusalim şi nu ştiu ce o să se mai întâmple. Trăiesc între aeroplane şi bagaje, sunt un om hărţuit şi nefericit şi ar trebui să fii bună cu mine atâta timp cât sunt în concediu.

Ea ezită. Poate că el nu era arabul pe care-l presupunea. Era evident din cele spuse de lady Wirrell că avea o slujbă importantă şi toţi oamenii importanţi îl cunoşteau.

- Alo, se auzi vocea lui. Unde ai plecat?

- Nicăieri. Mă gândeam doar.

- O fată aşa drăguţă ca tine nu trebuie să gândească prea mult. Acum spune-mi că-i dai papucii căpitanului tău şi mă fericeşti pe mine.

- Drăguţ din partea ta că mă inviţi, dar nu-mi încalc niciodată promisiunile.

- Preferi să-mi zdrobeşti inima.

- Dacă este aşa de uşor de zdrobit, da.

- Bine. O să găsesc pe altcineva. îţi voi cita nişte versuri ale lui Rupert Brook: „Voi găsi poate o altă fată. Si una mai bună ca tine. Cu ochi la fel de ageri, dar mai blânzi. Si buze moi, dar sincere. Si îndrăznesc să spun că va accepta“.

- Sunt sigură că va accepta, râse Alexandra.

- Alexandra, nu voi găsi altă fată. Voi sta singur şi-mi voi aştepta moartea prematură.

- Sper să nu fii atât de prostuţ.

- Bine, presupunând că n-o să mor până la balul Crucii Roşii, rămâne în picioare întâlnirea cu tine?

- Oh, poate găsesc pe altcineva care să mă ducă la bal, chicoti ea.

- Alexandra, ai o inimă de gheaţă. O să mă prăpădesc.

- Ce caracter slab ai.

- îngrozitor de slab. Dar îţi sugerez să iei prânzul cu

mine şi după aceea mergem la cumpărături prin bazar. Mă amuză să văd cum fetele neexperimentate cumpără fleacuri la trei ori valoarea lor reală.

- Dacă ai fi cu adevărat cavaler, ai împiedica astfel de situaţii.

- Promit să fiu cavaler cu tine, dacă vei veni, Alexandra.

- Atunci o să vin, spuse ea.

Foarte însufleţită, sări din pat să se îmbăieze şi să plece. îşi puse pe ea îmbrăcămintea pe care o purtase la petrecerea dată de lady Wirrell. Regreta că nu-şi luase mai multe lucruri de la Cairo. Apoi îşi pieptănă părul auriu şi se fardă, până fu mulţumită de rezultat.

O sună la ora amiezii şi se întâlniră. El era chipeş în costumul lui gri impecabil. Glumiră ca nişte vechi prieteni în timp ce luau masa pe terasa hotelului Orient.

- Doar câinii şi englezii ies afară în soarele amiezii, spuse Blacke vesel. Precis că n-ai nevoie de o siestă, Alexandra?

- Precis.

- Va fi răzbunarea mea. O să-ţi scot sufletul ducându-te prin toate străzile Damascului, încât vei fi prea obosită ca să dansezi cu căpitanul tău, diseară.

- Ce fire răutăcioasă ai, comentă Alexa.

- Si nu mă cunoşti prea bine! Sunt plin de virtuţi ascunse.

- Uneori cred altceva, eşti plin de viclenie ascunsă.

- Adică duc o viaţă dublă. încă te mai urmăreşte acel arab vorbitor de franceză pe care l-ai lovit cu cuţitul, draga mea?

- Da, spuse ea în acel mod direct, pe care el începea să-l admire.

El dădu din umeri şi nu mai replică.

Se plimbară pe Derb-el-Mistakim, Strada Dreaptă, care

venea din oraş şi intra în aleile înguste ale bazarului.

Alexa era întotdeauna extaziată de aceste străzi vechi ale anticului oraş biblic. Măgarii şi cămilele erau conduse pe străzile pietruite pline de o mulţime pestriţă de bărbaţi şi femei cu văluri, capre behăind, câini vagabonzi şi găini ce scurmau. Tarabele erau viu colorate; mirosurile de la pieile puse la uscat şi prăjitul legumelor era uneori înăbuşitor.

Aici erau artizani de toate felurile, ciocănind arama, suflând în boluri de sticlă, executând minunate candelabre şi tăvi de argint. Tâmplarii încrustau fildeş şi perle în lemn. Bărbaţii stăteau cu picioarele încrucişate făcând curele şi genţi de piele colorată. Păcat că nu-şi luase mai mulţi bani la ea ca să cumpere cadouri pentru mamă şi gemene, se gândi Alexa.

Era încântată de varietatea brocarturilor - albastre, roşii, argintii, aurii şi de bijuteriile de tot felul, coliere de jad şi perle, brăţări grele din aur şi broşe masive. Mai existau şi minunatele covoare, Buhara, covoare de rugăciune din mătase şi carpete persane. Din unele prăvălioare se simţea aroma îmbietoare a aburilor de cafea.

- Ca în „O mie şi una de nopţi“, nu? murmură Blacke. Uite la aceste obiecte, ar putea fi autentice, mai vechi decât Bethleemul, sau făcute ieri în Birmingham.

El se oferi să-i cumpere câteva fleacuri, printre care şi o brăţară de argint frumos cizelată, dar Alexa îl refuză.

Dar, dintr-o dată, Alexa văzu un inel masiv pe o tavă, un scarabeu albastru. îl ridică şi i-l arătă însoţitorului său, venindu-i brusc o idee.

- Nu vrei să-l încerci, dacă tot nu cumpărăm nimic? îl rugă ea.

Prinse mâna stângă a lui Blacke şi-i puse inelul pe cel de-al

treilea deget.

- Ce părere ai?

El zâmbi, dar zâmbetul nu-i mai era aşa de spontan ca de obicei, încercă să-şi tragă încheietura din mâinile ei mici, dar puternice.

- Nu pot spune că mă impresionează, nu port astfel de inele, draga mea fată.

- Nu? întrebă ea cu nevinovăţie.

- Nu.

Dar Alexandra, uitându-se la mâna bronzată şi la inel, nu mai avu nici un dubiu, acum era sigură că mâna lui Blacke era mâna arabului înalt care o strânsese în braţe.

- Tu ai fost, nu-i aşa, monsieur, în acea casă?

Ochii lui Blacke erau furioşi acum.

- Alexandra, nu crezi că gluma a durat cam mult? întrebă el în engleză.

Ea era pe cale să-i răspundă, când un arab înalt se detaşă din mulţimea de curioşi ce se strânsese în jurul lui, se plecă în faţa lui Blacke şi începu să-i vorbească arăbeşte.

Alexandra stătea cu sufletul la gură, aşteptând să vadă cum va reacţiona Blacke, dar acesta smulse inelul din deget, nu dădu nici un semn că l-ar cunoaşte pe arab şi nu-i răspunse acestuia. O luă pe Alexandra de braţ şi o scoase din mulţime. Arabul strigă după el, ameninţător, de această dată. Toate dubiile tinerei în privinţa lui Blacke reveniră în plină forţă.

- Arabul părea să te cunoască, remarcă Alexandra.

- Se poate, dar eu nu-l cunosc.

Acum se aflau la colţul străzii Derb-el-Mistakim. Aici erau magazine moderne şi câteva maşini americane. Totuşi, în mijlocul străzii largi, un băieţel conducea o cămilă încărcată cu trestie de zahăr. Un amestec ciudat de

civilizaţie orientală şi vestică.

- Vrei să te înapoiezi la hotel? Fă-o, dacă vrei. Eu vreau să mă întorc în bazar. Doresc să rezolv o problemă care mă frământă, legată de aventura pe care am avut-o cu arabul vorbitor de franceză. Stiu că nu este nimic legat de tine, Blacke, dar poate că cel care a vorbit cu tine ştie câte ceva. Aşa că, ne vedem mâine seară la bal şi mulţumesc pentru prânzul plăcut.

Blacke nu răspunse la zâmbetul ei. O prinse de braţ.

- Nu fi un copil prost. Nu te înapoia în bazar. Tipii aceia nu-ţi vor spune nimic, chiar dacă ştiu ceva. Voi încerca eu să te ajut să dezlegi misterul.

- Vreau să mă duc, spuse ea cu încăpăţânare. Aşa că, la revedere.

El se uită după silueta subţire în costum de in, care se îndepărta şi apoi, cu un gest de exasperare, o urmă.

Când Alexa realiză că Blacke era în spatele ei, se întoarse şi-i zâmbi ironic.

- Deci vrei să mă ajuţi să rezolv misterul? întrebă ea.

Blacke nu mai era iritat şi nu dădea nici un semn de îngrijorare, ci fuma tacticos dintr-o ţigară.

- Draga mea fată, cunosc această ţară şi chiar dacă eşti curajoasă, n-ai nici un pic de spirit de precauţie. Nu este înţelept pentru fetele englezoaice drăguţe şi blonde să se piardă pe străzile Damascului.

- înţeleg, ai venit să mă protejezi.

- Bineînţeles.

- Frumos din partea ta.

Erau în apropierea aleii unde, cu câteva momente în urmă, Alexa luase inelul de pe tava vânzătorului. Arabul înalt care se adresase cu atâta entuziasm lui Blacke, la vederea inelului din degetul lui, se evaporase. Oricum, n-ar

fi putut vorbi cu el fiindcă în mod sigur acesta nu vorbea englezeşte. Făcu stânga-mprejur.

- Ai câştigat, spuse ea brusc. Să ne întoarcem la Orient.

Ochii lui se măriră cu acea inocenţă pe care ea începuse să i-o
cunoască.

- Dar, draga mea Alexandra, nu se pune problema că am câştigat. Te lupţi cu morile de vânt.

- Nu sunt prea convinsă.

O luă de braţ şi se îndreptară încet către hotel. Când ajunseră acolo, Blacke era într-o dispoziţie excelentă.

- îmi pare rău că expediţia noastră a fost stricată de arabul acela care striga ceva pe limba lui. Nici măcar nu ţi-am cumpărat un dar.

Alexa se îmbujoră.

- Nu există nici un motiv ca să primesc un dar.

- Ei haide! Nu trebuie să existe un motiv pentru tot ce faci râse el. Ar trebui să bem ceva, fiindcă mi-e foarte sete.

Alexa acceptă şi se aşeză pe terasa hotelului, bând oranjadă şi urmărind mulţimea pitorească de pe stradă. Se relaxă ascultând conversaţia uşoară şi zeflemitoare a lui Blacke. Uită de problemele ei şi se bucură de orele petrecute în compania acestui bărbat fascinant.

El o făcu să-i povestească unele lucruri despre ea şi o ascultă cu un interes sincer. Era tipul de femeie pe care rar îl întâlnise în existenţa lui. De departe altfel decât cele pe care le cunoscuse în trecutul lui. Complet diferită de Frances, singura femeie pe care vrusese s-o ia în căsătorie.

îi veni în minte imaginea lui Frances, al cărui soţ, Gerald Aldmin, fusese la Oxford cu Blacke. El, Gerry şi tânărul Geoff fuseseră inseparabili în acele zile de aur şi o cunoscuseră pe Frances cu toţii. Ea obişnuia să vină la balurile lor şi era de o frumuseţe răpitoare. Cu părul negru

şi ochii ca violetele, plutea prin viaţă fără să fie atrasă de nimic, dar şi fără pic de milă de ea, aşa cum aflase mai târziu Blacke.

La acea vreme, deşi Frances îl plăcea, Blacke nu era interesat. Vroia ca după ce termină Oxford să intre în afaceri, să călătorească şi o nevastă l-ar fi împiedicat. Aşa că, în cele din urmă, Gerald fu acela care o luă în căsătorie pe Frances. Sir Gerald Aldmin Bart.

Nu se văzuseră des după nuntă. Ea şi Gerald îşi petrecuseră timpul la o reşedinţă de la ţară şi într-o casă drăguţă din Park Lane. Blacke intrase în afacerile lui tatălui său şi călătorea mai tot timpul, aşa cum îşi dorise.

Când s-a întors în Anglia, aflase că Gerald Aldmin murise într-un accident de vânătoare. Revăzând-o din nou pe Frances, aceasta era mai răpitoare ca oricând cu acel aer al ei de văduvă. Ea îl dorise şi pentru câteva luni, Blacke capitulase, îndrăgostindu-se cu pasiune de ea. Chiar se gândise s-o ia de soţie. Acum avea ce să-i ofere unei soţii. Si apoi, de la Goeff şi de la alţii, aflase lucruri despre căsătoria lui Frances cu Gerald. Viaţa îngrozitoare pe care i-o făcuse bietului om, celelalte aventuri ale ei, lăcomia de bani. în spatele acelei drăgălăşenii se afla o femeie plină de cruzime. Apropierea de ea îl făcuse să constate cât de proastă era, fără nici un pic de gust, cu excepţia hainelor, fără o fărâmă de idealism. Dintr-o dată, descoperise că n-o iubea şi n-o vroia ca mamă a copiilor lui. Izbucnind războiul, el şi Goeff merseseră să se înroleze fără să aştepte prea mult. Si aşa terminase cu Frances.

Era nou pentru el să descopere o femeie cu un caracter ca al Alexei.

Ea era opusul lui Frances. Avea o simplitate directă, combinată cu cinste şi hotărâre şi muncea din greu. Vorbea cu mândrie şi nostalgie de casa ei din Beckenham. Iar când îşi descria părinţii, gemenele Pam şi Penelope şi mult iubitul frate, David, ochii i se luminau de dragoste.

- Eşti o tânără foarte reconfortantă, îi spuse el.

- în ce sens? întrebă ea.

- N-are importanţă. Dar eşti reconfortantă şi-mi va face plăcere să te duc la balul Crucii Roşii. Ai de gând se îmbraci o creaţie nemaipomenită?

- Dacă te referi la o rochie minunată, nu. Nu mi-am luat una. Voi îmbrăca ceva ieftin, luat de-a gata.

Lui îi plăcu asta. Nu putu să nu-şi amintească de lady Aldmin, cu şifonierul plin de rochii scumpe şi care se plângea mereu că-i trebuie ceva nou. Se trezi gândindu-se că i-ar face plăcere să iasă şi să cumpere o grămadă de cadouri scumpe, ca apoi să le trimită Alexandrei, ceea ce nu va putea şi nu va face, bineînţeles.

- Mi-a făcut plăcere să mă plimb şi să merg la cumpărături cu tine, Alexandra. Sper să te distrezi la întâlnirea cu amicul tău. Ne revedem mâine seară, da?

Ea încuviinţă şi urcă în cameră pentru a se pregăti pentru întâlnirea cu John Pelham. Se gândi la Blacke şi hotărî că, deşi Blacke era atât de atrăgător, o intimida puţin şi nu se simţea în largul ei în compania lui. Era prea ager şi prea sigur pe el. John Pelham era mai mult genul ei, simplu şi chiar timid. La Blacke nu exista nici un fel de timiditate. Ba chiar îi crea un complex de inferioritate. Se întrebă ce ar crede prietena ei Joan despre el, despre suspiciunile ei. Dar în fond, poate că totul era o născocire a minţii ei din cauza asemănării lui Blacke cu acel arab şi în plus era prieten cu lady Wirrell.

Dar seara cu John nu fu un succes prea mare. Era evident că era foarte atras de ea şi, în timpul unui dans, o scoase pe verandă şi o ceru în căsătorie.

- Stiu că de-abia ne-am cunoscut, dar eşti fata pe care o caut. Simt că un bărbat se poate baza pe tine şi asta îmi doresc într-o căsătorie.

Ea îl asculta, tăcută. Nu avea intenţia să se implice într-

o relaţie serioasă cu el. Nu era bărbatul pe care-l aştepta. Era ca Durrick. Drăguţ, dar nu pentru ea.

O cuprinse cu braţele, dar ea îl împinse blând.

- îmi pare foarte rău, spuse ea, nu pot spune „da“. Te plac mult ca prieten, dar nimic mai mult.

- Stiu că am fost un prost, nu ţi-am dat ocazia să mă cunoşti, dar m-am îndrăgostit de tine de când te-am văzut la lady Wirrell. Chiar dacă nu poţi spune „da“ în această seară, mi-ar face plăcere să te mai văd. Si îţi voi scrie când voi fi trimis în altă parte.

Schimbaseră adresele şi seara continuă liniştit.

La despărţire, ea îi permise s-o sărute şi asta o făcu să se convingă şi mai tare că nu era îndrăgostită de tânărul chipeş şi blond.

Dar când se urcă în pat încercând să adoarmă, ascultând sunetele ciudate din cartierele localnicilor, nu la John Pelham sau la sărutul lui se gândea. îşi amintea de Blacke Lagham; de ochii lui negri şi ironici, felul în care-i spusese: „te găsesc foarte reconfortantă, Alexandra“.

Când în cele din urmă adormi şi visă, retrăi în vis scena care i se imprimase în minte, era în mijlocul unui grup de bărbaţi care strigau, apoi un arab înalt o ridică în braţele lui puternice.

„Ma belle femme“, spuse el şi o sărută pe gură.

în vis se lupta, se zbătea şi deodată nu mai era cu arabul cel care o ţinea, ci Blacke. Râdea în timp ce o sărută.

„Nu este înţelept pentru fetele englezoaice, drăguţe şi cu păr de aur să se piardă pe străzile Damascului“, spuse el şi o sărută din nou.

Se trezi tremurând violent. Ce vis autentic! Trebuia s-o curme cu astfel de fantasme.

***

- Asta numeşti tu o rochie ieftină, cumpărată de-a gata?

întrebă Blake Lagham cu admiraţie în ochi, când o întâlni în faţa hotelului, în seara balului

Ei bine, ea îşi dăduse toată silinţa să arate bine. Cea mai potrivită din puţina ei garderobă i se păruse rochia neagră marocană, cu un model din fluturaşi verzi de jad în jurul gâtului, fără mâneci şi cu un cordon lat, decorat cu aceiaşi fluturaşi verzi. încălţase ciorapi din mătase, unica pereche pe care o avea şi sandale verzi cu toc înalt.

Blacke Lagham era un pic şocat de schimbarea Alexandrei. în seara asta, se transformase dintr-o tânără practică într-una cu adevărat sclipitoare. Părul cel auriu era ridicat în vârful capului, iar la urechi atârnau cercei din jad.

- Când o să mă însor, îi voi spune miresei mele să cumpere haine ieftine luate de-a gata, dacă acesta este rezultatul. Acum să mergem să mâncăm. Vreau să ajungem cât mai repede pe ringul de dans şi să te arăt. Vei fi femeia fatală a balului.

Fu începutul celei mai extraordinare seri. Sala de bal era plină de culoare, fete frumoase de diferite naţionalităţi, bărbaţi eleganţi în costume de seară sau uniforme.

Alexa amuţi de încântare. Lucra în Cairo şi era obişnuită cu lumea colorată, dar scena din această seară părea ruptă dintr-un film. Nu se putu împiedica să nu gândească la faptul că era cu unul dintre cei mai arătoşi bărbaţi din sală.

Mâncară la una dintre măsuţele aranjate special în acest scop pe margini şi apoi Black o invită la dans. Orchestra era bună, iar el se dovedi un bun dansator. Ea ar fi dorit ca seara să nu se mai sfârşească.

După un vals pe care-l dansară într-o tăcere completă, dispoziţia lui păru că se schimbase brusc şi-i spuse:

- Să ieşim afară. Căldura, tutunul şi amestecul de parfumuri devin de nesuportat. Eşti de acord?

Deşi nu vroia, Alexa se supuse dorinţei lui şi ieşiră în noaptea înstelată. O lună mare, în spatele minaretelor vechiului Damasc, transforma oraşul într-o imagine dintr-o poveste arabă.

- Ai vrea să ne plimbăm cu maşina? Am adus-o aici. Vrei să mergem pe drumul către deşert? propuse el.

- O idee minunată, exclamă ea. Este o maşină închisă?

- Nu, una decapotabilă. Dar să nu răceşti.

Ea îl privi cu ochii ei ca nişte stele albastre şi rosti dintr-o suflare:

- Nu eu. Mă duc sus să mă schimb. Oricum, balul se va termina până ne întoarcem.

- Bine, te aştept în maşină.

Se grăbi să urce în cameră, cu inima bătându-i nebuneşte. O plimbare cu o maşină decapotabilă, la lumina lunii cu Blacke era un final potrivit pentru o seară extraordinară.

Se schimbă într-un costum gri dintr-o stofă uşoară, o bluză albă din lână pe care o purta uneori la Cairo, la tenis şi în zilele cu vânt, se încălţă cu pantofi groşi, îşi prinse părul cu o eşarfă şi cu haina de stofă pe umăr, coborî în fugă scările.

Pentru o clipă, nu-l zări pe Blacke. Apoi îl văzu lângă maşină, cu o haină uşoară peste costumul de seară, vorbind cu un arab. Stătea cu spatele la ea. Arabul îşi exprima unele nemulţumiri cu voce tare. Pe moment, Alexa ezită. Apoi îl auzi pe Blacke vorbind. Nu în engleză, ci într-o arabă fluentă. Dintr-o dată, arabul deveni supus şi mormăi:

- Sidi, Sidi, ceea ce însemna domnule, pe un ton ce exprima regretul şi se îndepărtă.

Alexa împietri. Brusc îi era frig şi teamă. Acea voce, vocea lui Blacke vorbind în arabă, ce amintire îi evoca?

Cunoştea deja răspunsul. Era vocea arabului care vorbise oamenilor în acea casă în deşert. El era arabul. Era gata să jure acum.

Blacke Lagham se întoarse şi o văzu.

- Eşti mai rapidă decât orice femeie pe care o cunosc, spuse el zâmbind. Vino, Alexandra.

Era din nou englezul vesel, şlefuit, fără să-şi dea seama că fusese descoperit.

Alexa se urcă în maşină. Simţea că ar fi fost o adevărată nebunie să redeschidă subiectul misterioasei case şi să strice acea seară plăcută. Si totuşi, din cauza suspiciunilor reînnoite, magia dispăruse.

-Ti-e suficient de cald? o întrebă Blacke. Va fi răcoare când vom ieşi din oraş.

- îmi este suficient de cald, răspunse ea.

El nu observă nimic ciudat în atitudinea ei şi-şi conduse maşina puternică pe străzile înguste şi întortocheate, prin suburbii şi apoi în spaţiul deschis al câmpiei.

Conducea fără să vorbească, bucurându-se de răcoarea plăcută a aerului. Avea o pasiune pentru deşert noaptea. Si fata de lângă el era o companie plăcută. Ura femeile care trăncăneau. îi plăcea tăcerea îngândurată a Alexandrei.

Alexa era cufundată în propriile gânduri. Cunoştea foarte bine acest drum, era drumul pe care plecase spre Beirut, în acea zi în care şoferul rămăsese în pană. După o vreme, în faţa lor nu se mai întindea decât deşertul.

Blacke opri maşina şi-i oferi o ţigară, dar ea refuză.

- Ce-i cu tine, la bal erai plină de viaţă şi eu te-am scos de acolo contra voinţei tale?

- Eu nu fac nimic împotriva propriei mele voinţe, spuse ea cu un soi de bravadă şi zâmbi.

- Ce mândrie! Apoi adăugă: nu mi-ai spus cum ţi-a plăcut seara cu acel prieten al tău.

- Nu prea mi-a plăcut.

- Credeam că este un tip fermecător.

- Este. dar.

- Stiu, o întrerupse Blacke, a vrut să te giugiulească şi tu n-ai vrut.

- De unde ştii?

-Am ghicit. Orice bărbat care iese în compania ta ar vrea să facă dragoste cu tine.

Ea simţi cum pulsul i se accelerează.

- Spui lucruri extraordinare.

- Draga mea, spuse el, în tine există ceva care provoacă orice bărbat. Habar n-ai cum arată ochii tăi albaştri la lumina lunii.

Blacke îi luă mâna. Degetele lui erau calde şi puternice „ca ale arabului, se gândi ea“.

- Alexandra, mă provoci.

- De ce? întrebă ea, abia auzit.

Vedea că obrajii lui erau roşii sub bronzul pielii, iar ochii căpătaseră o strălucire stranie. Era ca şi cum se lupta cu o emoţie pe care încerca să şi-o controleze. Apoi, cu o mişcare bruscă, smulse eşarfa de pe părul bălai ce arăta argintiu în lumina lunii.

- Ce există la tine, Alexandra, de ce eşti atât de diferită faţă de celelalte fete?

Nu răspunse, fiindcă amuţise. Nici nu-şi putea dezlipi privirea de a lui. Fu un moment de teroare şi extaz, nu dorea nimic mai mult pe lume decât ca acest bărbat s-o sărute.

în clipa următoare era în braţele lui şi buzele lui agresive şi posesive o secătuiau de orice urmă de voinţă. Totuşi, în timp ce stătea în braţele lui, îi mai rămase o urmă de conştiinţă trează care-i spunea că nu era nici o îndoială că Blacke Lagham şi arabul din casa misterioasă

erau una şi aceeaşi persoană. Si sărutul lui îi spunea acelaşi lucru.

Se smulse din îmbrăţişarea lui, cu obrajii în flăcări:

- Tu eşti arabul. Tu eşti. tu eşti. Acum ştiu. Nimic din ce ai spune nu m-ar putea convinge de contrariul.

Blacke respira greu. Pentru o clipă, în ochi îi apăru o sclipire periculoasă. Apoi aceasta trecu, şi el fu din nou calm şi zâmbitor.

- Iar începi. Alexandra. De ce strici noaptea noastră de dragoste?

- Te-am auzit vorbind în arabă cu acel om de la hotel. Vreau să-mi spui adevărul, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

- Draga mea Alexandra, trebuie să alegem această noapte minunată pentru un interogatoriu?

Fără nici o legătură, ea întrebă:

- De ce m-ai sărutat aşa? De ce?

îl văzu că ezită şi îşi încleştează mâinile. El ştia că-i va trebui mult până va fi în stare să-i spună: „Fiindcă m-am îndrăgostit inexplicabil de tine“. Dar din zeci de motive importante trebuia să se controleze şi să nu-i spună nimic de acest gen.

-îmi dau seama că n-a însemnat nimic pentru tine, spuse Alexa cu tristeţe. Valabil şi pentru mine. Amândoi ne-am pierdut capul. Dar ştiu că tu eşti arabul şi vreau o explicaţie.

- Nu sunt pregătit să-ţi dau una, Alexandra. Si chiar dacă ai avea dreptate, ce intenţionezi să faci?

-Mă voi duce la familia Wirrell să le spun că porţi îmbrăcăminte arabă şi ai o casă secretă.

- Crezi că sunt spion?

- S-ar putea să fii.

- De unde ştii că nu sunt spion de partea cea dreaptă,

copil prost ce eşti?

-Foarte bine, dacă este aşa înseamnă că nu trebuie să-ţi faci griji că voi spune familiei Wirrell.

- Ba îmi fac, fiindcă nu vreau ca afacerile mele particulare să devină proprietate comună.

-Ti-e frică să nu le spun! îl acuză ea. Crezi că i-aş putea conduce la acea casă.

Brusc, expresia lui se schimbă. Râsul îi muri pe buze şi vocea îi era rece ca gheaţa când vorbi.

- Nu-ţi voi permite să te amesteci în viaţa mea.

Ea scoase un hohot de râs nervos. îşi dădu seama că ar fi putut opri această conversaţie lăsându-se pradă acelei pasiuni după care sângele ei tânjea. Dar firea ei încăpăţânată o îndemnă să-l sfideze.

- Bine. Mă poţi duce acasă şi poţi să nu mai vorbeşti cu mine niciodată, dar tot mă voi duce la familia Wirrell să le spun şi poliţia militară îţi va cerceta casa. Este de datoria mea.

El nu răspunse şi porni motorul. în loc să întoarcă spre Damasc, maşina o luă drept înainte şi-şi acceleră viteza.

- Unde mergem? De ce nu întorci? gemu ea.

- Fiindcă, ma belle femme, ştii prea multe şi din nenumărate motive, în acest moment nu-mi pot permite ca tot ceea ce ştii să ajungă la familia Wirrell. Aşa că mergem la casa mea din deşert unde vei sta cu mine, vrând-nevrând, rosti el într-o franceză perfectă, zâmbind ironic.

Alexa nu putea rosti un cuvânt. în ciuda suspiciunilor ei anterioare, acum că Blacke se dăduse în vileag, era năucită. Deci avusese dreptate în tot acest timp. Fermecătorul tânăr diplomat din salonul ladyei Wirrell era arabul. Fiindcă nu vroia să se afle despre el, o răpise pur şi simplu. Dar nu se va da bătută, va găsi ea o cale de scăpare, îşi spuse furioasă tânăra.

în cele din urmă ajunseră la casa misterioasă. Blacke

opri maşina şi ea vru să sară. Dar o mână puternică o prinse ca într-o menghină, împiedicând-o.

- Oh nu, draga mea!

- Trebuie să fii nebun! gâfâi ea. Nu mă poţi ţine aici contra voinţei mele.

- Este ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac. Urăsc femeile care se opun, spuse el cu vechiul lui zâmbet zeflemitor.

- Nu te plac şi n-am încredere în tine. Cred că mulţi din Damasc trebuie să ştie despre toate acestea, arătă ea spre casă şi împrejurimi.

- N-o să afle nimeni nimic, cât despre tine „ma belle femme“.

- Nu îndrăzni să-mi spui astfel, îl întrerupse ea.

- Dar, dulcea mea Alexandra, mai devreme, la bal se părea că nu mă displaci şi aceste buze drăguţe ale tale au fost foarte receptive când le-am sărutat. întotdeauna te schimbi atât de repede?

Ea simţi că se înroşeşte din cap până în picioare.

- Eşti un bădăran! începu ea.

- Hai, hai, nu-ţi mai răci gura de pomană, interveni el plin de reproş. M-ai plăcut puţin. şi eu te-am plăcut. Păcat că te-ai amestecat în treburile mele.

Ea îl privi cu ochii scăpărând de mânie.

- Chiar dacă te-aş fi iubit la nebunie, tot aş fi vrut să ştiu adevărul. Dacă ai fi cinstit, nu ţi-ar fi teamă să se afle, cel puţin, nu oameni ca sir Percy şi lady Wirrell.

- Draga mea Alexandra, te amesteci în probleme pe care nu le înţelegi, spuse el plictisit şi, în consecinţă eşti pe cale să provoci o mulţime de neplăceri care nu sunt necesare.

- Deci n-ai de gând să-mi spui adevărul?

- Nu. Aceasta este reşedinţa mea secretă unde negociez cu arabii. Nu trebuie să ştie nimeni din Damasc

acest lucru. Ar fi fost mai bine, draga mea Alexandra, să fi rămas fata fermecătoare în concediu de la Cairo, dar din păcate te-ai vârât în „viespar“, aşa că s-ar putea ca restul concediului să ţi se pară cam plictisitor. Deci, nu te pot lăsa să te întorci în Damasc şi să vorbeşti, chiar dacă mi-ai promite că nu sufli nici un cuvânt.

- Nici nu ţi-aş promite, ripostă ea iritată. Este ceva putred în toată treaba asta, dacă nu vrei ca poliţia militară şi cercul diplomatic să afle.

Blacke ridică din umeri cu indiferenţă.

-Asta nu ne va duce nicăieri. Acum, tot ce îţi cer este să stai aici liniştită şi să nu-mi faci necazuri.

- Nu intenţionez să stau liniştită aici în vilă, ca prizonieră a ta, dacă la asta te referi.

- Atunci, va trebui să utilizez forţa şi-mi va părea tare rău s-o fac.

- Nu poţi. Trebuie să fii nebun! Prietena mea Joan Dawson este pe cale să sosească şi mă va căuta, dacă am dispărut.

- Voi avea agrijă de asta. Domnişoara Dawson va primi o telegramă, mi-ai spus că este la un spital militar din Cairo, ca să i se spună că ţi-ai schimbat planurile, fiindcă te duci să stai cu nişte prieteni în Palestina.

Ochii Alexandrei se măriră de uimire.

- Dar nu poţi face aşa ceva. Ea ştie că n-am nici un fel de prieteni în Palestina.

- Atunci ţi-ai făcut recent, draga mea, spuse el cu un zâmbet rece.

Ea încercă să-şi tragă din nou mâna.

- Nu poţi face asta. Lady Wirrell o să sune la hotel şi o să se intereseze unde sunt. Hotelul va face cercetări.

- Draga mea Alexandra, pot să am grijă de totul. Este uşor. Mâine mă voi duce la hotel Orient să le spun că

mademoiselle nu se mai întoarce. Le voi plăti factura şi-ţi voi lua bagajele ca să ţi le aduc aici. Cât despre lady Wirrell, îi voi lăsa un bilet că am fost rechemat la Cairo şi că-i mulţumesc că mi-a prezentat o fată atât de încântătoare ca Alexandra Forbes, care, întâmplător, se întoarce la Cairo cu mine, concediul ei fiind terminat.

- Ce tupeu nemaipomenit ai!

- Pentru ceea ce fac eu, trebuie un tupeu nemaipomenit, Alexandra.

- Blacke, fii raţional. Spune-mi adevărul şi lasă-mă să plec şi-ţi promit că dacă totul este în regulă, nu voi spune nimic nimănui.

El o privi lung. Era foarte frumoasă în lumina lunii, cu tenul de marmură şi părul blond răvăşit. Fără să vrea, îşi aminti de dulceaţa buzelor ei. Fusese atât de caldă în braţele lui. întreaga seară de la Orient fusese mai mult decât plăcută. Stia că o putea iubi pe Alexandra Forbes şi era aproape sigur că putea avea încredere în ea. Trebuia însă să se înfrâneze de a-i da vreo explicaţie acum. Jurase că nici o femeie sau plăcere personală să nu-l distrag' de la ţelul lui.

- îmi pare rău, dar n-am de ales şi trebuie să te ţin aici.

- Pot să te întreb pentru cât timp?

- Depinde. O săptămână, două, nu pot spune.

- Concediul meu se va termina şi cei de la serviciu vor efectua o anchetă, dacă nu mă prezint.

- Voi avea grijă şi de asta.

îşi pipăi rana de lângă buză.

- Sper să nu mai utilizezi cuţitul din nou. Prefer să fiu sărutat de tine, în loc de a fi lovit cu cuţitul, Alexandra.

- Să te ia naiba!

El râse.

- Eşti foarte feminină şi în acelaşi timp trebuie să spun că ai curajul şi îndrăzneala unui bărbat. Eşti calculată, dar

şi fermecătoare. Este un amestec ciudat. Acum îţi vei petrece vacanţa în „casa misterioasă“, cum îi spui tu. în Damasc este cunoscută ca reşedinţa unui arab foarte bogat numit „Hazel“, care, întâmplător este numele meu arab. Ai tot confortul aici, bazin de înot şi cărţi la discreţie. Proprietarul a avut un harem şi tu vei avea toate apartamentele să te instalezi. Voi avea grijă ca de mâine să ai o servitoare, deşi onoarea ta va fi în siguranţă cu mine, te asigur.

O mai asigurase o dată, reflectă ea şi fusese ruşinată de temerile ei. în această noapte nu-i mai era teamă, era doar furioasă şi supărată pe el.

- De ce nu-mi spui adevărul şi apoi să mă laşi să plec?

- îmi pare rău, nu pot.

-Atunci, o să continui să cred că unelteşti împotriva poporului britanic.

Ochii lui se îngustară, dar râse.

- Crede ce vrei. Din acest moment, eu sunt Hazel şi tu Marie, ma belle femme. Nimeni de aici nu ştie o boabă englezeşte şi nu va înţelege nimic din ce le vei spune. Dacă vei începe să plângi ei vor râde şi vor crede că este o scenă tipică de nevastă care vrea bătaie.

Alexa se albi la faţă.

- înţeleg, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

-Acum ai de gând să intri cu mine în casă, în linişte, sau să-mi chem servitorii?

Sângele reveni iarăşi în faţa ei.

- N-am intenţia să fiu cărată în casa ta ţipând şi lovind cu picioarele, dacă la asta te referi.

El îşi înăbuşi dorinţa de a o cuprinde în braţe şi a o săruta şi spuse:

-Asta îmi convine.

Blacke îi dădu drumul şi amândoi coborâră din maşină în tăcere. în timp ce intra în patio, ea se simţi dintr-o dată

deprimată. Seara fusese atât de minunată până acum. A dansa cu el fusese un vis, a-l săruta fusese o altă revelaţie, cât de uşor l-ar fi putut iubi pe acest bărbat. Sigur, era puţin îndrăgostită de el, dar nu se va lăsa copleşită de acest sentiment. Nu se aştepta la o dragoste adevărată din partea lui. Putea fi destul de fermecător, mai mult decât amuzant, cel mai plăcut tovarăş, dar în spatele tuturor acestora era un bărbat periculos.

El bătu din palme şi din câteva părţi apărură arabi în fugă, făcând temenele şi vorbind în limba lor. în câteva momente, uşa li se deschise. Frumoasele lămpi maure străluceau de lumină şi Alexa era din nou în acea încăpere bogat mobilată, unde ultima oară îl văzuse pe Blacke în îmbrăcămintea lui arabă vorbind cu aceşti oameni. Inima începu să-i bată mai repede când privi draperiile de mătase prin care o dusese el în braţe. Gândi: „trebuie să fie un vis, ca în visul pe care l-am avut astă-noapte, nu poate fi adevărat“.

Blake se întoarse spre ea şi spuse:

- Cred că eşti obosită. îţi voi trimite cafea şi vin, sandvişuri dacă vrei, în camera ta. Mâine, Hamid care este şeful servitorilor mei, o va aduce pe Yesha, nepoata lui, care a fost servitoare la un şeic vorbitor de franceză şi vorbeşte şi ea destul de bine franceza. Poate avea grijă de tine.

- Mulţumesc. Pot să am singură grijă de mine, spuse Alexa iritată.

- Oricum, Yesha va veni.

El îşi înăbuşi un căscat.

- Sunt obosit, tu nu?

- Ba da.

Dintr-o dată, el veni şi întinse o mână.

- Alexandra, regret toate acestea, nu vrei să ai încredere în mine şi să fim prieteni?

Ea îşi duse mâinile la spate.

- Prietenii au încredere unul în celălalt. Tu n-ai încredere în mine, aşa că nu suntem prieteni.

Deschise gura s-o contrazică dar renunţă şi lăsă mâna să-i cadă. Arăta obosit, mai bătrân decât tânărul vesel care râsese şi se plimbase cu ea în Damasc.

- Vei folosi camera mea în noaptea aceasta. Mâine va fi gata pregătit propriul tău apartament. Nu-ţi fie teamă, spuse el când îi văzu expresia feţei, n-ai nevoie de cuţite pentru autoapărare.

Roşie şi furioasă, se întoarse şi intră în camera interioară, trântind uşa în urma ei. Imediat uşa se deschise din nou şi apăru faţa ironică a lui Blake, care-i aruncă o cheie:

- Ia asta. Te vei simţi mai bine dacă te vei încuia, ma petite femme.

Ea lăsă cheia pe masă şi privi în jur. îşi amintea fiecare amănunt
al acestei camere orientale. Lămpile maure arzând uşor, divanul mare, măsuţa cu fructe şi dulciuri şi o tavă de alamă pe care erau aşezate cafea şi sandvişuri.

Se trânti pe pat. Nu-i venea să creadă că putea să i se întâmple aşa ceva. Ea, Alexandra Forbes, fusese răpită de Blacke Lagham şi urma să fie ţinută aici contra voinţei ei.

Fugi până la uşă şi o deschise. Acolo stătea un arab înalt, cu braţele încrucişate. Alergă la geamuri şi desfăcu obloanele. La câţiva metri de fereastră se afla un alt arab stând pe pământ cu picioarele încrucişate.

Socată, dar câtuşi de puţin descurajată, Alexa se întoarse în pat şi începu să râdă în hohote. Dar până la urmă râsul se transformă în lacrimi.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă când se trezi, Alexa crezu că visează. în locul pereţilor albi şi mobilei obişnuite de la hotel Orient avu în faţa ochilor o cu totul altă imagine - covoare orientale ce atârnau pe pereţi, draperii de mătase şi lumina care se infiltra prin obloanele întredeschise, transformând totul într-un caleidoscop colorat. Si stând lângă patul ei, uitându-se la ea cu curiozitate, se afla una dintre cele mai frumoase creaturi pe care Alexandra o văzuse. O fată ce părea coborâtă dintr-o ilustraţie a nopţilor arabe. îmbrăcată într-o rochie lungă, ca cele purtate de femeile orientale, capul îi era înfăşurat cu un văl albastru, iar un iaşmac subţire, negru îi acoperea gura. Avea nişte ochi căprui enormi şi gene absurd de lungi. La urechi îi atârnau cercei de aur şi când ridică mâna o grămadă de brăţări de aur îi zornăiră la încheietură.

- Cine eşti? întrebă Alexa în engleză.

Fata zâmbi şi apoi râse ca un clopoţel, scuturând din cap. Alexa îşi dădu seama că trebuia să fie nepoata lui Hamid şi încercă în franceza. Imediat fata răspunse, cu un accent îngrozitor, dar vorbind o limbă fluentă.

Se numea Yesha şi Hamid trimisese după ea să preia această nouă slujbă în casa marelui stăpân Hazel. Era, spuse ea, devotata servitoare a soţiei lui Hazel.

Alexa îşi aminti că Hazel era numele arab al lui Blake.

- Yesha, ascultă-mă, eu nu sunt soţia lui Hazel. Sunt o englezoaică şi vreau să trimit un mesaj prietenilor mei din Damasc. Vrei să duci tu mesajul? Trebuie să înţelegi că aici sunt prizonieră, contra voinţei mele.

Ochii mari şi negri ai fetei o priveau cu milă şi îngrijorare pe frumoasa doamnă europeană cu părul ca grâul în soare şi ochi atât de albaştri.

- Pauvre madame, spuse Yesha scuturând din cap şi

oftând.

Exasperată, Alexa îşi reîncepu povestea iarăşi. Fu întreruptă de
vocea bine cunoscută din afara ferestrei: vocea lui Blacke vorbind englezeşte.

- Nu-ţi pierde timpul, drăgălaşa mea Alexandra. Yesha este convinsă că ai deranjamente mintale şi nu va lua nici un mesaj de la tine, chiar dacă ai fi regina din Saba. Este ca unchiul ei Hamid, sclava mea devotată şi primeşte ordine doar de la mine.

Enervată la culme, Alexa alergă la fereastră şi deschise larg obloanele. Stătea acolo zâmbind. Nu mai era englezul fermecător, ci arabul pe care-l văzuse prima dată, în îmbrăcămintea specifică.

- Totul este absurd, strigă ea.

El o privi plictisit:

- N-am timp, draga mea, să mă cert cu tine. Câţiva arabi importanţi vor veni să mă vadă. îţi cer să rămâi în camera ta, după obiceiul nevestelor arabe şi să nu te arăţi, aşa cum ai făcut ultima dată când ţineam o întrunire.

Ea înghiţi în sec şi nu găsi ce să spună, aşa că el adăugă:

- Cât ai dormit, am fost la Damasc şi ţi-am adus lucrurile pe care i le-am dat fetei şi mai sunt una sau două scrisori pentru tine.
Apropo, ştiu că nu vrei să provoci îngrijorări familiei tale, aşa că te rog, de dragul lor, scrie-le că te distrezi foarte bine în concediu şi eu le voi pune la poştă.

Gândul la draga ei casă din Beckenham, la mama, tata şi gemene îi aduse lacrimi în ochi. îi întoarse spatele lui Blacke ca să n-o vadă plângând şi plecă de la fereastră.

- Ce vrea madame să mănânce la micul dejun? Se auzi vocea subţire a Yeshei. Ce frumoasă este madame cu părul

ca aurul şi ochi albaştri ca florile de in. Ce curajos şi chipeş este stăpânul Hazel, cârmuitorul deşertului. Oh, cel mai frumos stăpân din lume!

Alexa asculta toate acestea cu iritare. N-avea nevoie de laudele fetei. Cât despre Blacke, viteaz, chipeş şi cârmuitor în deşert nu era decât un escroc, un spion. Niciodată nu se simţise mai nefericită ca acum şi nefericirea îi spori când Yesha îi aduse geamantanele şi două scrisori, una de la mama ei şi alta de la Joan Dawson.

Mai întâi deschise scrisoarea lui Joan, care o anunţa că nu mai poate veni la Damasc fiindcă se îmbolnăvise de pojar.

„Se pare că ai cunoscut oameni interesanţi, Lexa dragă, scria Joan, aşa că simt că vei avea o vacanţă frumoasă. Căpitanul pare fermecător, dar ce persoană fascinantă trebuie să fie Blacke Lagham...“

„Fascinantă“ repetă Alexa pentru sine. Of, dacă Joan ar şti ce mi s-a întâmplat.

Următoarea scrisoare o făcu să plângă din nou. Era de la dulcea ei mamă, care o punea la curent cu toate noutăţile din familie, printre care că tata muncea mult, de abia putea face faţă cu casa, iar gemenele urmau să fie domnişoare de onoare la o nuntă. încheia scrisoarea cu urări de sănătate pentru fiica ei aflată în concediu de boală.

Obrajii Alexei erau uzi de lacrimi când termină de citit, dar şi-i şterse în grabă ca să n-o vadă Yesha într-un asemenea moment de slăbiciune, când va veni cu micul dejun. îi era dor de acasă - ce-ar zice toţi ai ei dacă ar şti în ce situaţie se afla, îşi spuse ea în gând.
Ce era şi mai rău era faptul că nu-l putea urî sau dispreţui pe Blacke. Numai când îşi amintea cum se supusese sărutării lui fierbinţi, i se înmuiau picioarele.

îşi despachetă lucrurile şi-şi puse o bluză răcoroasă şi un şort de in. După ce mâncă, ieşi în grădină, dar abia făcu câţiva paşi, că se auzi strigată de Blacke. Faţa lui era foarte încordată.

- Te rog întoarce-te în camera ta, dacă ai de gând să umbli îmbrăcată aşa. Bărbaţii de aici nu acceptă o fată în şort. Nevestele lor poartă văluri şi fuste bogate.

- N-am de gând să mă îmbrac ca Yesha ca să-ţi fac ţie plăcere, se răsti ea.

- Nici nu ţi se cere, dar poartă fuste, nu şorturi.

- Nu fi caraghios. Nu mă poţi opri să port ce vreau.

El veni lângă ea şi fără un cuvânt o luă în braţe şi o duse spre casă.

- Nu-mi dai de ales şi sunt foarte ocupat, ma belle, n-am timp să mă cert cu tine. Trebuie să mă întorc la conferinţă. Va trebui să asculţi de mine cât timp eşti aici, sau va trebui să te tratez ca pe un copil obraznic.

Ea se luptă un moment, dar apoi renunţă. Ajunseră în camera ei. El privi un moment faţa roşie şi drăguţă, periculos de aproape de a lui, dar cu ochii plini de ură.

- Nu mă mai privi aşa, spuse el brusc.

- Oh, lasă-mă jos, se rugă ea.

Pentru o clipă, fusese îngrozită că o s-o sărute - îngrozită mai mult de sine decât de el. Strângerea braţelor, răsuflarea lui pe obraz, simţise cum îşi pierde capul. Avea un efect dezastruos asupra ei, în ciuda raţiunii care-i ordona să-i reziste.

O lăsă jos şi se îndepărtă în tăcere. Ea alergă după el.

- Cât timp o să dureze această farsă? Când o să mă laşi să plec?

Se întoarse şi o privi cu răceală.

- Am mai vorbit despre asta. îţi spun că nu ştiu. Nu până când nu-mi voi termina treaba.

- Mă faci să înnebunesc! Strigă ea. O să vin şi o să le spun tuturor acestor bărbaţi că mă ţii aici contra voinţei mele.

- Scuteşte-te de o astfel de umilinţă. Nu vor înţelege nimic din cele ce le vei spune şi vor crede, la fel ca şi servitorii de aici, că te-a bătut soarele în cap.

- înţeleg, spuse ea înfrântă.

- întrunirea mea este pe sfârşite. Rezultatul este că va trebui să fac o călătorie în deşert, care poate dura câteva zile. Trebuie să discut cu câţiva şefi importanţi.

- Nu voi fi supărată când vei pleca, râse Alexa nervos.

- Draga mea, crede-mă, n-am nici cea mai mică intenţie să te las aici cu credincioşii mei servitori.

- Adică?

- Mergi cu mine. Vom merge într-o parte pustie a deşertului, unde vei vedea doar corturi ale localnicilor şi câteva caravane. S-ar putea să nu fie prea confortabil, dar depinde cât de bine călăreşti, spuse el.

- Nu călăresc, replică ea.

- Atunci, va trebui să înveţi să stai pe o cămilă.

- Nici nu mă gândesc.

El ridică din umeri şi-şi aprinse o ţigară.

- Această călătorie este foarte importantă pentru mine şi n-am de gând s-o stric din cauza mofturilor tale. Vei veni cu mine indiferent dacă o vei face în linişte şi demnitate în ochii însoţitorilor mei sau urlând şi zbătându-te, legată pe spatele unei cămile. Numai că această a doua alternativă va fi mult mai neplăcută.

îi luă mâna şi o duse la buze, zâmbind.

- O să-ţi placă. Nu fi aşa de furioasă. Lasă totul în seama mea. Au revoir, ma belle femme.

Ea rămase privind în urma lui, simţindu-se pentru prima oară complet neputincioasă în mâinile acestui

„bărbat misterios“.

În camera de recepţie a vilei arabe, întrunirea se terminase şi bărbaţii se împrăştiaseră. Blacke Lagham stătea cu picioarele încrucişate pe divan, împreună cu un şeic beduin, bând cafea şi fumând.

Seicul privi peste marginea ceştii de cafea la bărbatul căruia i se dăduse numele ilustru de „Hazel“, fost rege al vechii Sirii.

- Lăudat fie Alah, spuse el în arabă, că am ajuns la o înţelegere amiabilă care convine ambelor noastre popoare.

Blacke răspunse în aceeaşi limbă:

- Lăudat fie Alah.

- Nu mai există nimic acum între tine şi dorinţa ta, Hazel, dar acea lume din deşert condusă de Califul Dullah şi fiii săi are legi stricte şi urăşte să-şi împartă pământul şi să-i permită guvernului său să-l concesioneze.

- Mâine, spuse Blacke, mă duc în deşert să mă întâlnesc cu Dullah şi fiii lui.

- Poate că Alah va zâmbi peste proiectul tău, spuse şeicul politicos.

„Indiferent dacă Alah zâmbeşte sau nu, proiectul va fi câştigat,
altfel voi eşua“, se gândi Blacke terminându-şi cafeaua.

Seicul îşi luă rămas bun şi ieşi în patio, unde oamenii lui îl aşteptau călare.

La despărţire, îl binecuvântă pe Blacke:

- Să ai mulţi fii cu nevasta ta.

Acesta îi mulţumi şi-şi aminti de Alexandra privindu-l cu ochi furioşi şi obrajii îmbujoraţi. Ce păcat că nu avea încredere în el!

După plecarea şeicului, rămase privind în zare, spre deşertul însorit. întrevederea cu Dullah urma să fie cea mai dificilă din cele pe care le avusese, fiindcă acesta avea

renumele unui om isteţ, iar fiul lui cel mai mare fusese educat la Damasc, cunoştea franceza şi prinsese un pic din civilizaţia occidentală, care lipsea în totalitate acelor oameni. Toate acestea făcuseră din cei doi şefi să fie mai vicleni decât majoritatea celorlalţi şefi ai deşertului, pe care Blacke învăţase să-i manevreze cu diplomaţie.

Treaba pe care o avea de făcut nu era uşoară. Era delicată, dar şi periculoasă, puţini bărbaţi s-ar fi încumetat s-o ducă la îndeplinire. Guvernul britanic îl alesese pe Blacke Lagham din două motive: era un bun cunoscător al limbii arabe - avea o aptitudine înnăscută pentru învăţarea limbilor străine - şi fusese de multe ori în ţările arabe, pregătit să preia locul tatălui său la compania sa petrolieră din Orientul Mijlociu, deoarece se pricepea foarte bine la petrol.

Cu şase luni în urmă, la urechile guvernului ajunsese ştirea că într-o porţiune a deşertului se afla petrol. Această porţiune era stăpânită de triburi de beduini care n-aveau nici bani, nici cunoştinţele necesare pentru a dezvolta ţinutul. Dar cu utilajele şi creierele din vest, acest lucru era posibil.

Era esenţial să se stabilească un tratat cu arabii, care să vândă sau să concesioneze această parte din ţinut, înainte ca alte naţii să prindă de veste de această descoperire a secolului şi să ajungă acolo. Deja în Beirut şi în taberele arabe erau tulburări. Era de neconceput utilizarea forţei într-o ţară unde era necesară instaurarea păcii politice şi religioase. A face problema publică ar fi fost o nebunie, fiindcă fiecare naţie ar fi alergat să pună mâna pe câmpurile petrolifere. Deci, în cel mai mare secret, se stabilise ca însărcinarea să fie dată unui om şi anume tânărului Blacke Lagham.

Blacke îşi aminti cum fusese chemat şi i se spusese că

va fi mutat din armată în serviciul civil din Orientul Mijlociu. în ochii oamenilor va trece drept un oficial al guvernului, membru al Serviciului Secret, orice îl vor vedea oamenii. Dar în realitate, va lucra la preluarea câmpurilor de petrol folosindu-şi tot tactul şi cunoştinţele de limbă arabă. Acel pământ era inestimabil, aducea petrolul atât de necesar.

De luni de zile îşi consolidase prietenia şi încrederea acestor oameni ai deşertului. Banii nu erau o problemă, putea cheltui oricât. Cumpărase această frumoasă casă. Petrecuse zile şi nopţi în taberele beduinilor. Aceştia îl ascultau cu devotament, fiindcă îl înţelegeau. Dullah, Califul, rămăsese singura piedică. Deşi acesta ştia că n-are mijloacele financiare realizării unei investiţii, căuta ofertantul cel mai tentant. Era posibil ca în tabăra lui să se afle spioni, momindu-l cu lucruri mai interesante. Până la urmă va trebui să învingă cel mai bun şi Blacke Lagham era hotărât ca el să fie acela.

Tânăra englezoaică apăruse neinvitată în ascunzătoarea lui şi din cauza suspiciunilor ei trebuise s-o răpească. Nu-şi putea asuma riscul să-l trădeze. Chiar dacă se îndrăgostise de ea, nu-şi putea lăsa sentimentele să-i înmoaie hotărârea. Un cuvânt la poliţia militară sau unor oameni ca familia Wirrell şi totul devenea de interes public. Arabii, acum atât de binevoitori, se puteau retrage şi totul s-ar fi putut sfârşi printr-o luptă, lucru nedorit de guvernul englez.

Alexandra trebuia să rămână prizoniera lui Hazel şi trebuia să meargă cu el în tabăra lui Dullah.

Blake ar fi preferat să n-o ia, dar femeile şi Alexandra, în mod special, trebuia protejate, în aceste vremuri.

Brusc, Blacke se simţi sătul de toate acestea. Tânjea să se salveze şi să fie din nou el însuşi, un tânăr ce ştia că aici se află o fată fermecătoare şi inteligentă care-l atrăgea,

locuind sub acelaşi acoperiş cu el ca „soţia lui“. O numise astfel pentru propria ei siguranţă.

Desfăcu draperiile de mătase şi ciocăni la uşa Alexandrei. Ea-i deschise şi rămase în prag cu o faţă severă.

- Ce doreşti?

- Vino să prânzeşti cu mine, Alexandra. Nu trebuie să stai tot timpul închisă aici.

- Serios? întrebă ea cu o voce de gheaţă. Credeam că ai de gând să mă transformi într-o captivă a haremului tău şi că în curând mă vei transfera în apartamentele „nevestelor“.

- Nu fi caraghioasă. Ti-am oferit acele apartamente fiindcă sunt mai confortabile şi aceasta este camera mea.

- Nu mă interesează unde dorm, dar cu cât sunt mai departe de tine cu atât este mai bine, spuse ea cu indiferenţă.

El râse.

- Vorbeşti ca o şcolăriţă.

- Joci un joc periculos, Blacke Lagham şi te avertizez că ar fi mai bine să nu mă forţezi să fac această călătorie în deşert.

- Când totul ţi se va explica, Alexandra, ai să vezi că nu fac nimic ilegal.

- Asta spui tu, dar porţi totuşi îmbrăcăminte arabă.

El o privi cu regret. Ar fi vrut să nu mai fie atât de neprietenoasă. Văzu că-şi schimbase şortul cu o rochie de in. Arăta ca o şcolăriţă acum. Tânără, agresivă şi neîncrezătoare în el. Biata Alexandra din Beckenham! Ceva drăgălaş şi imatur din ea îl atrăgea pe bărbatul care văzuse viaţa din multe unghiuri şi cunoscuse dragostea unor femei experimentate.

- N-are nici un rost să ne certăm. Este o neînţelegere la

mijloc. Crezi ce vrei, nu-ţi pot oferi explicaţii, accentuă el şi se pregăti să plece.

Ea întinse o mână cu două scrisori în ea.

- Ai spus că-mi vei trimite prin poştă nişte scrisori. Mama şi gemenele vor fi dezamăgite dacă nu vor primi nici un răspuns de la mine.

Blacke se întoarse cu o privire curios de tandră, când luă scrisorile.

- Le voi trimite prin poştă, promise el. Ai de gând să mănânci cu mine?

- Nu, mulţumesc. Spune-i fetei tale din harem, Yesha sau cum o numeşti să-mi aducă o tavă cu mâncare.

- Yesha nu este în haremul meu, dragă Alexandra. Nu este măritată. Dar nu este frumoasă?

- Ba este, replică Alexandra trântindu-i uşa în nas.

***

Alexa nu-l mai văzu pe Blacke în acea zi. Fu una dintre cele mai lungi si plictisitoare zile petrecute în această ţară. Gusta pentru prima oară în viaţa ei supliciile captivităţii. De câte ori încerca să se îndepărteze de casă, dădea peste câte un paznic. Si unul dintre cele mai enervante lucruri era că trebuia să îndure prezenţa continuă a Yeshei, care precis era pusă s-o spioneze. Chiar si atunci când Alexa îi spunea să plece, era convinsă că fata o spiona de undeva, din spatele ferestrelor zăbrelite.

Alexa îl văzuse pe Blacke plecând călare, iar Yesha îi spusese că „stăpânul“ nu se va întoarce până la asfinţitul soarelui. Fusese mutată din camera lui Blacke în cealaltă parte a casei. Aici, frumoasele camere pregătite pentru Alexa, păreau decoruri dintr-un film de la Hollywood, covoare preţioase, draperii de mătase, divane moi, vaze cu flori, ultimele cărţi si reviste, mâncăruri rafinate, tot ce-si putea dori o femeie. Dar această bogăţie si atmosferă de lascivitate o plictiseau pe Alexa, prea englezoaică si iubitoare de sport ca să se simtă în largul ei în aceste

camere ocupate cândva de nevestele unui arab bogat.

îşi petrecu ziua în grădină, scriind si citind. Fu oarecum dezamăgită că Blacke nu mai încercă s-o vadă în acea seară.

în noul ei dormitor confortabil, Alexa dormi prost. De fiecare dată când se trezea, se gândea la ziua de mâine, la călătoria forţată în desert. Latura ei aventuroasă încântată de această perspectivă, dar cea prevăzătoare se revolta. De ce oare făcea el acest lucru? Ce riscuri îsi asuma în această călătorie?

în dimineaţa următoare, se trezi devreme, deprimată si obosită. Era încă răcoare afară, când Yesha veni să deschidă obloanele.

- Stăpânul vrea să vă grăbiţi, madame. Si vă cere să vă îmbrăcaţi cu astea.

Alexa privi lucrurile pe care le dăduse Yesha, pantaloni de călărie, cizme lungi, haină de in.

- De unde le-a luat? o întrebă ea pe fată.

- S-a dus la Damasc şi le-a cumpărat pentru madame, explică fata râzând.

Se îmbrăcă şi se uită în oglindă. Alexa în costum de călărie! Era ceva nou, dar îi stătea foarte bine. Se aşeză şi începu să-şi mănânce micul dejun.

- Eşti gata, ma petite Marie? îl auzi pe Blacke spunându-i în franceză.

Ieşi din cameră şi-l găsi pe Blacke gata îmbrăcat în veşminte arăbeşti.

- Da, sunt gata, mare şef al deşertului! Răspunse ea cu sarcasm. Tinuta mea de călărie nu-ţi va şoca prietenii?

- Nu. {tiu că franţuzoaicele şi englezoaicele călăresc prin deşert.

O dată ajunsă afară, privi la soarele care răsărea glorios,
colorând treptat cerul în culori minunate. Aerul era încă răcoros, dar ştia că peste o oră căldura va fi toridă.

Erau patru arabi care aşteptau. Unul dintre ei era Hamid, cu un cal alb lângă el, probabil pentru Blacke. în spatele lor se afla o cămilă care purta pe spate un mic cort.

- Trebuie să stau acolo? rătă ea cămilă.

- Te va proteja mai târziu de soare. La început nu ţi se va părea prea confortabil, dar va fi mai bine pentru tine decât pe un cal, întrucât nu ştii să călăreşti. Dacă vrei, poate veni şi Yesha, deşi te asigur că vei fi în siguranţă chiar şi fără o însoţitoare.

- Hai să plecăm o dată, se răsti ea.

El fu cel care o ajută să se suie pe cămilă. Mâinile lui erau blânde şi pentru o clipă se uită spre ea parcă scuzându-se.

- într-o zi mă vei ierta, Alexandra.

-într-o zi nu voi fi suficient de interesată să te iert sau nu, spuse ea cu răceală.

El îşi muşcă buzele şi se urcă pe calul lui. Un arab luă frâul cămilei şi o lovi cu un băţ peste crupă. Aceasta, care era aşezată, se ridică în picioare şi porni.

în următorul moment, se trezi zgâlţâită din toate părţile şi învăţă disconfortul de a merge pe o cămilă. Mai apoi se obişnui şi privi prin perdelele cortului; intrau din ce în ce mai adânc în deşert, lăsând în urmă drumurile umblate. Când soarele ajunse în înaltul cerului, căldura deveni insuportabilă şi Alexa, chiar la umbra cortului, simţi cum năduşeala îi curgea şiroaie. Ar fi dorit să se oprească, să se odihnească, dar pentru nimic în lume nu i-ar fi cerut un astfel de lucru lui Blacke.

Mergeau de patru ore când primi ordin să se oprească. Atunci, arabul care conducea cămila o lovi peste genunchi şi aceasta se aşeză. Ajunseseră la o oază. Alexandra se uită în jur, întrebându-se unde naiba erau. Pierduţi sau departe de civilizaţie, de drumul dintre Damasc şi Beirut. Doar Blacke şi cei patru arabi ştiau unde se aflau.

- Lasă-mă să te ajut să cobori, spuse el vesel. Te-ai

descurcat foarte bine. Sper că nu eşti obosită.

- Deloc, minţi ea, dar el ştia că minte, doarece când puse piciorul pe pământ se clătină uşor şi el o cuprinse cu braţul.

- îmi pare cu adevărat rău, draga mea, nu trebuia.

- Sunt bine, mulţumesc, îl întrerupse ea cu asprime.

El se întoarse şi se îndreptă către un cort, în afara căruia se afla un grup mic de bătrâni şi femei în veştminte de beduini. Acolo fu poftit să se aşeze pe nişte piei de oaie şi, la iniţiativa lui, se aşeză şi ea.

- Fii politicoasă cu ei şi vei fi răsplătită cu încrederea şi prietenia lor.

După ce-l auzi pe Blacke cum vorbeşte cu beduinii, rămase uimită. Toţi îl plăceau. La fel cum îl plăceau cei din saloanele sofisticate din Damasc. Nu mai ştia ce să creadă.

Nu-şi mai puse întrebări, fiindcă era prea extenuată şi însetată. Bău cu grabă din cana de pământ pe care i-o întinse Blacke, apoi se strâmbă.

- Prefă-te că-ţi place. Este zerul rămas de la untul de cămilă. Stiu că este greţos, dar mai târziu vei primi ceai.

Peste un timp, li se aduse o tavă cu bucăţele de carne de vacă fripte, din care Alexa mâncă şi, în sfârşit, veni şi ceaiul, neîndulcit, fără lapte, dar care îţi potolea setea.

- Unde suntem? îl întreba ea pe Blake, vorbindu-i pentru prima dată de când plecaseră.

- N-ai şti dacă ţi-aş spune, în orice caz, departe de Damasc şi aproape de coastă. Pe un drum folosit doar de caravanele de cămile. Trebuie să ajungem într-un loc numit Rodhan şi la corturile Califului Dullah. Dar nu vom dormi acolo, aşa că drumul nostru va dura două zile.

Două zile de călătorie în inima deşertului! Ce perspectivă!

După-amiaza pe spinarea cămilei nu fu mai confortabilă decât dimineaţa şi, pe la ora patru, Alexa era

atât de obosită, încât se întrebă dacă n-o să cadă de pe locul unde se afla. Cam pe la această oră se stârni un vânt care adie blând la început, dar care se transformă rapid în vijelie. Blacke ordonă oprirea:

-Va fi furtună, îi strigă el. Coboară repede, până nu se înteţeşte simunul.

Dădu nişte ordine în arabă celui care conducea cămila şi aceasta îngenunche. Alexa avu senzaţia că se făcuse brusc noapte. Nu opuse rezistenţă când braţul lui Blacke o culcă la pământ. Se trezi întinsă lângă el, apăraţi de trupul cămilei şi de burnuzul lui întins peste capetele amândurora, în timp ce furtuna de nisip se pornise.

- Nu-ţi fie teamă. Stai strânsă lângă mine, şoptiră buzele lui, lipite de urechea ei.

Ea continuă să stea nemişcată, înnebunită de apropierea lui, conştientă de faptul că era îndrăgostită de el, un bărbat în care nu putea avea încredere. începu să plângă, tremurând de furie şi oboseală. El simţi tremurul trupului ei încordat. începu să-i mângâie părul.

- Relaxează-te, îi şopti el blând. Oh, draga mea, nu mai plânge, te rog!

Si înainte de a se fi putut controla, o strânse şi mai tare lângă el şi o sărută pe buze.

Capitolul 5

Era a treia oară în viaţa ei când Alexandra era sărutată de acest bărbat. Pentru a treia oară, întregul ei trup păru să fie încercat de acel sentiment intens de fericire şi de dorinţa de a i se supune trup şi suflet. Fără să mai reziste, îi răspunse la sărut, răsuflând repede sub căldura înăbuşitoare a burnuzului care-i acoperea pe amândoi. Simţea cum mâinile lui o mângâie şi-l auzi şoptindu-i:

- Eşti dulce. atât de dulce, micuţă Alexandra.

Tremurul i se opri în îmbrăţişarea lui şi primul sentiment de extaz intens fu treptat înlocuit de vechile îndoieli. Stia că dacă ar fi fost ca celelalte fete i-ar fi fost uşor să se supună mental, cum îşi dorea el. Dar Alexandra era o persoană a adevărului şi cinstei. Trebuia să ştie adevărul despre el sau să-l ţină la distanţă.

- Te rog, spune-mi despre tine. Blacke, nu pot continua aşa. Nu-i putea vedea faţa, dar simţea cum pasiunea pare să moară
în el.

- încă eşti îngrijorată şi ai îndoieli?

- Da. da. trebuie să ştiu.

- îmi pare rău, draga mea, trebuie să te dezamăgesc fiindcă nu-ţi pot spune nimic.

- Da de ce?

- Sunt multe motive. Dumnezeule, Alexandra, trebuie să începem din nou?

- Da, trebuie. Trebuie să ne înţelegem unul pe celălalt. Nu te poţi aştepta de la mine. să te sărut şi. şi. oh! se întrerupse, simţind că se sufocă sub burnuz.

Blacke Lagham încerca să-şi vină în fire. Stia că-şi pierduse controlul la atingerea gurii dulci a acestei fete care exercita o atracţie inexplicabilă pentru el. Se blestemă pentru slăbiciunea lui. Jurase doar ca între el şi

însărcinarea lui vitală să nu se interpun' nici o femeie sau altceva. O luase cu el fiindcă nu voise să rişte lăsând-o, încrederea lui în servitori fiind limitată. Ce-ar fi fost ca Alexandra să scape în lipsa lui şi să se întoarcă la Damasc cu povestea ei? întreaga Sirie ar fi fost pe urmele lui.

Parcă auzea vocea acelei înalte persoane spunându-i:

„Indiferent ce se întâmplă, nu spune nimic vreunei femei. Cu cât par mai frumoase şi mai sincere, cu atât sunt mai mincinoase şi te trădează, băiatule“.

Convingerea lui intimă era că Alexandra era cinstită, dar chiar şi aşa, nu îndrăznea să aibă încredere în ea. într-o zi, îl va ierta pentru asta şi când i se va spune adevărul, va râde împreună cu el.

Dar acum nu mai trebuia s-o sărute. Era mai bine ca relaţia lor să rămână platonică în această călătorie, ba chiar ostilă, dacă era necesar.

- Nu aştept să mă săruţi, draga mea copilă, spuse el în cele din urmă. Dar pentru numele lui Dumnezeu, păstrează-ţi simţul umorului ca să nu înnebunim amândoi.

Ea se îndepărtă de el şi zăcu în continuare mută, îngropându-şi faţa în braţele îndoite. Ce perversă putea fi natura mamă, se gândi ea. în braţele lui fusese raiul pe pământ, dar n-ar fi acceptat acest rai împreună cu prefăcătoria lui. Puteau fi mai mult decât prieteni dacă ar fi ştiut adevăratul motiv pentru care n-o lăsa să spună autorităţilor de ce juca acest rol extraordinar.

Era oare o nebună şi o puritană? I-ar fi fost mult mai uşor să spună: „Nu-mi pasă ce face, nu-mi pasă dacă este bun sau rău, trădător sau spion. Sunt nebună după el“.

Dar nu putea spune astfel de lucruri. A iubi şi a fi iubită de un bărbat, având tot timpul îndoieli, până la urmă s-ar sfârşi printr-un dezastru.

Apoi furtuna se opri brusc, la fel cum începuse. Blacke

dădu la o parte burnuzul şi Alexandra se ridică în capul oaselor, dându-şi la o parte părul din ochi şi respirând liber. Deşertul era acum cuprins de o nemişcare aproape înfricoşătoare. în spatele munţilor, la orizont, se vedea o dungă aurie. Cerul era înroşit ca la apusul de soare. Era cel mai uimitor lucru pe care Alexa îl văzuse vreodată.

în picioare, Blacke dădea ordine oamenilor săi. Când tânăra îi surprinse privirea, aceasta era rece şi dură.

- Trebuie să plecăm, spuse el scurt.

- Sunt gata, îl asigură ea.

Dar în timpul drumului se simţi mai obosită ca oricând. îi era frică să nu adoarmă, dar exact acest lucru se întâmplă. Când deschise iarăşi ochii, se trezi întinsă pe nişte blăni de oaie, cu o pernuţă sub cap. Se uită în jur. Era întuneric, cu excepţia unei lămpi ce atârna în uşa cortului. Silueta înaltă a lui Blacke Lagham stătea acolo, cu burnuzul înfăşurat în jurul lui. Peste umărul lui văzu strălucirea lunii. Strălucirea lunii! Slavă Domnului, se gândi ea, când aţipise, soarele încă ardea.

Se ridică, trează acum, observând că cizmele îi fuseseră scoase şi fusese acoperită cu o pătură.

- Blacke! îl strigă ea.

El se întoarse şi azvârli ţigara pe care tocmai o fuma.

- Ah! Te-ai trezit.

- Da. eu. nu ştiu ce s-a întâmplat, spuse ea mişcată.

-Ai dormit în cort pe cămilă. Când am ajuns aici şi ne-am ridicat corturile, te-am cărat aici şi erai complet adormită.

- Mulţumesc foarte mult, spuse ea cu o voce joasă.

- O să-l trimit pe Hamid să-ţi aducă ceva de mâncare şi nişte cafea. Să ştii că suntem bine aprovizionaţi râse el. Singurul necaz este cu apa. Nu poţi face baie, vei primi doar un lighean pentru spălat.

- N-are importanţă, răspunse Alexa.

Blacke bătu din palme şi apăru Hamid în fugă, făcând plecăciuni. După ce dădu ordine, Blacke se întoarse înapoi spre fată. Hotărâse să fie dur cu ea şi cu el. Stia că este mai bine aşa, dar arăta ca un copil, se gândi el, cu faţa roşie, părul ciufulit şi ochii ei albaştri tulburi de somn, atât de dulce. Dar se înăspri repede şi spuse:

- Noapte bună, Alexandra. Culcă-te după ce mănânci. Te sfătuiesc să mă asculţi, fiindcă mâine plecăm dis-de-dimineaţă.

După ce termină de mâncat ea se spălă, îşi puse o pijama şi un capot din valiza pregătită de Yesha şi ieşi afară. Luna lumina feeric, iar cerul era plin de stele. Alături de cortul ei se afla un alt cort, probabil al lui Blacke. Puţin mai încolo, arabii stăteau în jurul unui foc, cântând. Cântecul era atât de trist încât se simţi deprimată.

Dintr-o dată, Blacke Lagham ieşi din cortul lui. Nu mai purta veştmântul arăbesc, era în pantaloni şi o bluză veche, părea atât de englez. Veni spre ea.

- Ce faci aici? o întrebă el scurt. Du-te în cort să nu te vadă oamenii aşa.

- Dar sunt perfect respectabilă, nu? arătă ea spre capotul albastru care-i ajungea până la călcâie.

- Du-te înapoi în cort, îi ordonă el.

- Eşti un dictator oribil!

- Este timpul să te culci.

- Cum poate dormi cineva cu atâta zgomot?

- Dacă asta te deranjează le voi spune să înceteze.

- îţi place să dai ordine, domnule Lagham.

- Si ţie îţi place să obţii ce vrei, domnişoară Forbes, râse el.

- Noapte bună, zise ea furioasă.

- Noapte bună, răspunse el şi se întoarse să nu mai

vadă fermecătoarea figură în capotul albastru.

Asta îl tulbura mai mult, se gândi el, decât toate creaţiile din satin şi dantelă ale lui Frances. Niciodată nu întâlnise ceva mai fermecător ca Alexandra Forbes. Orice bărbat ar fi dorit s-o ia în braţe şi s-o acopere cu sărutări.

Alexa intră în cort şi se trânti pe pieile de oaie. Cântecul încetă şi deşertul deveni tăcut, aşa cum numai deşertul putea fi.

Niciodată în viaţa ei nu se simţise mai singură şi mai nefericită.

Din nou se afundau în inima deşertului. La început, Alexa era doar un pic mai obişnuită cu mersul hurducăit al cămilei, dar după o oră statul pe cămilă îi displăcu mai puţin. Plecară sub un cer rozaliu şi rece ca gheaţa, nisipul era acoperit cu brumă, iar dinspre munţi sufla un vânt tăios. Alexa tremura sub blana de oaie pe care Blake o sfătuise să şi-o înfăşoare în jurul umerilor. Apoi soarele se urcase mai sus şi bruma dispăruse, iar cerul devenise albastru şi Alexa trebuise să se adăpostească sub cortul de pe spatele cămilei, de căldura insuportabilă.

Se opriseră să mănânce de prânz, iar Blacke şi cu ea stătuseră unul lângă altul ca doi străini, dezinteresaţi unul de celălalt. Când porniră iarăşi la drum Alexa privea gânditoare spatele călăreţului înalt, întrebându-se dacă era posibil ca doar ieri acel bărbat s-o adăpostească sub haina lui şi să-i acopere buzele cu sărutări pasionate. Ciudatul, imprevizibilul Blacke! „Hazel şef al deşertului“ îl numiseră ei. Oricare din locuitorii deşertului întâlniţi în cale îl saluta cu respect şi la despărţire îi adresa cele mai prieteneşti urări.

Continuau să meargă şi Alexa realiză de ce nu putuseră face acest drum cu maşina. Terenul era din ce în ce mai accidentat şi uneori caii şi cămilele trebuia să traverseze

vaduri de ape secate şi să-şi facă drum prin mărăcini deşi.

Alexei i se părea că nisipul se întinde până dincolo de orizont. Dar după un timp, tânăra se frecă la ochi, nevenindu-i să creadă că vede palmieri. Era un miraj sau era adevărat? Era adevărat. Vocea autoritară a lui Blacke împărţea ordine şi oamenii veniră mai aproape de el. Palmieri înalţi, dungile vesele ale corturilor arabe, spirale de fum albăstrui de la câteva focuri, siluete de oameni care se mişcau. Ajunseră la satul arab peste care Califul Dullah avea puteri absolute. Unul dintre cei mai bogaţi şefi ai deşertului.

Când ajunseră la marginea aşezării, câţiva arabi în veşminte albe veniră în fugă să-i întâmpine. Blacke îşi apropie calul de cămila pe care stătea Alexa şi o avertiză:

- Omul pe care merg să-l văd are reputaţia de şmecher şi necinstit. Asta nu te afectează pe tine în mod special, sunt îngrijorat în privinţa treburilor mele. Cum eşti englezoaică şi arăţi bine, iar ei n-au văzut multe ca tine pe aici, te sfătuiesc să fii foarte liniştită şi să-ţi aminteşti că ei cred că eşti nevasta mea.

- Cred că-mi pot purta singură de grijă.

- Nu te întreb ce crezi, îţi spun cum să te porţi cât timp suntem aici.

Câteva momente mai târziu, Alexa şi Blacke intrau unul lângă altul în cortul lui Dullah; ea, obosită şi însetată, el, mândru, fără urmă de oboseală pe faţă.

- Stai lângă mine şi nu spune nimic, îi şopti el.

Se gândi la cele spuse de el. Dacă şeicii deşertului vorbeau franceza sau engleza şi ea le-ar putea spune că a fost răpită şi vrea să ajungă la Consulatul britanic din Damasc? Dacă l-ar putea bate pe Blacke la propriul său joc? Simţi o dorinţă irezistibilă s-o facă.

Acum se aflau într-un cort spaţios, întunecat şi rece

după căldura din deşert. Podeaua era acoperită cu covoare bogate şi totul era împodobit cu mătăsuri şi brocarturi. Ceea ce o izbi pe Alexa fu nepotrivirea restului mobilierului. în centru se afla o masă de sufragerie cu scaune, care păreau a fi importate din Birmingham, pe un perete al cortului era agăţat un portret în ulei al lui Dullah, iar în partea opusă o oglindă venită direct dintr-un salon din Paris. Se mai aflau şi două divane acoperite cu perne şi măsuţe maure pline de fructe şi dulciuri. în aer pluteau diverse arome.

Nu era nici o femeie prezentă. Cele două neveste ale califului şi copiii lor ocupau cel de-al doilea cort. Dullah stătea cu picioarele încrucişate pe un divan, sub portret. Lângă el stăteau cei doi fii ai lui. Toţi erau bărboşi, cu feţe mândre, nasuri coroiate şi buze senzuale. Purtau veşminte albe cu podoabe din aur şi turcoaze, care erau culorile califului. în spatele lor se aflau doi negri rubieni înarmaţi. Erau gărzile de corp.

Blake înaintă şi salută:

- Salam Aleikum.

Dullah şi cei doi bărbaţi mai tineri răspunseră:

- Salam Aleikum.

Dullah îi pofti pe vizitatori să se aşeze. Li se aduseră perne şi un lighean cu apă în care să-şi spele mâinile. După aceea li se servi vin.

- Ne urează bun venit şi diseară va fi un banchet în onoarea noastră. în câteva momente, va fi mai bine să te duci în cortul femeilor, chiar dacă eşti invitată la banchet, fiindcă eşti europeană şi nu porţi văl, îi şopti Blacke Alexei. Fii atentă ce faci.

- Cine te-a pus să mă iei cu tine? rosti tânăra plină de resentiment.

în timpul aceste conversaţii, Dullah şi fii lui îi urmăreau

cu mare interes. Dar şi Blacke stătea cu ochii pe ei. Sub înfăţişarea zâmbitoare a lui Dullah pândea un om foarte viclean. Semnarea tratatului cu el depindea de faptul dacă acesta voia sau nu să dezvolte pe pământurile lui o exploatare petrolieră. Dar Blacke mai era interesat şi de fiul lui cel mai mare, Jeddah. La vârsta de douăzeci şi patru de ani, înalt, chipeş în felul lui, Jeddah nu petrecuse prea mult timp în corturile tatălui său. Era mai ambiţios şi extraordinar de plin de el. Părea nerăbdător să-şi arate cunoştinţele lingvistice şi i se adresă lu Blacke în franceză. Alexa stătea şi asculta, mulţumită că poate înţelege ceva din conversaţie.

El şi tatăl lui erau încântaţi să-l primească pe marele Hazel, cunoscut şi apreciat de oamenii deşertului. Erau de asemenea onoraţi de prezenţa frumoasei soţii a lui Hazel. Vor îndeplini orice dorinţă va avea oricare dintre ei.

După o jumătate de oră de discuţii, Blacke se întoarse din nou spre Alexa şi-i spuse să plece în cortul femeilor.

Ea se ridică şi la fel făcu şi Blacke.

Jeddah, pe a cărei faţă se putea citi admiraţia faţă de femeia cu părul de aur spuse în franceză:

- Doreşte madame să fac ceva pentru ea?

- Nu, mulţumesc, zâmbi Alexa.

Dar în sinea ei îşi spuse: „Ce-ar face acest bărbat dacă i-aş spune că sunt aici contra voinţei mele şi vreau să fiu dusă înapoi la Damasc? I-aş putea promite că sir Percy Wirrell l-ar recompensa“.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Blacke i se adresă în engleză:

- Te avertizez, dacă faci o prostie vor urma o mulţime de necazuri. Scoate-ţi din cap ideea prostească de a cere

ajutor şi a fugi de mine.

Ea se înroşi de furie şi ridică din umeri.

O clipă mai târziu, era în cortul ocupat de femei.

Urmă o oră foarte plictisitoare. Femeile purtau văluri, erau proaste, copilăroase, trăind într-o atmosferă de parfum greu care-i făcea greaţă Alexei. Trăncăneau şi chicoteau între ele, neştiind nici franceză, nici engleză. Vederea unei englezoaice în costum de călărie provocă mare curiozitate şi amuzament. îi pipăiau fiecare lucru de pe ea până când ea îşi dori s-o fi adus pe Yesha cu sine. Cel puţin cu ea se putea înţelege.

Singurul moment plăcut fu când i se aduse o cadă cu apă fierbinte şi parfumată în care putu să se îmbăieze, dar fără a se bucura de intimitate, fiindcă cel puţin patru femei rămaseră s-o vadă cum se spală, chicotind tot timpul.

Acum trebuia să ia parte la acest banchet dat de Dullah, ca soţie a lui Blacke. N-avea nici un chef. Dar orice era mai bine decât să stea cu aceste femei îngrozitoare.

îşi puse pe ea o rochie de casă din brocart verde, lungă până în pământ şi-şi perie părul cu grijă. Arăta zveltă şi avea o faţă bronzată,plină de sănătate. Nicicând nu fusese mai drăguţă. în ciuda avertismentului lui Blacke, se gândi la fiul lui Dullah. Putea vorbi în franceză cu Jeddah. El o admira şi ar face orice i-ar cere. Ar fi un adevărat triumf dacă şi-ar asigura ajutorul lui şi l-ar învinge pe marele „Hazel“.

***

Blacke îi spusese Alexei că va veni s-o ia, pentru a o escorta la cortul califului, pentru banchet, unde era bine venită, ca soţia lui Hazel. îşi puse o eşarfă de mătase pe cap şi evadă de la femeile care vorbeau şi chicoteau. Ieşi afară în noapte. Privi cerul de catifea, cu mii de stele, care radiau o lumină lăptoasă. Era ceva magnific, nicăieri în

lume nu vedeai aşa ceva.

„Ce noapte adecvată pentru romantism“ se gândi ea şi-i păru rău că lucrurile nu erau deloc romantice în acel moment şi că nu simţea nimic în afară de dorinţa de a fi departe de acest miraj, înapoi în Cairo, împreună cu Joan sau înapoi la Casa cu duzi, alături de mama şi tata.

Aşa cum stătea acolo, o umbră păru să întunece lumina lunii. Privi în jur şi-l văzu pe Jeddah, fiul califului, care se apropiase tiptil de ea, zâmbind. în ochii lui se citea aceeaşi admiraţie pe care o remarcase prima oară când o privise.

- Oh, bună, spuse ea un pic nervoasă.

- Am venit să te duc la cortul tatălui meu.

Ea simţi o înclinaţie absurdă să râdă. Suna atât de solemn şi biblic. Si într-adevăr, cu palmierii, focurile arabe, corturile şi întreaga panoramă primitivă, totul putea fi o pagină din Vechiul Testament în loc de o imagine a vieţii moderne. Ce puţin progresaseră aceşti oameni cu anii.

- Aş fi impertinent dacă i-aş spune doamnei că este foarte frumoasă stând în lumina lunii ca o statuie de argint? spuse el indicând cu mâna silueta ei zveltă în rochia strălucitoare şi părul de pe care alunecase eşarfa în lumina lunii şi căpătase luciul platinei.

Nu răspunse pe moment. Complimentul lui n-avea nici o importanţă pentru ea. Dar mintea îi lucra cu repeziciune şi se gândi că avea în el un admirator şi un prieten care ar putea-o ajuta să facă ceea ce dorea. Să-l înfrângă pe Blacke Lagham ar fi o mare victorie. Blacke cel plin de sine şi dictatorial. Omul care credea că o putea răpi şi aduce cu el în realizarea scopurilor lui ridicole.

- Jeddah, ai face ceva pentru mine? întreba ea brusc.

Ochii lui sticliră de plăcere. Cu mâna pe pumnalul pe care-l purta la brâu, răspunse:

- Orice ai dori.

- Jeddah, am să-ţi spun un secret, fiindcă am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să ajung la Damasc şi Blacke, Hazel,

nu trebuie să ştie.

- Soţul tău, madame?

- Nu, nu este soţul meu, spuse Alexa dintr-o suflare. Asta-i toată treaba.

- Nu este soţul tău, madame atunci cine? se minună Jeddah.

- N-am timp să-ţi explic, îl întrerupse ea, uitându-se peste umăr de teamă să nu-l vadă apărând pe Blacke Lagham, dar tot ce îţi pot spune este că n-am nici o legătură de acest gen cu el. Sunt o englezoaică, lucrez la Cairo pentru guvernul britanic. Eram în vacanţă la Damasc când marele vostru Hazel m-a răpit.

- Aşa deci! Madame, mademoiselle a fost răpită contra voinţei sale, conchise el, subţiindu-şi buzele.

- Exact.

- Dar este o infamie.

- Exact, repetă Alexa triumfătoare. Si dacă eşti un prieten al guvernului britanic, mă vei ajuta să mă întorc la Damasc.

- Atunci, Hazel nu este un prieten al guvernului britanic?

- Sincer, nu ştiu. Nu ştiu nimic despre el în afară de faptul că se comportă ciudat şi pare să-i fie teamă să nu iau legătura cu autorităţile. Dar este de datoria mea să mă întorsc la Damasc şi să le spun ce face el. Dar te rog, nu-ţi imagina că vreau să fac vreo propunere de afaceri. Tot ce-ţi cer este să mă duci la Damasc fără ştirea lui.

- Va fi greu să te duc de aici în secret, dar pot încerca, spuse el gânditor mângâindu-şi bărbia.

- Jeddah, trebuie să mă duci la Damasc! Te asigur că vei fi recompensat.

El o privi, cântărind problema în gând. Nu-l interesa prea mult recompensa. Tatăl lui, bătrânul Dullah, era mort după aurul britanic. Făcuse multe tranzacţii şi dacă unele nu erau prea cinsite, nimănui nu-i păsa. Dar frumuseţea

acestei fete blonde, atât de neobişnuită pentru Jeddah, era ceea ce-l interesa în acest moment. Buzele ei roşii, ochii ei albaştri, puteau fi o recompensă bogată. Putea s-o ducă la Damasc, singură. Sau s-o păstreze în deşert pentru el.

O pasiune oarbă pentru fata englezoaică se aprinse în sângele tânărului Jeddah, dar la suprafaţă rămase calm şi practic.

- Mademoiselle poate călări? întrebă el.

Din nefericire nu, răspunse Alexa uşor iritată.

N-are importanţă. Am un armăsar negru si puternic, cel mai puternic din grajdurile noastre si poţi călări cu mine. Da, vei călări cu mine spre Damasc.

Inima Alexei tresări.

- Când?

- Chiar înainte de răsărit, vorbi el rapid. Uite, arătă spre un cort. Cortul meu. Te voi aştepta în spatele lui. Si acolo, indică un alt cort, este cortul ce i s-a dat lui Hazel. Tatăl meu crede că eşti nevasta lui şi veţi dormi împreună.

- Nici gând! ripostă Alexa indignată.

- Hazel s-ar putea să te cheme în cortul lui şi dacă este aşa, du-te, să nu trezeşti suspiciuni. Dar nu dormi. Aşteaptă să se crape de ziuă şi apoi strecoară-te să te întâlneşti cu mine.

- Voi fi acolo! spuse Alexa. Acum, du-te, să nu fim văzuţi împreună. La banchet nu trebuie să vorbim, ca el să nu observe.

De-abia dispăru Jeddah că-şi făcu apariţia Blacke Lagham, îmbrăcat în veşminte arăbeşti de ceremonie. Si el privi un moment, cu toată încântarea de bărbat, la „statuia de argint“ ce se profila în lumina lunii deşertului.

- Am venit să te iau, spuse el în cele din urmă.

- Frumos din partea ta, spuse Alexa cu răceală.

- Nu fi supărăcioasă, Alexandra. Este o noapte atât de

divină şi vei avea o seară amuzantă, genul de seară pentru care multe fete în locul tău şi-ar da şi sufletul. Hollywood a încercat s-o facă, dar n-a reuşit. Tu vei vedea cu ochii tăi.

- Nu sunt interesată, spuse Alexa.

- Eşti hotărâtă să fii furioasă pe mine? Râse el.

Ea dădu din umeri cu indiferenţă. El îi puse mâna pe braţ în mod prietenesc.

- Până la urmă totul va fi bine, Alexandra. Nu fi prea critică, nu căuta nod în papură în orice.

Fiindcă ea tăcea în continuare, presupusese că era bosumflată. N-o putea blama. Se comportase cu ea de neiertat şi nu-i putea spune de ce. Nu până când târgul dintre el şi Califul Dullah va fi semnat şi pecetluit, ceea ce se va întâmpla înainte de sfârşitul vizitei.

Totuşi, trebuia să recunoască faptul că micuţa Alexandra arăta absolut fermecător.

- O să-i zăpăceşti pe toţi de aici. Nu ştiu dacă trebuie să te iau la banchet.

-Atunci, de ce nu mă ţii în harem? întrebă ea dispreţuitoare. Se pare că tu crezi că acolo este locul meu.

- Neprietenos din partea ta, spuse el cu reproş.

- Eu şi cu tine nu suntem prieteni.

- Bine, dacă asta vrei. Hai să mergem.

Intră în cortul califului împreună cu el, preocupată de evadarea de a doua zi şi distrându-se în gând de păcăleala pe care i-o va trage lui Blake. Era în culmea încântării, dar pe măsură ce se scurgeau orele, încântarea îi dispăru. Nu ştia de ce, dar se simţea puţin nervoasă şi îngrijorată că se lăsa complet în mâinile lui Jeddah. îşi repeta mereu că nu trebuie să fie neliniştită. Sefii deşertului erau avizi de bani. El o va duce la Damasc pentru a obţine o recompensă. Si totuşi, toată această seară era atât de fantastică, încât nu-

ţi venea să crezi că era reală. Se gândea fără încetare: Blacke era englez, Jeddah nu. El este un sălbatic. Este suficient de curtenitor şi poate vorbi franţuzeşte cu mine, dar de unde să ştiu că mă pot încrede în el? Să plec cu el? De ce nu? Jeddah mă va duce la Damasc. Asta-i tot ce vreau.

Blacke nu observă preocuparea ei, sau presupuse că era absorbită de ceea ce se petrecea în jurul ei. Bău un pic, râse şi glumi cu bătrânul Dullah şi fiii acestuia şi cu cei pe care-i considera suficient de importanţi să fie prezenţi la banchet.

Si ce banchet! Servit pe feţe de masă de damasc albe ca neaua, aşezate pe podea, în jurul cărora stăteau toţi cu picioarele încrucişate. Erau feluri de mâncare dintre cele mai rafinate, păsări ciudate din deşert, înăbuşite şi rumenite, carne friptă de gazelă, legume de diferite soiuri, orez pregătit în fel şi chip şi dulciuri nenumărate. Iar vinul, ulcioare mari cu vin aromat şi tare, care ţi se urca la cap, din care Alexa doar sorbi.

Mai târziu, începu muzica arăbească şi veniră dansatoarele în văluri, urmate de jongleri şi acrobaţi foarte aplaudaţi.

Cu atât de multă mâncare şi o atmosferă de fum de ţigări şi vin, Alexa simţi cum o cuprinde toropeala. îşi dori să se ducă la culcare, dar nu îndrăznea. în această noapte nu trebuia să doarmă!

Festivitatea părea să nu se mai sfârşească. Califul şi Blacke vorbeau în arabă, iar ea nu înţelegea, dar nici nu-i păsa. La un moment dat, Blacke se aplecă spre ea şi spuse:

- Recapătă-ţi simţul umorului, Alexandra. Trebuie să recunoşti că este o distracţie pe cinste şi o să ai ce să

povesteşti la Beckenham.

- Da, voi avea ce să le spun, încuviinţă Alexa.

- Bea asta şi înveseleşte-te, îi întinse el un pahar cu vin.

Simţi un val de ură, faţă de el fiindcă arăta atât de nepăsător şi fermecător. Putea fi fermecător, simţise fascinaţia lui în Damasc. Se gândi că-l ura fiindcă nu putea avea încredere în el şi pentru că era un duşman potenţial.

Bău ceva mai mult vin şi apoi regretă, deoarece simţurile i-o luară razna şi totul în jurul ei deveni o confuzie de culori.

Mai târziu, auzi vocea lui Blacke, plină de tandreţe, spunându-i:

- Biaţă micuţă Alexandra! N-ar fi trebuit să-ţi dau de băut.

Deşi vedea şi auzea tot, nu se mai putea ţine pe picioare, iar el
o luă în braţe şi o transportă în cort. înainte de plecarea de la banchet, îl auzi pe Jeddah rostind în franceză, la adresa ei:

- Somn uşor şi vise plăcute, chere ami! Până când zorile vor anunţa o altă zi.

Blacke îşi puse încet povara pe un divan şi o acoperi cu un şal de caşmir. Stătu un moment privind faţa frumoasă şi delicata linie a pieptului. Si toţi acei oameni credeau că este soţia lui. Un gând nebunesc îi trecu prin cap, de ce n-ar profita de situaţie?

Alexa îşi ridică pleoapele grele şi reuşi să şoptească:

- Pleacă, să nu îndrăzneşti.

El se aşeză, îşi strecură braţele sub umerii ei şi o strânse la piept.

- Nu îndrăznesc nimic. Ar fi trebuit s-o ştii până acum.

O sărută pe gură cu pasiune şi încă o dată ea ştiu că dorea să-l iubească pe acest bărbat. Dar apoi, cu ultima

fărâmă de voinţă îl împinse.

- Eşti un laş. Un om lipsit de scrupule.

- Ai dreptate, Alexandra, spuse el, pasiunea părăsindu-l brusc. S-ar putea să n-am scrupule, dar laş nu sunt. Nu fi îngrijorată, plec chiar acum să mă culc în alt cort.

După plecarea lui, Alexa se luptă din răsputeri cu dorinţa de a dormi. îşi spuse încontinuu: „Trebuie să rămân trează. Trebuie să plec cu Jeddah la Damasc. Aş fi nebună să mai rămân în acest loc“.

Capitolul 6

Pentru Alexa era bine că noaptea fusese atât de scurtă. Festivitatea se sfârşise după miezul nopţii şi mai rămaseră două sau trei ore până când se instaurase liniştea deplină dinaintea zorilor.

Ea nu dormise. Când se asigurase că Blake adormise în celălalt cort, se strecurase în haremul femeilor şi-şi recuperase hainele, costumul de călărie de care femeile o dezbrăcaseră la sosire.

Acum era gata de plecare şi aştepta să se crape de ziuă. Ieşi afară şi se înfioră de vântul rece. Moralul îi era scăzut. O durea capul şi se simţea deprimată. încă mai simţea pasiunea din sărutarea lui Blacke, dar nu-şi permitea să se lase pradă sentimentelor în această dimineaţă. Era de datoria ei să fugă de Blacke la Damasc şi să spună familiei Wirrell exact ce se întâmpla.

Se duse tiptil la locul de întâlnire cu fiul califului.

Jeddah era acolo, alături de un armăsar negru, gata înşeuat.

- Bonjour mademoiselle, şopti acesta vesel. Nu este nimeni în jur.

Ea îl privi o clipă cu ochi rugători.

- Mă duci direct la Damasc, Jeddah?

- în serviciul dumitale, mademoiselle, se înclină el.

Acum, faţa deşertului se schimba. Cerul deveni colorat în oranj, roşu violet şi violet. Stelele păleau rapid în faţa acestei minunăţii. Era fantastic!

- Cât ne va lua drumul? şopti Alexa plină de teamă.

Jeddah zâmbi şi dădu din umeri. Se gândea la o vale aflată la distanţă de o zi călare de aici, unde locuia unchiul lui, şeicul Ateiba. Hotărâse s-o ducă pe tânăra englezoaică acolo.

- Este dificil să spun, dar bazează-te pe mine.

O ajută să se urce în şa şi apoi sări şi el în spatele tinerei. Porniră în galop, copitele armăsarului nefăcând nici un zgomot pe nisipul moale. Lăsară în urmă corturile califului Dullah şi pe Blacke Lagham care, nesuspectând nici o trădare, dormea buştean.

Jeddah nu-i arătă Alexei adevărata lui faţă, o vreme. îşi jucă perfect rolul în timpul zilei, fiind vesel, glumind şi încercând s-o distreze, plin de respect. Făcură o pauză pe la jumătatea zilei, într-o oază unde mâncară, iar tânăra dormi puţin. Trebuie spus că Jeddah cunoştea fiecare părticică a acestei rute. Când se trezi, Alexa îşi exprimă temerea că Blacke la această oră îşi dăduse seama că plecase şi s-ar putea să-i urmărească, dar Jeddah o linişti:

- Deşertul este mare, mademoiselle şi vântul suflă nisip peste urmele calului. Este imposibil pentru Hazel să ne urmărească.

- Dar ce vor spune tatăl şi fraţii tăi? întrebă ea, conştientă de nelinştea care o cuprindea.

Jeddah îşi arătă dinţii albi într-un zâmbet larg.

- Tata îşi va exprima îngrijorarea şi doar atât. Dar nu-l va ajuta cu nimic pe onorabilul nostru oaspete. Se va lamenta doar că fiul lui a fugit cu „nevasta“ lui Hazel.

Alexa cântări acest lucru. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai puţin îi plăcea. Probabil acţionase în pripă. în fond, una era să fii singură în deşert cu un englez şi alta era să fii singură cu Jeddah. Totuşi, îşi tăiase toate punţile de retragere şi trebuia să se încreadă în el.

Era frumos în această oază, trebui să recunoască ea. Plină de copaci ţepoşi şi iarbă, în aer pluteau miresmele unor flori stranii, iar fluturii zburau peste tot. Dar nu vroia să rămână aici, deşi o durea fiecare oscior din cauza călăritului. Era nerăbdătoare să plece mai departe, chiar dacă soarele era arzător şi să ajungă cât mai repede la

Damasc. Va fi o imensă uşurare să vadă din nou civilizaţia, să se ducă la Cairo, la Joan şi să nu mai viziteze Siria niciodată.

Era aproape de capătul puterilor când ajunseră la corturile şeicului Ateiba. Acest sat era mai puţin izolat decât cel al lui Dullah, deoarece corturile erau aşezate pe marginea unei văi şi locul era ca o grădină, bogat în palmieri, culturi de tutun, orz şi iarbă verde proaspătă. într-adevăr, întregul loc era minunat şi în alte împrejurări ar fi încântat-o pe tânără când îşi feri ochii de soare şi privi peisajul.

Bărbaţi, femei cu văluri, copii cu câini veniră în fugă să-l întâmpine pe chipeşul Jeddah călare pe armăsarul lui negru. Plin de mândrie, el se adresă Alexei:

- Asta este Grădina lui Allah şi aparţine unchiului meu Ateiba. în această seară vom mânca un fel de mâncare pentru care femeile lui sunt faimoase - pui de cămilă pregătit în lapte acru cu cei mai fini castraveţi din lume.

Pe Alexa n-o interesa ce spune el.

- Dar acesta nu este Damasc, spuse ea dezamăgită.

- Imposibil să ajungem acolo într-o zi, mademoiselle.

- Cât de departe suntem?

El dădu din umeri cu fatalism, lucru care începuse s-o enerveze.

- Dificil de spus, dar te vei bucura de ospitalitatea unchiului meu.

Pentru prima oară, o teamă reală îi strânse inima.

- Nu vreau să stau aici, Jeddah. Este important să ajung la Damasc.

El râse când coborî din şa şi o ajută şi pe ea să ajungă jos.

- Imposibil. Eşti foarte obosită şi în curând soarele va apune. Putem merge la Damasc în altă zi.

- Trebuie să merg acolo mâine.

- Bineînţeles, o linişti el.

O suspiciune îngrozitoare o cuprinse pe Alexa. Această minunată grădină din deşert putea să nu fie în drum către Damasc. Si dacă Jeddah o minţea, nimeni, nici chiar Blacke Lagham n-ar fi ştiut unde s-o găsească.

„Am fost o proastă să plec cu acest om“, se gândi ea.

Un bătrân arab venerabil, cu o barbă albă, se apropie şi-l sărută pe Jeddah pe amândoi obrajii.

- El este unchiul meu Ateiba, îi spuse Jeddah.

Bătrânul se întoarse şi privi cu curiozitate şi uimire figura neobişnuită îmbrăcată în costum european de călărie. Spuse ceva în arabă şi Jeddah râse. Obrajii tinerei se îmbujorară.

- I-ai spus unchiului tău că mă duci la Damasc?

- Da, da, bineînţeles, răspunse el.

Fiecare părticică din trupul ei obosit păreau s-o avertizeze că tânărul îşi bătea joc de ea.

- Nu cred că ai de gând să mă duci la Damasc, spuse ea brusc, cu o voce speriată.

El râse şi pentru prima dată i se adresă într-un mod intim, fără a mai utiliza apelativul „mademoiselle“.

- Nu mai fi atât de nerăbdătoare să ajungi la Damasc, mititico. Este plăcut aici în grădina unchiului meu şi ni se va pregăti o sărbătorire.

- Mă duci mâine la Damasc sau nu? întrebă ea strident.

Zâmbetul lui dispăru.

- M-am săturat de numele de „Damasc“. Să vorbim doar de noi doi şi de fericirea pe care am putea-o găsi împreună.

Era suficient pentru Alexa. într-o fracţiune de secundă ştiu că fusese trădată şi că cel mai prostesc şi nebunesc

lucru pe care-l făcuse în viaţa ei era acela că avusese încredere în fiul lui Dullah. Ar fi trebuit să rămână cu Blacke Lagham. Jeddah o va ţine aici contra voinţei ei. De fapt, se putea să nu mai vadă niciodată Damascul.

Se gândi să ţipe, dar nu i-ar fi fost de nici un folos. Mai bine să se prefacă şi să-l lase pe Jeddah să creadă că se prinde în jocul lui până când va găsi o modalitate de scăpare. Dumnezeu ştia cum, dar trebuia să evadeze.

în culmea nefericirii, luă mâna lui Jeddah care o conduse, împreună cu unchiul lui, spre corturile care se deschideau pentru a-i întâmpina.

***

Era aproape ora şapte în dimineaţa în care Alexa fugise cu fiul lui Dullah, când Blacke Lagham descoperi că lipseşte.

Se trezi la lătratul unui câine şi la sporăvăielile femeilor care cărau apă de la izvor. îşi dădu seama că este dimineaţă şi-şi aminti de banchetul din noaptea trecută şi momentul de tentaţie cu Alexandra. Păcat, se gândi el, dar fusese avertizat să stea departe de dragostea femeilor până la încheierea misiunii.

Astăzi trebuia să obţină cuvântul definitiv al lui Dullah în legătură cu câmpurile petrolifere şi apoi s-o ducă pe Alexa înapoi la Damasc şi să pună punct aventurilor misterioase ale lui „Hazel“. De îndată ce problema va fi definitivată, îi va spune întregul adevăr.

Se spălă, se îmbrăcă şi se îndreptă spre cortul unde o lăsase pe Alexandra dormind. Primul şoc fu să descopere că acel cort era gol.

Presupuse că se dusese în corturile femeilor. Dar nu era nici acolo şi nimeni n-o văzuse. Curând, totul deveni clar: Alexandra Forbes fugise.

Primul sentiment al lui Blacke fu de dezamăgire crâncenă. Se învinui că lăsase acest lucru să se întâmple.

Este adevărat că o avertizase să nu încerce să evadeze, dar nu-şi dăduse osteneala s-o supravegheze, fiindcă nu crezuse că ar fi putut s-o facă. Stia că este curajoasă şi hotărâtă şi ura tratamentul lui, dar nici nu visase că ar putea vreodată să încerce să scape de sub protecţia lui.

- Mică nebună! murmură el. Oh, mică nebună!.

Se uită năuc la vastitatea deşertului şi cântări diferite posibilităţi. Nu putuse pleca singură. Nu putea călări. Nu se putea duce în deşert pe jos. Cineva o luase cu el. Cineva căruia i se spusese că Alexandra nu era soţia lui Hazel.

Blacke Lagham păli la această idee. Complicaţiile ar fi nesfârşite. Ar însemna ruina pentru el şi mai rău decât atât. Un dezastru nemăsurat pentru ea. Dintre toate triburile deşertului, al lui Dullah era cel mai puţin demn de încredere.

După un moment de panică, Blacke se duse la cortul lui Dullah şi ceru o audienţă imediată.

Dullah era adormit şi prost dispus după petrecere. îl privi pe „onorabilul oaspete“ stând încă în pat în timp ce i se făcea masaj.

Cu ochi mici şi vicleni, îl privi pe Hazel, care întrebă:

- Soţia mea a dispărut. Stii ceva despre asta, Dullah?

Dullah îi răspunse că habar n-are şi Blacke îi ceru să se organizeze o căutare imediată şi, de asemenea, să vorbească urgent cu Jeddah.

Si atunci fu descoperită şi absenţa acestuia. Puţin mai târziu, când Blacke putu să gândească limpede, hotărî că Dullah ştiuse foarte bine că Jeddah fugise cu Alexandra, dar nu va sufla nici un cuvânt. Si acum, Blacke era în faţa unei probleme neaşteptate. Alexandra îşi pusese încrederea în Jeddah. într-o străfulgerare văzu totul. Chipeşul, vicleanul tânăr i-o fi promis s-o ducă la Damasc. îşi putea ţine sau nu promisiunea. Si dacă nu, gândurile lui

Blacke merseră mai departe şi se încruntă.

După ce Dullah îşi termină masajul, fu adusă cafeaua. Curtenitor, califul vru să-l servească pe Blacke, dar acesta refuză. începură să converseze în arabă.

Dullah regreta profund că fiul său fusese atât de nesăbuit, dar tinerii aveau sânge fierbinte şi erau romantici şi trebuia să admită că soţia lui Hazel era o uşuratică şi, atâta timp cât plecase de bunăvoie cu Jeddah, el, Dullah nu putea face nimic în privinţa asta.

Blacke îşi strânse pumnii ascultând vorbăria califului, dar mai apoi, acesta din urmă, fără a mai zâmbi, dădu cărţile pe faţă.

Fiul lui greşise s-o ia pe nevasta lui Hazel, dar Jeddah era fiul şi moştenitorul lui. Nu trebuia să i se întâmple nici un rău. Hazel nu va trebui să-l urmărească fiindcă dacă va încerca s-o facă, Dullah îl va ţine aici.

Guvernul britanic ar putea să-l trimită să-l salveze. Bineînţeles britanicii erau puternici şi acest mic trib nu s-ar putea opune unei forţe. Dullah nu va semna niciodată drepturile asupra câmpurilor petrolifere dacă Jeddah suferea. Nu. Semnătura tatălui lui Jeddah nu va fi pusă niciodată pe tratatul pe care Hazel îl adusese cu el.

Soarele era sus când cei doi bărbaţi, încălziţi şi transpiraţi sfârşeau de discutat. Si era un sfârşit mai mult decât neplăcut pentru Blacke. Trebuia să hotărască între Alexandra Forbes şi importanta misiune pentru care venise. Nu era o decizie uşoară. Chiar dacă nu i-ar fi păsat de fată, ca englez ura gândul s-o părăsească în toată această nebunie a ei. Era convins că Jeddah n-o va duce la Damasc. Dacă fusese un act de duşmănie din partea ei, se victimiza singură în loc să-i facă rau lui. Dacă îi jura lui Dullah că-l lasă pe Jeddah în pace, acesta va semna. Reztultatul acestei afaceri va fi pentru el personal, un

succes. Si probabil, pentru ea, o dezamăgire groaznică.

Pe de altă parte, Jeddah ar putea s-o ducă la Damasc, iar ea să se prezinte la familia Wirrell. Acest lucru ar compromite succesul care n-ar fi deplin până nu s-ar reuni toţi reprezentanţii triburilor pentru a stabili un plan final în favoarea guvernului.

Blacke îşi şterse fruntea cu dosul palmei, furios pe Alexandra pentru ceea ce făcuse şi plin de nelinişte pentru ea. Dar era ameninţată integritatea lui şi dacă avea de ales între fată şi ţara lui, nu exista decât o singură alegere.

După un moment de luptă cu sine, spuse:

- Să lăsăm femeia. Nu-i voi face nici un rău lui Jeddah. Tu şi cu mine vom semna şi vom rămâne prieteni.

Califul păru încântat şi uşurat.

- Ce contează o nevastă necredincioasă? Mai sunt şi alte femei, râse el.

- Atunci, hai să semnăm, propuse Blake.

Dar Dullah nu era grăbit. Necinstit cum era, se temea de necinstea altora. Dacă semna, Hazel putea pleca în urmărirea lui Jeddah. Mai bine să-l întâlnească pe Hazel pe propriul lui teren, de unde n-avea cum să mai dea de perechea fugară. Bănuia de altfel că Jeddah se dusese la unchiul său.

Nerăbdător şi supărat, Blacke realiză dificultăţile în care-l împinsese acţiunea nebunească a Alexandrei. Acum avea de aşteptat după semnătura acestui vulpoi bătrân şi trebuia să se întoarcă de unde venise. Nu avea îndoieli că Dullah îl va vizita fiindcă văzuse cum îi sticliseră ochii când anunţase suma oferită de guvern. Dar asta însemna o mare întârziere.

- Când se va termina sărbătoarea Ramadanului, voi veni în casa ta să iau banii, în schimbul pământului meu, îl

informă califul.

Atunci va fi succesul final, reflectă posomorât Blake. Dar triumful îi lăsa un gust amar. Nu se putea împiedica să nu se gândească la Alexandra în mâinile lui Jeddah. Ar fi dat orice s-o fi putut duce înapoi cu el. Unul din cele mai grele lucruri pe care trebuise să le facă vreodată fusese să părăsească aşezarea lui Dullah şi să plece la drum fără Alexandra.

Era cuprins de presimţiri funeste.

Tot timpul drumului de întoarcere se gândi numai la ea, îi era dor chiar şi de certurile lor. în special era bântuit de amintirea ei în braţele lui. Se întrebă dacă nu era puţin mai mult îndrăgostit de această fată. Continuă să se gândească, plin de nelinişte, până când crezu că o să înnebunească.

Unde era oare şi în ce stare?

***

De la sosirea la corturile şeicului Ateiba şi descoperirea că Jeddah nu avea intenţia s-o ducă la Damasc, Alexandra era într-o stare de spirit deplorabilă. Iarăşi şi iarăşi, îşi regretă graba cu care se încrezuse în Jeddah şi-l părăsise pe Blacke Lagham. Deoarece orice ar fi făcut Blacke, era compatriotul ei şi nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău. Dar ceea ce avea Jeddah de gând să facă nici nu îndrăznea să-şi imagineze.

După ce dăduse dovadă de curtoazie şi respect toată ziua, nu mai făcu nici un efort pentru a-şi ascunde atracţia violentă faţă de ea, intenţia s-o păstreze cu el în acest loc pe care-l numea „Grădina lui Allah“.

Ateiba avea multe neveste, bătrâne şi tinere, şi nici una nu vorbea un cuvânt în franceză sau engleză, ceea ce făcu lucrurile şi mai dificile pentru nefericita Alexa. Fu plasată în grija unei femei extrem de grase, care era

nevasta numărul unu a lui Ateiba. Fiindcă îi născuse soţului mulţi fii, se bucura de respect şi nici o altă femeie nu-i ieşea din cuvânt.

Aici, de-a lungul unei viroage, fuseseră construite multe case în stil arăbesc, albe şi cu acoperişurile plate, protejate de palmieri de căldura necruţătoare a soarelui. Alexa găsi camerele mai înăbuşitoare şi mai puţin atrăgătoare decât corturile haremului lui Dullah. Atmosfera era mai dificilă aici decât în corturile califului unde fusese primită ca soţie a lui Hazel şi tratată ca un oaspete de onoare.

Nevestele lui Ateiba era clar că n-o doreau. Era privită cu neîncredere şi neplăcere. în timpul orei care preceda asfinţitul, la comanda nevestei principale fu supusă unui tratament nu prea blând. I se scoaseră hainele cu care era îmbrăcată, fu îmbăiată şi îmbrăcată într-un soi de veşminte pe care presupunea că le-ar purta o dansatoare arabă, o fustă amplă de mătase, o bluziţă şi un ilic cusut cu ţechini de aur. La despărţire, Jeddah îi spusese: „vom mânca împreună diseară şi aş vrea să te văd îmbrăcată cu alte haine în locul acestora“ şi-i indicase cu dispreţ costumul ei de călărie.

Apoi veniră două femei mai tinere şi vopsiră faţa Alexei, apoi unghiile şi călcâiele, cu henna, o vopsea din plante.

Când în cele din urmă Alexei i se aduse o oglindă, aproape izbucni în râs cu toată starea ei de deprimare. Se gândi că nu văzuse niciodată ceva mai îngrozitor. Nici propria ei mamă n-ar fi recunoscut-o. Vopsiţi, ochii păreau enormi, obrajii erau foarte înroşiţi şi buzele date cu carmin. Capul îi fusese acoperit cu un văl negru, iar peste gură i se pusese o altă bucată de pânză, iaşmac, care o făcea să se sufoce de căldură.

Nemaiputând suporta atmosfera grea din harem, Alexa se îndreptă către uşă, dar aceasta era încuiată şi prima nevastă începu să ţipe la ea. Se întoarse şi se aşeză pe o sofa, începând să-şi plângă soarta mizerabilă şi să-l blesteme pe Blacke care o adusese în deşert. Niciodată nu va mai vedea Beckenhamul, nici pe mama sau pe tata. Nici pe gemene. Sau pe David. Mai bine moartă decât sclavă în harem. Deodată, privirea îi fu atrasă de un cuţit de fructe cu vârful ascuţit. Profitând de neaţenţia celorlalte, şi-l strecură la cingătoare.

***

Noaptea de catifea era împestriţată cu stele şi deşertul era scăldat în lumina lunii când Alexa părăsi haremul nevestelor lui Ateiba şi fu dusă către Jeddah. Clocotea de indignare. Să fie „escortată“ de doi servitori şi dusă lui Jeddah ca o sclavă era o insultă. îi va spune câteva tânărului când va ajunge la el. Se simţea ca o caraghioasă în veşminte de dansatoare şi cu brăţări zornăindu-i la mâini şi toată porcăria de pe gene şi pleoape. De abia aştepta să-şi spele toată această vopsea.

Apoi ajunse în zona luxoasă, oferită de Ateiba nepotului său. Un cort pătrat ornamentat cu bine cunoscutele covoare persane şi nenumărate obiecte de preţ şi atmosfera încărcată cu miros de tutun şi parfumuri exotice care o făceau pe Alexandra să strâmbe din nas dezgustată. Dacă va scăpa vreodată de aici vie şi nevătămată, nu va mai călca niciodată prin vreun bazar oriental, se gândi ea.

Jeddah se ridică s-o salute, zâmbitor.

- Mon Dieu! Au transformat trandafirul englezesc într-o floare de lotus orientală.

- Ascultă, spuse Alexa printre dinţi, ai mers prea departe. Cum ai îndrăznit să dai ordine acestor femei să-mi facă asta?

- Nu-ţi place? Se minună el.

Ochii lui priveau cu lăcomie formele zvelte reliefate de ţesăturile subţiri. îl amuza s-o vadă arătând aşa. De multe ori, în călătoriile lui, întâlnise englezoaice care-l trataseră cu dispreţ şi acum simţea că-şi ia revanşa având-o pe femeia lui Hazel în mâinile lui.

Alexa îşi ridică mâna şi-şi smulse iaşmacul de peste gură.

- N-am de gând să rămân aşa. Cere să mi se aducă hainele înapoi.

- Dar, ma cherie, nu poţi petrece seara cu mine în acele hidoase haine bărbăteşti, spuse el. Nu se potrivesc.

- Mai nepotrivit este să port ce am pe mine. Nu sunt dansatoare arabă.

Jeddah îşi arătă dinţii, râzând înăbuşit.

- Dacă-mi permiţi să-ţi spun, eşti cu mult mai frumoasă şi mai interesantă decât orice dansatoare. Sunt îndrăgostit de tine. Sunt îndrăgostit nebuneşte fiindcă eşti la fel de isteaţă şi interesantă pe cât eşti de frumoasă.

- Te rog încetează cu prostiile, vreau să merg la Damasc şi bătu din picior.

- Nu-mi strica seara vorbind despre Damasc. Nu-ţi înţeleg atitudinea. Mi-ai cerut să te scap de Hazel. Precis ai făcut asta din cauză că te îndrăgostiseşi de mine.

Ochii ei se măriră de uimire.

- N-am vorbit niciodată de dragoste. Nu iubesc nici un bărbat. Vreau doar să ajung la prietenii mei şi imediat.

- La această oră din noapte?

Ea se apropie şi mai mult de el.

- Jeddah, spune-mi că mă duci mâine.

El părea dezamăgit.

- Dar nu-ţi place să stai cu mine în frumosul ţinut al unchiului meu? Nu te atrag?

Vocea lui devenise mieroasă şi întinse mâinile spre ea

ca şi cum ar fi vrut s-o ia în braţe. Ea se dădu înapoi şi gândul îi zbură la cuţitul de la cingătoare.

- Jeddah, te avertizez, dacă mă atingi, pentru numele lui Dumnezeu, fii raţional. Fii prietenul meu. Du-mă mâine la Damasc şi o să vezi că sir Percy Wirrell te va recompensa.

Dar pe Jeddah nu-l interesau banii în acest moment.. Călcâile i se aprinseseră după această fată drăguţă şi ciudată care părea atât de dezinteresată de dragoste, mai ales că femeile din rasa lui de-abia aşteptau să-i cadă în braţe. în acest moment, nu avea nevastă. începu să se joace cu ideea chiar de a se căsători cu această fată. Ar fi fost o chestie nemaipomenită să aibă ca nevastă o englezoaică isteaţă.

- Ascultă, calmează-te cherie şi ascultă-mă. Nu intenţionez să te iau cu forţa. îmi displac astfel de cuceriri. Prefer ca o femeie să se supună cu bucurie sărutărilor mele. Voi face o înţelegere cu tine. Dacă stai cu mine şi-mi îmbrăţişezi credinţa, accepţi Coranul, te voi face nevasta mea. Va fi o mare nuntă în corturile unchiului meu Ateiba şi mai târziu ne vom întoarce la tatăl meu care te va accepta ca nora lui. Va fi o mare onoare pentru tine.

Inima Alexei tresări. îi veni să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Un lucru părea clar, Jeddah era sincer atras de ea, căci altfel nu s-ar oferi s-o ia în căsătorie. Bineînţeles că ideea era inacceptabilă şi-i făcea greaţă, dar nu trebuia să-l ofenseze pe Jeddah. Obiectivul principal era să câştige timp. Până atunci trebuia să capituleze puţin pentru a tergiversa lucrurile.

începu să vorbească repede. Era onorată de cererea lui în căsătorie. Aprecia că avea intenţii serioase şi nu punea problema de a o forţa. Dar îi era imposibil să se hotărască dintr-o dată. Trebuie să-şi dea seama că îi era greu ca

englezoaică să-şi părăsească pentru totdeauna ţara şi credinţa. Dar se va gândi la această posibilitate. în acelaşi timp, îl rugă s-o trateze cu respect şi prietenie; să-i înapoieze propriile sale haine şi să n-o transforme într-o jucărie fiindcă acest lucru o umilea. Vroia propriul ei apartament pentru dormit, nu mai accepta să stea împreună cu nevestele unchiului lui şi să fie la cheremul lor.

Jeddah asculta şi rumega. Avusese întotdeauna o foarte bună părere despre el însuşi şi-şi imagina că nu va trece mult timp până când această fată se va amoreza de el, aşa cum era el de ea. Da, era sigur de asta şi din cauza contactului cu oamenii educaţi din vest, îi plăcea să se comporte aşa cum îşi închipuia că ar fi făcut-o un englez şi nu ca un sălbatic. Partea animalică a lui vroia s-o posede pe fată fără multe discuţii, dar dacă făcea aşa ştia că îl va urî pentru totdeauna după aceea. Această zi petrecută în deşert cu ea îl învăţase că o englezoaică putea fi o camaradă fermecătoare. Da, şi-ar dori-o ca nevastă. îi va satisface unele capricii, dar recompensa lui va fi totala ei supunere. Plin de entuziasm la acest gând, spuse:

- Eh bien, va fi după cum vrei. Vei fi tratată ca un oaspete de onoare şi vei avea timp de gândire iar eu te voi învăţa despre ţara şi poporul meu. Voi trimite vorbă tatălui meu că este posibil să mă întorc cu o nevastă englezoaică.

- Va fi încântat? îngăimă Alexa.

- Sunt fiul cel mai mare şi favoritul lui. Ce doresc eu va dori şi el.

- înţeleg, spuse ea şi-şi coborî pleoapele pentru a-şi ascunde teama.

Se întrebă cum să facă acum să scape din această situaţie groaznică.

Era o problemă asupra căreia continua să mediteze tot

restul serii. Fuseseră întâmpinaţi de unchiul lui Jeddah şi în cursul unei mese plicticoase, servită de servitori bine instruiţi, Alexa încercă să fie politicoasă şi să adopte un aer vesel şi interesat. Nu încercă să-l irite pe Jeddah care era într-o stare de excitare din cauza noii lui dorinţe de a se căsători cu ea. Ar fi fost fatal să-i spună că nu intenţiona să facă acest lucru.

Fu o seară de nefericire prelungă pentru Alexa. Nici mâncarea rafinată cu faimosul fel de pui de cămilă însoţit de castraveţi şi pepeni verzi, nici muzica arabă tânguitoare, nici decorul exotic nu aveau nici un farmec pentru tânăra englezoaică. Era o prizonieră. Ura această atmosferă şi era înspăimântată de zâmbetele şi atenţiile lui Jeddah. Dar acesta îşi ţinu cuvântul. Când această seară dificilă luă sfârşit, fu condusă la o nouă locuinţă unde o aşteptau hainele ei şi o fată care era servitoarea ei personală. Dar nu putea discuta nimic cu micuţa servitoare, fiindcă nimeni în afară lui Jeddah nu ştia o boabă de franceză sau engleză.

încercă să adoarmă pe divanul luxos, însă gândurile nu-i dădeau pace. Se afla într-o cuşcă aurită în care se vârâse singură. Cu mult mai bine ar fi fost dacă ar fi rămas cu Blacke Lagham. Se gândi mai puţin la partea ascunsă a acestuia şi mai mult la calităţile lui personale. Era frumos şi civilizat.

îi reveni în minte strângerea braţelor şi ardoarea buzelor lui, cât l-ar fi iubit dacă lucrurile ar fi fost altfel. Măcar dacă Blacke Lagham şi „Hazel“ n-ar fi fost una şi aceeaşi persoană.

Tot ce era legat de Hazel rămăsese un mister. Care era semnificaţia scarabeului albastru pe care-l purta şi la vederea căruia toţi arabii se înclinau? Trebuie să fi fost o sectă. Dar Jeddah nu purta scarabeu. începuse să-l urască

din tot sufletul pe vicleanul şi trădătorul Jeddah!

Nelipindu-se somnul de ea, Alexa ieşi în uşa căsuţei în care fusese găzduită. Servitoarea, o fetiţă de cincisprezece ani, femeie în ochii arabilor, dormea pe un covor la picioarele divanului. îi invidia somnul şi se gândea că fata era de vârsta surorilor ei gemene, Pam şi Penelope. Izbucni în lacrimi la amintirea surorilor din Anglia.

în casa lui Ateiba, bătrânul şeic şi nepotul său stăteau cu picioarele încrucişate, fumând şi vorbind. Jeddah arăta bosumflat. Conversaţia, care începuse după sfârşitul petrecerii şi retragerea trandafirului englezesc era departe de a fi agreabilă pentru răsfăţatul tânăr. Ateiba, care la suprafaţă era un bătrân domn binevoitor, era de fapt o persoană cu înalte principii morale care trăia strict în concordanţă cu religia lui. Dezaproba orice deviere de la aceasta. Si dezaproba dorinţa nepotului de a o lua pe această femeie blondă de soţie. Si fratele lui, Dullah, spunea Ateiba, va dezaproba acest lucru. Jeddah se înşela dacă îşi imagina că va obţine uşor consimţământul.

- Este mai potrivit pentru tine să-ţi iei o soţie de acelaş neam, îl sfătui Ateiba. Sunt neveste mai bune şi nasc mulţi fii. Am auzit că englezoaicele au doar unul sau doi copii şi aşteaptă prea multă atenţie din partea soţilor lor.

Jeddah argumentă că ar fi o chestiune nemaipomenită să aibă o englezoaică isteaţă şi educată ca stăpână a casei.

- Mai gândeşte-te nepoate, spuse Ateiba. în afară de asta, mi-ai spus că fata nu vrea. La ce foloseşte o nevastă refractară, încăpăţânată ca un măgar care nu vrea să muncească?

- îi voi câştiga iubirea şi va veni cu mine de bunăvoie, murmură Jeddah.

Bătrânul îl privi cu coada ochiului.

- Aminteşte-ţi, nepoate, că poimâine începe Ramadanul, sărbătoarea sfântă care este respectată cu stricteţe în ţinutul meu. O lună de zile vom petrece în post şi rugăciune. Fără femei, mâncare şi vin. Este legea inexorabilă a Coranului.

Jeddah uitase că Ateiba este atât de strict în principii, spre deosebire de taică-său care nu era aşa.

Ramadan, peste patruzeci şi opt de ore, timp în care s-o învingă pe Alexa. Si dacă nu reuşea, trebuia s-o ia cu forţa sau s-o lase singură timp de o lună, când se sfârşea sărbătoarea sfântă.

***

Veni dimineaţa unei zile plină de soare în deşert. Alexa stătea în pragul uşii şi se uita la frunzele de curmal care se mişcau graţioase în briza dimineţii. Trebuia să recunoască faptul că rar văzuse un peisaj mai frumos. Pe de o parte orizontul infinit al deşertului, pe de altă parte această vale umbrită şi acest sătuc pe care Jeddah îl numea „Grădina lui Allah“, plin de flori exotice, pomi fructiferi, câmpuri de orz, păşuni bogate, udate de râul dătător de viaţă. Casele albe şi corturile vesel colorate se profilau pe albastrul cerului. Femei în văluri cărau apă de la izvor, cu brăţări zăngănind la încheieturile picioarelor lor brune şi goale. Unele dintre ele erau urmate de copii cu cele mai lungi gene pe care le văzuse vreodată. Dar dacă priveai mai de aproape, genele erau pline de murdărie şi muşte. Se cutremură când se uită la un astfel de copil şi i se făcu dor de casă, de ordinea şi curăţenia de acasă, de străzile din Beckenham care i se păruseră atât de plictisitoare în copilărie. Vrusese întotdeauna să zboare, dar zburase prea departe. Era într-o temniţă şi Jeddah era paznicul ei.

Toată noaptea se întrebase dacă Blacke va încerca s-o caute sau, dezgustat de ea, o va lăsa în voia sorţii. Se

gândise şi la evadare, dar era mai mult decât imposibil. Peste tot erau ochi care o urmăreau. Si mai era şi micuţa arăboaică pe care Alexa o privea ca pe spioana lui Jeddah. Cum să plece, chiar dacă n-ar fi fost urmărită, prin deşert? Cum putea traversa pe jos această vastitate a deşertului? N-ar ajunge nicăieri, s-ar rătăci, sau ar muri de sete sau de insolaţie.

Când apăru Jeddah, încercă să-şi ascundă disperarea şi să pară amabilă şi prietenoasă.

- Floarea de lotus a redevenit trandafirul englezesc, râse el când văzu pantalonii şi cămaşa Alexei. Cu excepţia părului, ai putea trece drept băiat.

Alexa râse nervos, dorindu-şi din toată inima să fi fost băiat, fiindcă niciodată nu fusese mai conştientă de neputinţa feminină. Agitată, propuse o plimbare. Jeddah o conduse prin domeniul unchiului său. Bărbaţii stăteau la umbra copacilor fumând şi trăncănind, iar femeile munceau la câmp, în soare.

- în ţara mea, femeile nu au importanţă. Sunt secundare bărbaţilor şi sunt sclavele lor. Bineînţeles, nu este la fel în Anglia.

Alexa privi posomorâtă la siluetele aplecate care munceau în arşiţă.

- Nu, sigur nu este aşa, spuse ea adăugând în surdină, nu cred că aş putea trăi mult timp în Orient. Mă deprimă.

Jeddah o privi cu coada ochiului.

- Foarte bine, cherie, trăim în Europa. Voi îmbrăca haine europene şi te voi duce la Paris de îndată ce se va termina războiul. Vreau să văd Parisul şi tu îmi vei arăta Londra şi mă vei prezenta familiei tale. Sunt bogat. Pot să-ţi dau orice.

Alexa şi-i imagină pe ai ei şi pe toţi prietenii din Beckenham, oroarea lor când le-ar aduce pe acest tânăr pe

jumătate sălbatic şi ar spune: „Iată-l pe soţul meu“.

Când obosi de umblat, Jeddah o conduse într-o grădiniţă unde se aflau măsuţe maure şi scaune. Puteau sta acolo şi bea cafea, împreună cu prăjiturele aromate şi privi la porumbeii care se învârteau după firimituri. De jur împrejur se aflau prăvălioare arabe unde bărbaţii stăteau în cadrul uşii cu picioarele încrucişate şi lucrau obiecte din piele şi din aramă, ţeseau sau brodau. Era o mică lume, chiar în inima Siriei, reflectă Alexa. Cu ochii aţintiţi asupra deşertului, nu avea decât un gând în minte, trebuie să plece la Damasc.

Cu sprâncenele încruntate, Jeddah îşi privea însoţitoarea. Era foarte palidă în dimineaţa aceasta şi avea cearcăne de parcă n-ar fi dormit. Părea nefericită. îl cuprinse o gelozie nebună.

- Nu eşti mulţumită cu mine, izbucni el. Mon Dieu, văd că nu eşti. Regreţi că l-ai părăsit pe Hazel?

- Nu, nu-i asta, exclamă ea întorcându-se spre el cu ochii plini de lacrimi. Nu mă simt în largul meu aici. Fără nici un compatriot de-al meu şi vorbind doar cu tine.

El se înfurie.

- Deci eu nu sunt destul? Vrei şi pe alţii, mademoiselle?

- Jeddah, nu înţelegi, îşi frânse ea mâinile.

- Ba da, o întrerupse el. Vrei să pleci departe de mine. Te plictisesc.

El sări în picioare şi ea văzu că era jignit şi iritat. Era îngrozitor de egosit. Această perioadă de gândire pe care i-o acordase era o farsă. Si cum se va sfârşi, nici nu îndrăznea să se gândească.

- Calea mea nu este şi a ta, Jeddah. Poporul nostru, credinţa noastră sunt diferite. Ai fost la colegiu în Damasc şi ştii ce prăpastie este între lumea ta şi a mea. Lucrurile ar fi altfel dacă aş fi în Damasc cu prietenii mei şi tu ai veni să

mă vizitezi.

- Nu sunt prost. O dată ajunsă acolo, nu vei mai avea nevoie de mine. Nu te voi duce la Damasc.

Jeddah era supărat nu numai din cauza acestei englezoaice care nu i se supunea, ci şi din cauza celor discutate cu unchiul său. Avea timp doar până la miezul nopţii să câştige favorurile acestei femei deoarece după aceea începea Ramadanul şi perioada de austeritate. Dar îi va câştiga dragostea, îşi spuse el.

Brusc, Alexa îşi duse mâinile la cap şi se clătină. Tâmplele îi zvâcneau şi picioarele i se înmuiaseră. Insolaţie din cauza mersului prin deşert sau epuizare nervoasă, se gândi ea.

Văzând-o că se clatină, Jeddah o prinse în braţe.

- Cred. cred că sunt bolnavă spuse ea prosteşte, după care îl auzi pe Jeddah spunând Mon Dieu şi căzu în nesimţire.

Tânărul arab privi faţa cenuşie a fetei. Avea oroare de orice formă de boală, ca toţi cei din neamul lui. De ce trebuia să se îmbolnăvească acum? Si mâine este Ramadanul.

„Poate îşi va reveni într-o oră sau două şi poate are nevoie de mai multă odihnă“ se gândi el.

O duse în căsuţa care fusese pregătită pentru ea, o aşeză pe divan şi-i spuse Neelei, mica servitoare arabă, să aibă grijă de ea. Posomorât, o căută pe nevasta cea mai în vârstă a unchiului şi-i ceru cu autoritate:

- Englezoaica este bolnavă. Vreau să se facă bine cât mai curând posibil. Fă ce crezi că este mai bine. Ai grijă să nu ia ceva care i-ar putea face rău. Nu este la fel ca femeile noastre.

Cea mai mare nevastă a lui Ateiba mormăi ceva. N-avea chef să îngrijească o străină, dar trebuia să se supună

ordinului fiului lui Dullah, aşa că se îndreptă spre casa Alexei cu un ceai tare din plante şi un praf inofensiv, dar folosit în caz de febră mare.

Când Jeddah veni să se intereseze de ea, Alexa era cuprinsă de o febră mare şi aiura. Se întrebă ce să facă. N-avea de gând să rămână aici şi să aştepte zile întregi, supunându-se regimului strict din familia unchiului său. Nici n-avea de gând s-o ducă pe fată la Damasc. Hotărî să se întoarcă la tatăl lui a doua zi de dimineaţă, lăsând-o aici. Ea n-avea cum să plece şi după terminarea Ramadanului, se va întoarce.

După plecarea lui, Alexa continuă să delireze. Soţia lui Ateiba o supraveghea cu neplăcere, prost dispusă. în schimb, Neela, servitoarea fetiţă, privea cu milă părul blond şi pielea albă a frumoasei doamne englezoaice.

- Ochii ei sunt ca cicoarea care creşte pe câmpurile noastre, îi şopti ea nevestei lui Ateiba. Nu-i frumoasă?

- Nu. Este urâtă, spuse bătrâna femeie cu năduf. Si o pacoste pentru noi. Poate va muri.

- Nu vreau să moară, murmură Neela ştergând pentru a nu ştiu câta oară broboanele de transpiraţie de pe fruntea Alexei.

Când îşi reveni, Alexa văzu că se lăsase noaptea.

- Ce s-a întâmplat? şopti ea.

Neela bolborosi ceva în arabă dar tânăra nu înţelegea. Avea o durere teribilă de cap, dar ameţeala îi trecuse. îşi simţea gâtul uscat şi ar fi vrut să bea ceva. Neela păru să sesiseze faptul şi veni cu o cană cu lapte de capră rece. Bău un pic, apoi căzu la loc pe perne, neputincioasă. Ce rău se simţea! Aproape la fel de rău ca în primele zile când fusese internată în spital.

- Ce-o să se aleagă de mine? se văicări ea şi două lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji.

Neela veni lângă ea cu o bucată de hârtie şi i-o puse în mână.

Alexa o ridică la lumina lămpii şi citi într-o franceză foarte stricată o scrisoare de la Jeddah.

„îţi spun la revedere. Mâine mă întorc la corturile tatălui meu fiindcă este Ramadan şi este interzis să mă apropii de tine. Dar la sfârşitul sărbătorii mă întorc şi ne vom continua discuţia. Mă rog ca în acest timp de gândire inima ta să se îmblânzească. Sunt la picioarele tale, ma tres belle şi nu vreau să trebuiască să te forţez ca să mi te supui. Gândeşte-te bine. Nu încerca să fugi, fiindcă eşti bine păzită. Pe curând“.

Pentru un timp Alexa rămase nemişcată, reflectând asupra scrisorii. Era mulţumită că plecase Jeddah şi putea să zacă în pace. Dar el o anunţase că se va întoarce şi-i venea greaţă când se gândea la înţelesul cuvintelor: „Nu vreau să trebuiască să te forţez ca să mi te supui“.

- Oh, Doamne, ce o să mă fac acum? îşi spuse ea în sine şi trupul îi fu scuturat de hohote de plâns.

Capitolul 1

„Hazel“ ajunsese acasă.

începuse călătoria spre corturile lui Dullah împreună cu o tânără blondă şi rebelă care dăduse din întâmplare peste secretul lui şi trebuise redusă la tăcere. Venise acasă singur. Era cuprins de o tulburare profundă şi succesul avea un gust amar. Trimisese un mesaj codificat şefilor lui: Totul este în regulă. Câmpurile petrolifere sunt în siguranţă. în câteva zile, urmează semnătura finală.

Dar pentru el era un eşec. Fusese suficient de prost s-o scape din ochi pe Alexandra Forbes şi ea plecase. Spera doar pe jumătate s-o găsească înaintea lui la Damasc, spunându-le versiunea ei familiei Wirrell.

O dată ajuns în locuinţa lui luxoasă, Hazel îşi schimbă îmbrăcămintea arabă, se urcă în maşină şi plecă în mare viteză spre oraş. Revenise Blacke Lagham, un tânăr englez elegant, în costum gri. Dar ochii lui erau îngrijoraţi şi moralul îi era deosebit de scăzut în această după-amiază.

Era preocupat de gândul la Alexandra Forbes. Stând la poarta reşedinţei Wirrell, îşi aminti de petrecerea unde o cunoscuse pe Alexandra şi fusese brusc atras de farmecul direct, umorul molipsitor şi caracterul ei franc.

Unde era ea acum? Ajunsese înaintea lui? Fiul lui Dullah se ţinuse de cuvânt şi o adusese în siguranţă acasă? Dacă era aşa, s-ar fi dat peste cap planurile lui Blacke - familia Wirrell ar fi aflat totul acum şi l-ar bombarda cu întrebări la care nu le-ar putea răspunde. Ar fi fost un dezastru atâta timp cât Dullah nu semnase încă. Si totuşi, în adâncul inimii, Blacke ştia că ar fi preferat s-o găsească pe Alexandra aici. Era mai îngrijorat de soarta ei decât fusese de altceva în întreaga lui viaţă. Se simţea teribil de vinovat de tot ce se întâmplase.

în momentul în care intră în camera de primire şi o văzu pe lady Wirrell stând de vorbă cu un tânăr îmbrăcat în uniformă navală ştiu că Alexandra nu ajunsese la Damasc, deoarece Mary Wirrell se ridică şi-l întâmpină cu o exclamaţie de plăcere.

- Erai persoana pe care doream cel mai mult s-o văd în Damasc. Cum de ai ştiut?

El îi sărută mâna, intrând înapoi în pielea unui tânăr diplomat.

- îmi face plăcere să te văd, Mary. Drăguţ din partea ta că doreai să mă vezi.

- Unde ai fost în tot acest timp? întrebă ea.

- La Cairo, minţi el.

Lady Wirrell se întoarse spre tânărul ofiţer, un băiat fermecător cu păr blond şi ochi albaştri şi a cărui faţă i se părea familiară. Următoarele cuvinte ale ei, făcură să-i sară inima din piept lui Blacke.

- Blake dragă, el este David Forbes... îţi aminteşti de copila aceea drăguţă, Alexandra Forbes? Acesta este fratele ei. Acum a venit în concediu şi a căutat-o pe sora lui la hotel Orient, dar n-a găsit-o. Este foarte îngrijorat şi la fel şi eu. Se pare că a dispărut.

Blacke rămase nemişcat, pe faţă netresărindu-i nici un muşchi. Dădu mâna cu tânărul ofiţer, spunând:

- Bineînţeles, mi-o amintesc foarte bine pe sora ta.

- Staţi jos să bem nişte ceai, propuse Mary Wirrell. Presupun că n-ai auzit nimic de Alexandra, Blacke?

- îmi pare rău, nu, răspunse acesta după o pauză.

David Forbes se uită la bărbatul mai în vârstă ca el şi rosti cu gravitate:

- Este totul foarte ciudat, domnule. I-am telefonat surorii mele la Cairo să-i spun că am fost încartiruit la

Alexandria, dar mi s-a spus că a fost bolnavă şi se află la Damasc în concediu. Am profitat de o săptămână liberă, am venit aici, dar n-am găsit-o. La hotel Orient am fost înştiinţat că a plecat acum câteva zile şi n-a lăsat nici o adresă. Apoi, a venit un tip în haine arabe, i-a colectat bagajele şi corespondenţa şi le-a luat cu el. Oare unde s-ar fi putut duce?

Blacke îşi aprinse o ţigară.

- Nu ştiu, spuse el încruntându-se.

- Ai văzut-o, Blacke? întrebă lady Wirrell. în seara balului, nu-i aşa?

- Da, confirmă el.

Blacke îşi feri privirea de ochii albaştri întrebători ai lui David Forbes. Ce naiba ar crede acesta dacă Blacke i-ar spune cu exactitate unde şi când o văzuse ultima oară pe Alexandra, lungită pe divanul din cortul lui Dullah, ameţită de vin, cu buzele fremătând sub sărutul lui. Dar acum, unde, unde era? Nu-şi putea răspunde nici sieşi, dar era plin de teamă. Jeddah ar fi avut o grămadă de timp până acum s-o aducă la Damasc.

- Scuzaţi-mă, domnule, dar sunteţi ultimul care a văzut-o pe Lexa. A spus cumva ce intenţionează pentru a doua zi?

- Să mă gândesc, spuse Blacke. Parcă a spus ceva de Beirut.

- Da, mi-a spus şi mie că vrea să viziteze Beirutul, accentuă lady Wirrell.

- Dar de ce nu şi-a luat bagajele şi a venit altcineva după ele? Cei de la hotel mi-au spus că lucrurile erau neînpachetate şi nu coborâse nici la micul dejun. Nimeni de la Orient nu-şi aminteşte s-o fi văzut plecând, insistă îngrijorat David.

Blacke nu se simţise niciodată mai jenat. Ar fi putut răspunde foarte uşor la toate întrebăriler lor. Cum a luat-o pe Alexandra la casa lui Hazel, acea casă destinată frăţiei scarabeului albastru, una dintre cele mai puternice secte din deşertul Sirian, o sectă în care Hazel a fost admis de către arabi şi recunoscut ca un mare lider.

Dar mâinile îi erau legate şi buzele pecetluite până la terminarea Ramadanului, când Dullah va semna actul şi el va trimite datele serviciiilor secrete. Doar atunci le va putea explica tuturor bătălia pe care o dusese cu sine pentru a o lăsa pe Alexandra în voia sorţii, fiindcă el pusese ţara lui pe primul plan.

David Forbes spunea:

- Presupun că ar putea fi la Beirut. Este o fire independentă şi îmi închipui că a plecat de capul ei. Ce părere aveţi, domnule? se întoarse către Blacke. Să mă duc la Beirut şi s-o caut sau să mă duc direct la poliţia din Damasc? Nu sunteţi de acord că există ceva misterios în această dispariţie?

Blacke nu răspunse imediat.

Lady Wirrell fu cea care vorbi.

- Nu fi aşa de îngrijorat, David, lasă asta în seama lui Blacke. Este bun la astfel de lucruri. Cunoaşte ţara foarte bine, este cunoscut în toate hotelurile şi aşa mai departe. Lasă-l pe el să facă cercetări.

David Forbes îl privi neliniştit pe acesta.

- Aţi face asta domnule?

- Bineînţeles, îl asigură Blacke.

- Eu nu cred că este vorba de vreun mister, adăugă lady Wirrell. Zăpăcita ta de soră cred că se distrează acum în Beirut sau chiar s-a întors la Cairo.

- S-ar putea, spuse tânărul ofiţer. Lexa a fost

întotdeauna un copil zăpăcit când eram acasă, nu făcea decât ce voia. Sper că se va întoarce.

- Lasă lucrurile în seama mea. Voi încerca s-o găsesc, David, se angajă Blacke.

- Mulţumesc din suflet, spuse tânărul.

Blacke evită privirea plină de recunoştinţă a ochilor albaştri şi se simţi mult mai uşurat când discuţia alunecă spre politică şi situaţia din Orientul Mijlociu. în acest timp, mintea lui lucra cu înfrigurare, făcând tot felul de planuri, hotărând că nu mai trebuia să piardă timpul prin Damasc, ci să se întoarcă la casa lui, cea de la marginea deşertului şi să trimită un mesager de încredere la Dullah, cerându-i veşti despre Jeddah şi tânăra englezoaică.

între timp, Alexandra se putea întoarce la Damasc, caz în care trebuia s-o prindă înainte de a vorbi cu familia Wirrell. Până nu era semnat acordul cu şefii deşertului, orice discuţie era interzisă.

Plecă din casa familiei Wirrell mai îngrijorat ca oricând.

Doamne, se gândi el posomorât. Sunt nebun după fata aceasta. înseamnă pentru mine mai mult decât a însemnat Frances vreodată. Si nu ştiu nici măcar unde este şi ce a făcut Jeddah cu ea.

Se întoarse direct la casa lui, fără să mai cineze la Orient sau să hoinărească prin Damasc. Era mult prea îngrijorat.

Redeveni iarăşi Hazel stăpânul casei. Nu se atinse de mâncarea pregătită de Hamid, fiindcă îşi pierduse apetitul. Când intră timidă Yesha şi-i ceru veşti despre madame, el spuse:

- Nu ştiu, Yesha, când se întoarce. Madame poate va reveni.

Yesha era nedumerită, dar nu îndrăzni să pună

întrebări. Se
întoarse din cameră întrebându-se ce se întâmplase cu drăguţa doamnă care plecase în deşert cu Hazel, dar nu se întorsese cu el.

Blacke trimise după Hamid.

- în care dintre servitori ai mai multă încredere? întrebă el în arabă.

- Yenbo este de încredere.

- Trimite-l pe Yenbo la mine.

Până la venirea lui Yenbo, Blacke scrise un bilet lui Dullah, în cuvinte pompoase, aşa cum îi plăcea califului, întrebându-l plin de
respect dacă ştia unde se află tânăra care a plecat cu Jeddah, deoarece rudele acesteia erau îngrijorate şi porniseră o anchetă.

Acestea fiind scrise, Blacke îi ordonă lui Yenbo să ducă biletul lui Dullah.

După plecarea servitorului, ieşi în grădină. Luna strălucea, argintând vârfurile palmierilor.
Undeva, aceeaşi lună străluceşte peste ea. Sper din inimă să fie în siguranţă şi Jeddah să n-o fi vătămat în vreun fel, se gândi el.

Lui Yenbo îi trebuia două zile să ajungă la Dullah şi încă două zile să vină înapoi. Patru zile de aşteptare neliniştită pentru această informaţie care însemna atât de mult pentru Blacke şi pentru David Forbes.

Aceste patru zile fură cele mai lungi din viaţa lui Blacke Lagham. Trimise un raport şefilor în care-i anunţa că operaţiunea de preluare a câmpurilor petrolifere era în curs de finalizare şi primi un răspuns codificat în care era elogiat pentru ceea ce reuşise să facă. Ar fi trebuit să fie

mândru, dar figura Alexandrei Forbes nu înceta să-l bântuiască. îşi dori să n-o fi cunoscut niciodată. Dar în adâncul sufletului ştia că ar fi pierdut cel mai minunat lucru din viaţa lui.

Schimbându-se încă o dată în haine europene, rulă până la Damasc s-o vadă pe lady Wirrell. Tânărul Forbes era încă acolo şi lui Blacke i se strânse inima când văzu că băiatul îşi pierduse voioşia şi arăta deprimat.

- Nu aveţi nici o noutate despre Alexa, sir? întrebă acesta. Nu aţi descoperit nimic?

- Nu prea mult, răspunse Blacke, evitându-i privirea.

- Deci nu este în Beirut?

- Se pare că nu, în acest moment.

- Atunci, unde ar putea fi? întrebă David trist. Nu înţeleg nimic şi concediul meu se termină sâmbătă. Voi fi distrus dacă n-o voi revedea. Si nici nu ştiu ce să le spun părinţilor. M-au rugat să le scriu cum arată Lexa şi toate celelalte, iar eu n-am îndrăznit să le spun că a dispărut din Damasc. S-ar îmbolnăvi să afle.

- Fireşte, spuse Blacke. Mintea lui era la Yenbo. Yenbo trebuia să se întoarcă mâine, joi. Adăugă pentru băiat: dar poate voi avea veşti pentru tine, mâine. Am vorbit cu un prieten din Beirut care mi-a spus că a văzut o fată corespunzând surorii tale şi deşi mi-a spus că a fost la principalele hoteluri din Beirut n-a mai dat de ea, poate că reuşeşte să afle ceva şi îmi va telefona mâine.

- Oh, Dumnezeule! Exclamă David.

- Tu unde vei fi, Blacke? întreba Mary Witrrell.

- Ăăă.. sunt cu nişte prieteni, zise el evaziv. O să-ţi dau un telefon mâine seară.

- Nici nu ştii cât sunt de îngrijorat, îi spuse David.

- Sunt sigur de asta, dar nu te îngrijora prea tare. Oamenii fac excursii în deşert şi s-ar putea ca Alexandra să fie într-o astfel de excursie prin Siria.

- Dacă nu avem veşti mâine, îl duc pe David la Consulatul britanic, care trebuie să înceapă o anchetă serioasă, interveni Mary Wirrell, fără să ştie ce dezastru ar fi însemnat o astfel de anchetă pentru Blacke Lagham.

Părăsi casa într-o stare de spirit vecină cu disperarea. Ar fi fatal dacă Mary începe vreo anchetă. O dată Ramadanul terminat, Dullah va semna tranzacţia, după care se putea face orice anchetă se dorea. Când se va afla adevărul despre fată, el va fi considerat un monstru, dar patria înainte de toate. Continuă să-şi spună că suferea mai mult decât David Forbes, fiindcă ştia pericolele la care era supusă Alexandra. Oh, de ce nu ţinuse seama de avertismentele lui şi fugise cu fiul lui Dullah?

în acea noapte, fu chinuit mai mult ca oricând de dorinţa de a o revedea pe Alexandra. îşi dădu seama că era îndrăgostit fără speranţă de Alexandra Forbes.

Trecuseră alte douăzeci şi patru de ore, apoi, credincios promisiunii, apăru Yenbo din deşert.

- Marele Dullah m-a însărcinat să-ţi spun, o stăpâne, că Jeddah fiul lui s-a întors la corturile lui şi că femeia engleză nu mai este cu el. A însoţit-o până la Damasc şi de atunci nu a mai dat ochii cu ea. Asta-i tot ce mi-a spus.

Blacke îşi încleştă pumnii.

Bătrânul ticălos, diavolul în persoană, mincinosul. Fiindcă Blake ştia foarte bine că Jeddah nu o însoţise pe Alexandra până în Damasc. Unde era oare nefericita fată? Unde?

***

Alexa pierduse şirul zilelor. Nu mai ştia de când stătea

în „Grădina lui Allah“ a lui Ateiba. Ceasul ei se oprise în timp ce era bolnavă şi nu se mai obosise să-l pornească. Nu ştia ce zi a săptămânii era şi nici ce lună. Zile lungi şi nopţi zăcuse în pat, îngrijită de micuţa şi devotata fată arabă. Mintea i se blocase de atâta suferinţă şi nelinişte, încetând să se mai gândească la ceva. Se afla într-o amorţeală a minţii şi trupului din care nu părea să se mai trezească.

Uneori, din subconştient îi apărea trecutul, casa părintească, părinţii, surorile şi fratele. Avea impresia că este împreună cu ei, râzând şi glumind. Apoi se uita în jur, revedea casa arabă plină de covoare şi parfumuri grele, realiza unde era şi începea să plângă.

Ştia că trec zilele doar după răsăriturile şi apusurile de soare. N-avea nimic de făcut. Când se simţi în stare să meargă, încercă să iasă pe ulicioare, dar arăta atât de jalnic în halul în care slăbise şi privirea îi era atât de tulbure încât bărbaţi, femei şi copii o ocoleau şi ea trebuia să se întoarcă în casă.

Cel mai înnebunitor lucru al captivităţii era singurătatea. N-avea pe nimeni în jur care să ştie altceva în afară de arabă şi cu Neela nu se înţelegea decât prin semne.

La Blacke Lagham se gândea când cu dor, când cu ură. îl vroia mai mult decât pe oricine pe pământ. Totuşi, îl dispreţuia. El o adusese în această situaţie, o lăsase în voia sorţii. Poate că greşise fugind de el. Dar vina era a lui. Nu-l va ierta niciodată, niciodată.

Veni şi vara siriană, iar zilele deveniră şi mai insuportabile. După un nou acces de febră, Alexandra recăzu în stupoarea iniţială. N-o mai interesa nimic şi aştepta să moară.

Apoi, într-o zi, se trezi devreme, când era încă răcoare şi se duse până la uşă. Se rezemă de toc şi privi întinderea nesfârşită a deşertului. Continua să privească apatică. O durea capul. O durea de multă vreme şi prafurile pe care i le dăduse Neela îi făceau greaţă. Refuzase să le mai ia, fiind convinsă că era otrăvită. Ceva din spiritul de conservare se mai păstrase în ea, împiedicând-o să se aşeze şi să cadă într-un somn din care să nu se mai trezească.

Dintr-o dată, văzu nişte umbre la distanţă, atât de departe încât nu le putea distinge.

îi trebui ceva timp să realizeze că erau cai, dar treptat, pe măsură ce se apropiau, remarcă faptul că pe cai erau nişte bărbaţi în uniforme.

Era prima oară când vedea altceva decât veşminte arabe.

Ceva prinse viaţă în ea, aducând culoare în obrajii ei traşi şi strălucire în ochi. Uniformele erau franceze, erau bărbaţi din legiunea străină. Puteau vorbi cu ea, ea le putea vorbi.

Cu ochii plini de speranţă, fugi din casă şi alergă în întâmpinarea călăreţilor strigând în franceză:

- Ajutor! Ajutaţi-mă!... monsieur... monsieur... a moi!

Una sau două femei se dădură la o parte când silueta slabă, în cămaşă albă, trecu împiedicându-se pe ulicioarele ce duceau spre deşert. Ele îşi strânseră copii lângă ele, deoarece credeau că femeia străină era nebună şi le deochia odraslele.

Prin aerul dimineţii, vocea Alexei răsuna nebuneşte:

- Messieurs, ajutor!

Alexandra Forbes se trezise din teribila letargie ce se instalase asupra minţii şi trupului ei în aceste săptămâni de captivitate.

Francezii veneau spre „Grădina lui Allah“ şi ea trebuia cu orice preţ să ajungă la ei înainte de a interveni Ateiba sau nevastă-sa. Pentru Alexa era o şansă de unu la un milion ca acest mic grup de francezi să fi ajuns aici.

Ei veniseră după apă şi mâncare fiindcă se rătăciseră şi doreau să se întoarcă la garnizoanele lor. Tot satul ieşi în întâmpinarea lor, încântaţi de coloritul vesel al uniformelor.

Tânărul locotenent care conducea grupul se adresă localnicilor în arabă:

- Duceţi-ne la şeicul vostru. Avem nevoie de apă şi mâncare.

Unul dintre ei plecă în fugă spre cortul lui Ateiba.

Un alt tânăr ofiţer se apropie de primul.

- Doamne, Gaston, m-am săturat de deşert în această dimineaţă. Noroc că am găsit acest loc. Arată ca un rai cu copacii şi florile acestea, nu?

- Şi cred Raul că nu vom primi doar apă. Aceste triburi au şi vinuri.

Brusc, liniştea fu tulburată de un geamăt sfâşietor.

- Ajutor, messieurs, ajutor!

- Mon Dieu! Exclamă Raul şi deveni palid. Ai auzit, Gaston? O voce de femeie vorbind în limba noastră.

Gaston se uită prin mulţimea de arabi din jurul cailor lor, dar nu văzu nimic. încă Raoul exclamă:

- Da! O văd pe femeie, are părul auriu. Cine poate fi?

Gaston dădu din umeri. Gândul lui era mai mult la vin decât
la femei, după nefericta experienţă din ultimele douăzeci şi patru de ore.

- Am văzut-o, dar acum s-a dus, vorbi din nou Raoul.

Apropierea francezilor fusese observată nu numai de către

Alexandra ci şi de Ateiba, care trimisese o gardă la casa Alexei. Se temea de furia nepotului său dacă fata engleză reuşea să scape înainte de întoarcerea lui.

Cei doi servitori o trântiseră pe Alexa la pământ pentru a nu fi văzută şi auzită. Apoi o duseseră în casa ei, o puseseră în pat şi o încuiaseră.Din nou, ea fu cuprinsă de tenebre, pierzându-şi orice interes pentru lumea de afară.

Ateiba îi întâmpină pe locotenenţii francezi şi-i tratã cum nu se putea mai bine. Le mai dădu merinde şi vin şi pentru drum. Deoarece Raoul nu vorbea araba, îl rugă pe Gaston să-l întrebe pe Ateiba cine era fata cu părul auriu, în alb, care cerea ajutor în franceză.

Ateiba zâmbi curtenitor şi, mângâindu-şi barba, murmură că tânărul locotenent se înşelase. Nu era nici o femeie cu părul auriu în sat. Dar se afla o fată persană, pe jumătate nebună, care vorbea puţin franceza. Poate că pe ea o auziseră.

Gaston era satisfăcut. Raoul mai puţin. Mai târziu, când porniră în călătoria spre garnizoană, Raoul vorbi din nou despre fată.

- Sunt sigur că nu era persană. Accentul ei era englezesc. Doar am auzit-o, Gaston.

Gaston dădu din umeri.

- Prostii, prietene, ţi-ai imaginat.

în aceeaşi noapte, după douăsprezece ore de călărie grea, legionarii ajunseră la garnizoană şi Raoul Deuchais plecă în concediu. îşi începu concediul în Damasc. Stând pe terasa hotelului Orient şi bând un aperitiv, observă un bărbat în costum gri, care stătea singur. îl recunoscu pe diplomatul englez Blacke Lagham, pe care-l întâlnise cu diferite ocazii. Se duse la masa acestuia şi-l invită la un pahar.

Blacke acceptă fără entuziasm. Era foarte deprimat în aceste zile. Trecuse o lună de când dispăruse Alexandra Forbes. Lady Wirrell şi David Forbes începuseră deja investigaţiile poliţieneşti. David fusese obligat să se întoarcă fără să afle nimic despre sora sa. Neliniştea şi nefericirea băiatului, precum şi telegramele îngrijorate de la familia Forbes îl făcuseră pe Blacke să se cufunde într-o adâncă stare de agitaţie, dar buzele îi erau încă pecetluite. Dullah nu semnase încă.

Blacke îl ascultă pe Raoul Deuschais distrat şi dădu să plece. Trebuia să se întoarcă acasă pentru o întâlnire cu unul din liderii arabi.

Şi atunci, Raoul spuse:

- Am avut o experienţă foarte ciudată azi-dimineaţă, imediat după răsăritul soarelui, monsieur Lagham, pe care aş vrea să v-o povestesc.

- Atunci grăbeşte-te, prietene, fiindcă sunt ocupat, îi replică Blacke. Raoul descrise aventura din deşert a lui şi a lui Gaston, cum se rătăciseră şi ajunseseră într-un sat arab, care era un adevărat paradis. Apoi vorbi despre fata cu păr auriu, îmbrăcată în alb, care striga după ajutor şi apoi dispăruse.

- De atunci sunt urmărit de sunetul vocii ei. Şeicul a spus că este o fată persană pe jumătate nebună. Cred că era englezoaică. Gaston spunea că eu sunt cel nebun, fiindcă ce ar căuta o englezoaică cu părul de aur într-un sat arab îndepărtat? sfârşi el cu un mic hohot de râs.

Se lăsă tăcere. Faţa lui Blacke nu exprima nimic. Era ca şi când n-ar fi auzit povestirea francezului. Apoi, brusc, faţa lui prinse viaţă. întinse mâna şi-l prinse pe tânăr de braţ.

- Ce? Spuse el. O fată cu păr auriu vorbind cu accent englezesc? Dumnezeule mare unde, omule, unde?

- într-un sat domnule, la douăsprezece sau treisprezece ore de mers călare de la Damasc.

Blacke sări în picioare.

„ Doamne, Dumnezeule, aceea era Alexandra. Ea trebuia să fie“.

- Ce i s-a întâmplat? întrebă el. Ai văzut-o cu ochii tăi?

Raoul părea jenat.

- Gaston credea că m-am înşelat. Şeicul zicea că este o persană nebună şi.

- Unde se află locul acesta? îl întrerupse Blacke. îl poţi găsi?

- Cred că da, domnule, urmărind valea râului.

- Bine, spuse Blacke. Trebuie să vii cu mine. Plecăm imediat, încă n-a apus soarele si noaptea mergem la lumina lunii. Este obligatoriu să descopăr dacă fata care striga după ajutor este persană sau o englezoaică pe care o caută tot Damascul.

***

Inima lui Blacke bătea cu putere. Mintea îi lucra cu repeziciune. Deja îi spusese prea multe tânărului legionar, nu trebuia să-i mai spună nimic. Alexandra era cea pe care Raoul o auzise strigând după ajutor, deci trebuia s-o salveze. Dar era imperativ ca povestea să rămână secretă până când Dullah va semna. Se întoarse spre Raoul şi-i puse mâna pe umăr:

- Deuchais, vorbi el într-o franceză perfectă, vreau să ai încredere în mine, prietene, si să nu-mi pui întrebări. Nu-ţi pot spune nimic despre această fată decât că s-a înşelat încrezându-se într-un şef arab şi a fugit cu el. Lipseşte de o lună. Dacă anunţăm public, s-ar putea să n-o mai găsim niciodată. îţi cer să vii cu mine s-o salvăm şi să păstrezi tăcere Mă pot baza pe tine?

Ochii lui Raoul scânteiară. Era un tânăr aventuros şi

plin de romantism. Se şi vedea în chip de muşchetar alergând să salveze o domniţă blondă, în compania acestui englez.

- Monsieur, puteţi avea încredere în mine. Sunt în serviciul dumneavoastră, răspunse el plin de emoţie.

- Acum, ascultă, Raoul. Te conduc cu maşina mea până la casa unui prieten arab unde ne vom schimba în veşminte arabe. Apoi, vom merge pe malul râului până la prima oază, aşa ai spus?

- Da.

- Ştii cum îl cheamă pe şeic?

Raoul se gândi.

- Da. Se numeşte Ateiba.

Coborând treptele hotelului Orient, Blacke gândea repede. Ateiba. îi cunoştea pe mulţi şeici ai deşertului. Ateiba. oh! Era frate bun cu bătrânul Dullah. Unchiul lui Jeddah. Pe domeniul unchiului său o dusese pe Alexandra acel viclean şi trădător de Jeddah.

- Bine, spuse Blacke. Urcă în maşina mea. Voi conduce ca fulgerul.

Raoul nu-şi făcea griji. Adora viteza. în timp ce vehiculul demara în trombă, Raoul îşi lăsă imaginaţia să lucreze şi-şi închipui că această englezoaică blondă era o iubită a acestui Blacke Lagham. Se simţea foarte mândru că remarcase accentul englezesc când domnişoara strigase: ‚Ajutor, messieurs.“

în timpul acesta, Blacke avea gânduri mai puţin optimiste. Dacă într-adevăr acea fată era Alexandra şi strigase după ajutor, însemna că era prost tratată. Simpla idee îi făcea rău. Pe de altă parte, putea să existe şi o fată persană, fiindcă erau şi persane blonde. Dar cum şeicul era rudă cu Dullah, mai exista o speranţă.

Ajuns acasă, nu mai pierdu timp. îi ordonă lui Hamid să vină cu un grup de oameni înarmaţi şi plecară în deşert avându-l pe Raoul drept ghid. Blacke Lagham devenise iarăşi Hazel, iar francezul îmbrăcă şi el haine arăbeşti. Raoul fusese sfătuit să nu deschidă gura când vor ajunge în sat şi să-l lase doar pe Hazel să vorbească, acesta ştiind araba la perfecţie.

Trecuse de miezul nopţii când ajunseră la locul numit „Grădina lui Allah“. Blacke făcu semn oamenilor să descalece şi-i spuse lui Hamid:

- Rămâi aici cu oamenii şi cu tânărul ofiţer. Dacă nu mă întorc în două ore, vino şi trage câteva focuri de armă până mă găseşti. Aceşti oameni au foarte puţine muniţii şi se vor speria. Dar poate nu va fi necesar.

Blacke intră tiptil pe teritoriul lui Ateiba, fratele lui Dullah. Era contient că se putea afla în faţa lui. Ateiba era mai puţin bogat decât alţi şeici ai deşertului şi era considerat un bătrân inofensiv. Dacă era de acelaşi sânge cu Dullah şi dacă o ţinea prizonieră pe Alexandra pentru Jeddah, nu-i va fi uşor s-o scoată din mâinile lui.

Merse prin ulicioarele înguste şi murdare, întunecate şi sinistre. Totul era adormit la această oră. Căuta pe cineva cu care să poată vorbi, cineva care să-i dea o informaţie cât de cât de mică de care să se poată folosi.

Găsi omul pe care-l dorea în persoana unui cerşetor ce sforăia lângă o prăvălie înfăşurat în burnuz.

Blacke se aşeză lângă el, cu picioarele încrucişate. Apoi îşi aprinse o ţigară, având grijă să nu facă prea mult zgomot. Bătrânul cerşetor se ridică în capul oaselor şi întrebă cine l-a atins.

- Allah să fie cu tine, îl salută Blacke.

Cerşetorul întinse o mână osoasă şi pipăi faţa lui Blacke.

- Allah fie cu tine, fiule. Cât este ceasul?

- Să mai fie o oră sau două până la răsăritul soarelui.

Bătrânul se înfioră şi căscă.

- Eşti tânăr şi puternic. De ce dormi cu cerşetorii? Eu sunt prea bătrân să mai lucrez şi sunt şi orb. Nevestele mi-au murit, fiii mei au fost luaţi de ciumă. N-am acoperiş deasupra capului.

- Ai avut o soartă nemiloasă, murmură Blacke în araba lui excelentă. Este adevărat că sunt tânăr şi puternic, dar sunt nou venit în această grădină a deşertului şi caut de lucru.

Bătrânul căscă iarăşi.

- Este destul de lucru aici. Ateiba atotputernicul, îşi măreşte pepenăria şi este mult de săpat şi de udat.

- Ce fel de om este acest atotputernic?

- Drept, fiule şi foarte credincios. Se spune că a slăbit fiindcă a postit tot Ramadanul. Mâine, lăudat fie Allah, postul se sfârşeşte şi se poate mânca şi veseli din nou.

„Da. Ramadanul se sfârşea mâine. Dullah îl va vizita. La orizont se întrevedea victoria. Si acum, dacă ar găsi-o pe Alexandra, totul ar fi bine“ se gândi Blacke.

- Eu încă n-am nevastă, bătrâne. Poate mă voi însura în acest trib al lui Ateiba. Spune-mi, sunt pe aici multe fete frumoase de cerut în căsătorie? Se interesă Blacke.

- Eu sunt orb, fiule şi nu le văd. Dar am auzit că sunt multe fecioare frumoase.

- Sunt toate din trib sau este şi o persană blondă? Eu am o pasiune pentru a găsi o astfel de fată, spuse Blacke ca din întâmplare.

Blacke aşteptă răspunsul cu răsuflarea oprită.

- Nu sunt femei persane aici, fiule. Şi este înţelept să urmezi Coranul şi să iei o femeie de aceeaşi religie cu tine.

-Totuşi, pe mine mă interesează femeile blonde, insistă Blacke, gândind în acelaşi timp: „Deci Ateiba i-a minţit pe legionarii francezi. Acea fată pe care au auzit-o nu era o persană pe jumătate nebună“.

Cerşetorul tăcuse. Ochii lui orbi clipeau ca şi când adormise iarăşi. Inima lui Blacke tresări, dar nu scoase nici un cuvânt. învăţase lecţia răbdării orientale. Şi în acest caz răbdarea îi fu răsplătită, fiindcă bătrânul se ridică din nou şi murmură:

-Nepotul meu, care lucrează la prăvălia alăturată, mi-a spus ieri că există o femeie aici cu ochi răi. A văzut-o o dată sau de două ori. Nevastă-sa este neliniştită fiindcă femeia s-a uitat la nou-născutul ei. Cred că este vorba despre ea, are părul blond şi pielea albă. O străină.

Blacke îşi reţinu respiraţia şi încercă să nu pară prea interesat.

Bătrânul continuă:

- Dar nu-i pentru tine, fiule. Este nebună săraca, şi se află sub protecţia atotputernicului. Neela, fata lui Hussein, are grijă de ea.

-în ce sens este nebună?

- Nu ştiu. N-am văzut-o, fiindcă sunt orb. Dar nepotul meu a văzut-o. Este slabă şi vorbeşte într-o limbă pe care n-o înţelege nimeni.

După aceste cuvinte, cerşetorul adormi şi Blacke îşi dădu seama că nu mai poate scoate nimic de la el. Se ridică în picioare, surescitat. Cel puţin aflase că Alexandra este aici. Da, străina nebună cu păr auriu, vorbind într-o limbă necunoscută putea fi doar Alexandra. Dacă Alexandra Forbes era încă în sat el, Blacke o va găsi.

Se întoarse la micul grup care-l aştepta în afara satului, în deşert. Se culcă lângă Raoul şi şopti:

- Ea este. Nu este o persană, ci fata pe care o caut. Sunt sigur.

- Mon Dieu, ce avem de făcut acum? întrebă Raul.

- Dormim până dimineaţă. Apoi mergem la aceşti oameni. Am un plan. Culcă-te la loc, Raoul. Nu mai avem mult de aşteptat.

Raoul dădu din cap, şi ca orice alt tânăr sănătos, adormi la loc. în schimb, Blacke Lagham nu închise ochii. Nu putea. Stătea treaz, gândindu-se la femeia nebună cu păr auriu şi ochi „răi“ şi cum avea de gând s-o găsească.

Când se arătară zorile, Blacke se duse singur în sat.

Acum era mai multă mişcare şi zgomote, activitatea de dimineaţă a oamenilor şi animalelor, cocoşii cântau, măgarii răgeau de foame, apa susura la izvor, iar peste tot se auzea trăncăneala femeilor care ieşeau afară. în aer se simţea miros de cafea şi pâine coaptă. în curând, aerul răcoros al dimineţii va fi înlocuit de căldura toridă a zilei.

în piaţeta din mijlocul satului se strânseră vânzători care-şi vindeau marfa. Prin această mulţime mergea Hazel în veşmântul lui alb, cu acoperământul arăbesc pe cap şi cu burnuzul atârnat pe un umăr. Impunea respect celor care-l vedeau şi oamenii îi făceau loc, dându-se înapoi. Blacke începu o conversaţie cu unul sau doi arabi care stăteau în soare fumând şi bârfind după obiceiul lor, în timp ce nevestele lor lucrau.

- Voi cere o audienţă atotputernicului, spuse el cu o voce furioasă. Femeia cu „ochi răi“ mi-a deocheat fiul cel mic şi acum este bolnav. Ar trebui alungată din acest paradis al deşertului, care este murdărit de prezenţa ei.

Unul dintre bărbaţi dădu din cap cu simpatie.

- Allah fie lăudat, ai dreptate, frate. Am văzut-o pe această femeie şi am simţit deochiul. Este o vrăjitoare străină.

- Si urâtă, spuse celălalt bărbat şi scuipă.

- Unde stă? întrebă Blacke?

Bărbatul care vorbise primul arătă spre o căsuţă albă, pe jumătate ascunsă de o tufă de curmali.

-Acolo, frate, în grija Neelei, care ar trebui ferită de ea. Nici un bărbat n-o va mai lua în căsătorie pe fată, după ce a stat atâta timp cu blestemata de străină.

După ce mai bârfi un moment, îşi luă la revedere de la bărbaţi, binecuvântându-l pe Allah, apoi, fără nici un entuziasm aparent, se îndreptă spre casa care-i fusese indicată.

Ajunse acolo şi se uită prin uşa deschisă. Nu se vedea nimic înăuntru. Se uită în jur, văzu că nu era nimeni şi păşi în interior.

Intrase într-o cameră mobilată în stil arab. Era goală. Mai în fund se afla o draperie de mătase şi, precis, în spatele acesteia era un dormitor. Si în acel dormitor, poate era Alexandra. Va da la o parte draperia şi se va uita, trebuia să se uite. Apoi, inima i se opri în loc şi faţa i se albi. Pentru că văzu o femeie zăcând pe un divan. O fată cu părul în dezordine şi faţa albă ca varul. Avea ochii închişi. Dormea. Si atunci, Blacke ştiu că ajunsese la capătul călătoriei. Pentru că aceasta era Alexandra Forbes. Ea era străina nebună cu ochi răi. Biata, nevinovata fetiţă.

-Alexandra, spuse Blacke răguşit de emoţie. Alexandra.

Capitolul 8

Fata care aşteptase atât de mult timp şi dorise cu atâta ardoare să audă o voce englezească, nici măcar nu deschise ochii. De douăzeci şi patru de ore era într-o stare apropiată de comă. Lipsa de hrană adecvată şi îngrijire distruseseră vitalitatea extraordinară a Alexei şi ea nu mai dorea nimic altceva decât să doarmă şi iar să doarmă. Era atât de obosită. Slăbită de viziuni perpetue şi fantome care nu se materializau niciodată. Sătulă de atâta singurătate. Deşi Ramadanul se sfârşise, Jeddah nu se întorsese. Se pare că se gândise să n-o mai urmărească pe englezoaică şi o lăsase pradă sorţii sale, cu indiferenţă.

Auzi vocea lui Blacke, dar nu-l văzu şi nu făcu nici un efort să-i răspundă. Era un alt vis; atât de des se auzise strigată, apoi descoperise că se înşelase. în această stare de stupoare, zăcea inertă.

Blacke Lagham luă braţul Alexandrei şi-l scuturâ. Era îngrozit de faţa ei slabă şi albă, găurile din obraji, de toată schimbarea ei.

-Alexandra, spuse el din nou. Draga mea, draga mea, trezeşte-te, uită-te la mine, sunt eu Blacke.

Pleoapele cu gene negre păreau prea grele pentru a se ridica. Doar buzele i se mişcară murmurând ceva ce Blacke nu putea înţelege. El o privi cu adâncă îngrijorare. Vedea că era bolnavă, foarte bolnavă. Ce să facă acum cu ea? N-o putea lua din acest loc fără a fi văzut. Era într-o mare dilemă.

Pentru o clipă, se aplecă peste fată, sfâşiat de felul în care arăta. Doamne, Dumnezeule! Cât trebuie să fi suferit, să ajungă aşa. Sub ochi avea cearcăne negre şi nici un gram de grăsime pe nicăieri. Mânuţa pe care o ridică era

numai piele şi oase. Simţi o vină nesfârşită pentru totul. Niciodată nu-şi va ierta ce-i făcuse, deşi ştia că în mare măsură acestea se întâmplaseră din propria ei vină.

Ieşi din casă şi fata, care cu puţin timp în urmă, ar fi strigat de uşurare văzându-l, dormi în continuare, pierdută în lumea ei de umbre.

Blacke Lagham se îndreptă repede spre casa lui Ateiba şi ceru o audienţă. I se spuse că şeicul era la rugăciune.

- O să-l aştept, spuse Blacke.
- Cine, să-i spun că-l aşteaptă?
- Spune-i că Hazel, îl informă Blacke pe servitor.

Se pare că numele de Hazel făcea minuni, fiindcă în câteva minute fu însoţit la bătrânul şeic. Ateiba, curtenitor, frecându-şi zâmbitor mâinile, îl salută pe străin cu efuziune.

- Binecuvântat fie-mi cortul şi biata mea persoană că sunt onorat cu vizita ta, oh Hazel, mare lider al oamenilor, susură el plecându-se apoi, bătând din palme, adăugă: mâncare şi vin pentru onoratul meu oaspete.

- Nu vreau nici mâncare şi nici vin, spuse Blacke tăios. Am venit după fata cu părul auriu pe care oamenii tăi o numesc femeia nebună care deoache.

Ochii lui Ateiba se îngustară, apoi se măriră cu prefăcută mirare.

- Se află o astfel de femeie pe domeniul meu?
- Chiar în acest loc, în casa cu un pâlc de trei curmali, spuse Blacke încrucişându-şi braţele şi aţintindu-şi privirea asupra bătrânului.

Ştia acum că Ateiba nu i se va mai opune. Era un bătrân senil şi religios, nici viclean şi nici periculos ca fratele lui.

- Tţţ... aceea este o fecioară persană care. ţâţâi Ateiba printre dinţi.

- Nu, şeicule, îl întrerupse Blacke nerăbdător, este englezoaică şi este bolnavă, nu nebună.

- Englezoaică! repetă Ateiba făcând pe miratul.

- Da, şi a fost adusă aici de nepotul tău Jeddah, fiul lui Dullah.

Ateiba făcu o plecăciune. Văzu că n-are rost să se mai prefacă.

Hazel ştia totul. Spuse pe un ton plângăcios:

- Dacă fata este o femeie a ta, oh Hazel, îţi cer iertare. N-am ştiut. A fost adusă aici, după cum spui de către nepotul meu. Mi-am închipuit după discuţia cu el că este persană şi vrea să intre în haremul lui.

- Nimic de acest gen, îl întrerupse Blacke din nou. Ea este din ţara mea şi a mers cu el doar pentru că Jeddah a fost de acord s-o conducă la Damasc. A adus-o aici împotriva voinţei ei. Unde este Jeddah acum?

- Cu ilustrul său tată, oh Hazel.

- Atunci, relua Blacke, fata nu mai prezintă interes pentru el. Ea trebuie să se întoarcă acasă cu mine şi cu tovarăşii mei.

Ateiba îşi mângâie gânditor barba.

întotdeauna se temuse un pic de nepotul lui, dar reputaţia lui Hazel era mare printre triburile din deşert şi era o persoană de încredere. în afară de asta, aşa cum spusese Hazel, Jeddah nu se întorsese după fată. Şi ea mai cauza şi necazuri oamenilor lui Ateiba, iar prima lui nevastă îl hărţuia încontinuu să se descotorosească de ea. N-avea decât să plece.

- Dorinţa lui Hazel este lege pentru mine, spuse el umil. Ia-o, înţelept conducător de oameni.

Blacke simţi cum se relaxează. Obţinuse o victorie fără sânge. Nu fusese tras nici un glonţ, iar Dullah nu va fi

ofensat.

- Uite, prietene, fata este bolnavă de moarte. Nu poate fi încă transportată.

- Vai, vai, îţi dau cuvântul meu că a fost foarte bine îngrijită se văicări Ateiba.

- Boala ei este mai curând a sufletului decât a minţii, spuse Blacke. Acordă-ne ospitalitate mie şi prietenilor mei câteva zile, până când fata îşi va reveni.

Ateiba, bucuros că nu avusese loc nici o ceartă, dădu ordine să li se pregătească nişte corturi şi mâncare.

Mulţumindu-i, Blacke se întoarse brusc şi o luă înapoi spre casa în care zăcea Alexandra Forbes.

Ea nu se mişcase de când plecase el, dar Neela, servitoarea, se întorsese de la bazar şi era acolo, uitându-se cu încântare la străinul cel înalt, îmbrăcat în veşminte atât de frumoase.

- Stăpâna ta este foarte bolnavă. Am venit după ea. Trebuie să se facă bine. Ce are? întrebă Blacke uitându-se la micuţa cu ochi blajini.

- Puţină febră, domnule, dar cel mai mult îi este tulburat spiritul.

- Aşa cred şi eu, spuse Blacke. Dă-i cafea tare. Fă-o să mănânce. Mă întorc imediat.

Neela era încântată. începuse să ţină la „străina nebună“ şi ura resentimentele localnicilor faţă de Alexandra. Era sigură că acest străin chipeş şi nobil era logodnicul bietei doamne şi venise s-o ducă de aici. Se grăbi să pregătească o cafea şi s-o zgâlţâie să se trezească.

Blacke se întoarse la Raoul şi oamenii săi. Plănuise să-l trimită pe Hamid la Damasc după cămila cu care o adusese

pe Alexandra în deşert, după medicamente şi haine. în câteva zile, va fi în stare să facă drumul înapoi spre civilizaţie. în acelaşi timp, îl preocupa tânărul francez. Era esenţial ca Raoul să nu se întoarcă la Damasc şi să spună oricui ceea ce ştia. Fiindcă biata Alexandra Forbes încă stătea între el, Blacke şi hotărârea sa de a duce la bun sfârşit sarcina pe care i-o dăduse guvernul.

Pe moment, nu prea avea ce să-i spună lui Raoul.

- Ea este fata englezoaică pe care o căutam, îl informă pe tânăr. N-a fost nevoie de prevedere sau curaj, fiindcă Ateiba ne-a dat-o în mâinile noastre, fără proteste. Dar este bolnavă şi va trebui să stau cu ea un timp, înainte de a o lua. Până atunci, Ateiba o să ne găzduiască.

Raoul părea cam dezamăgit. Marea aventură şi salvarea nu fuseseră până la urmă mare lucru. Dar era încă mândru de ceea ce el personal făcuse şi o arăta. Blacke, dacă n-ar fi fost atât de îngrijorat în legătură cu Alexandra, ar fi fost amuzat de îngâmfarea lui.

- I se va spune că ţie îţi datorează salvarea, Raoul. Acum, scuză-mă, prietene, dar trebuie să mă duc la ea. Ne întâlnim mai târziu în cortul tău. Vezi dacă oamenii şi caii sunt odihniţi. Hamid trebuie să mănânce şi apoi să plece imediat la Damasc. Sunt multe lucruri de care fata are nevoie.

Câteva momente mai târziu, era înapoi în căsuţa ocupată de Alexandra.

Acum, ea stătea rezemată de perne, sorbind din cafeaua pe care i-o ţinea Neela. Părea jalnic de mică şi lipsită de apărare. Blacke se apropie încet de divan.

- Draga mea, zise el. Biata mea dragă. slavă Domnului că te-am găsit.

Ea stătea nemişcată şi tăcută. Pentru o clipă, ochii ei

încercănaţi se uitară la el nevenindu-i să creadă. Când Neela încercase s-o scoată din starea ei de letargie, continuase s-o alunge şi de fiecare dată servitoarea plecase. Dar în această dimineaţă, Neela insistase s-o zgâlţâie, forţând-o să bea cafea şi vorbindu-i în arabă. Alexa nu putea înţelege că micuţa servitoare încerca să-i spună că un străin frumos venise s-o ia de acolo.

Când Blacke intră în cameră, Alexandra îl privi apatic, fără să-l recunoască. Era doar un arab, un alt arab. îi ura pe toţi.

Apoi auzi vocea lui englezească.

- Alexandra, nu te mai uita aşa la mine, draga mea, spuse Blacke şi veni mai aproape de ea. O să te faci bine. Am venit să te iau acasă.

Chiar şi atunci, ea continuă să se uite nedumerită. Mintea îi era confuză încă din cauza slăbiciunii şi epuizării nervoase. încercă să se concentreze asupra feţei lui Blacke, recunoscându-i treptat trăsăturile şi ochii negri care acum cereau iertare. Inima îi tresări şi întinse o mână, luând ceaşca din mâna Neelei şi împrăştiind cafeaua. Şopti:

- Tu. tu.

Neela se retrase uşor. Blacke îngenunche lângă divan şi luă una dintre mâinile tremurătoare ale Alexandrei între degetele lui calde şi puternice.

- Draga mea, rosti el, simţind cum i se pune un nod în gât. Draga mea copilă, micuţa mea prostuţă, de ce ai fugit de mine?

Ea izbucni în hohote de plâns.

- Tu mi-ai făcut asta, m-ai lăsat să fac asta, tu, te urăsc, te urăsc, ţipă ea isteric. Brută, brută egoistă.

- Alexandra, ascultă-mă. încercă să oprească ţipetele ei şi o luă în braţe. Dragă, draga mea, opreşte-te, ascultă-mă!

Dar ea îl bătea cu mâinile în piept şi continua să plângă şi să-l respingă.

Blacke o strânse şi mai tare, dându-i la o parte părul umed de pe faţa care îmbătrânise în timpul lunii care trebuie să fi fost un iad pentru ea. Nu ştia, nu avusese timp să întrebe ce i se întâmplase în toate aceste săptămâni. Ştia doar că fusese rănită psihic dacă nu fizic şi era într-o stare jalnică. Era cuprins de remuşcări şi de un imens val de tandreţe.

- Draga mea, scumpa mea, linişteşte-te, nu-ţi face bine, Alexandra, dulcea mea.

- Oh! hohotea ea. Oh!

- Scumpa mea, scumpa mea, continua el să spună ţinând-o în braţe şi acoperindu-i fruntea şi mâinile cu sărutări uşoare, dar realizând cât de slabă era şi îngrozindu-se. Draga mea, încearcă să te calmezi şi nu mă urî. într-o zi îţi voi putea explica totul şi mă vei ierta, Alexandra.

Era liniştită acum, scuturată când şi când de un hohot de plâns spasmodic. Stătea în braţele lui fără să se mişte, iar pleoapele îi căzeau, se părea că vroia să revadă în inconştient. Sopti ceva. Blacke se aplecă să prindă ceea ce spunea.

- Nu, nu te voi ierta niciodată.

El se înroşi şi-şi muşcă buzele.

- O vei face, mă vei ierta, draga mea.

- Niciodată, spuse Alexandra şi apoi jalnic: du-mă acasă, te rog.

Se uită fix la ea şi începu s-o scuture.

- Alexandra dragă, trezeşte-te, nu trebuie să mai dormi, oh, draga mea, pentru numele lui Dumnezeu încearcă să-ţi vii în fire.

Dar ea nu răspunse. Recăzuse în starea de letargie în care o găsise la început.

O lungi uşor pe pat şi se întoarse spre Neela, adresându-i-se în limba ei.

- Mai multă cafea pentru stăpâna ta, cu puţin brandy. Apoi mâncare, mâncare uşoară. Pâine prăjită înmuiată în lapte. Trebuie hrănită cu linguriţa. Trebuie să mănânce, altfel va muri, ai înţeles?

Neela se înclină.

-Voi face cum spuneţi, domnule.

Când ieşi afară, Blacke simţi căldura dogoritoare a zilei care urmase zorilor răcoroase. înapoi în cort, simţi cum i se intensifică îngrijorarea. Cu cât mai repede se întorcea Hamid cu chinină şi aspirină, plus hrana adecvată pentru Alexandra, cu atât mai bine. Fata murea de foame, febra nu avea prea mare importanţă. Pentru el era important acum să se facă bine. Mai târziu o va face să înţeleagă că fusese forţat s-o abandoneze când fugise de la el, că nu fusese o brutalitate intenţionată. Numai Dumnezeu ştia cât o iubea, o iubea cum nu crezuse că este posibil să iubeşti o fiinţă. Aflase acest lucru când ţinuse în braţe acea micuţă siluetă pe jumătate moartă de foame.

Şi acum, două gânduri oribile îl chinuiau pe Blacke Lagham. Unul - îl va înţelege sau îl va ierta vreodată? Al doilea - îşi va reveni vreodată, va fi din nou ea însăşi?

***

Blacke îl găsi pe tânărul francez mâncând după pofta inimii. Ateiba dăduse ordine ca musafirii lui să fie trataţi regeşte. Printre altele, era din nou în favorurile primei lui neveste, asigurând-o că aceşti oameni veniseră s-o ia pe străina cu faţa albă, a cărei prezenţă în aceste patru săptămâni fusese o sursă constantă de enervare.

Raoul era sătul şi puţin plictisit acum când aventura lui de muşchetar se dovedise a fi o banalitate. îl privi întrebător pe Blacke.

- Mademoiselle este bine?

- Nu, este bolnavă. îi va trebui o săptămână pentru a-şi recăpăta puterile. Hamid a plecat?

- Da, acum zece minute.

- Bine. Cu cât se întoarce mai curând cu lucrurile pe care le vreau pentru mademoiselle, cu atât mai bine.

- Ce pot face pentru dumneavoastră, monsieur?

Blacke reflectă un moment, apoi îi puse o mână pe umăr.

- Raoul, mai am o favoare să-ţi cer. Ai venit aici cu mine din amabilitate şi n-am cuvinte să-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut. Acum nu mi se pare necesar să-ţi prăpădeşti concediul în deşert. Aş dori să te întorci din nou la civilizaţie şi să mai faci un lucru pentru mine.

- în mod sigur, monsieur.

- Este important ca prezenţa domnişoarei aici să rămână un secret, unul pe care trebuie să-l ştim doar noi doi, până când va veni timpul să se afle şi la Damasc.

Tânărul ofiţer rămase cu gura căscată. Aşadar, nu-i putea vorbi iubitei lui libaneze, Claudette, despre această aventură romantică?

Blacke adăugă:

- Stiu că ţi se pare extraordinar, dar acum nu-ţi pot spune nimic. îţi voi povesti totul într-o bună zi, Raoul.

- Dar aţi spus că la Damasc, poliţia o caută pe mademoiselle.

- Mai ales poliţia nu trebuie să ştie că este aici, îl întrerupse Blacke.

- Nu înţeleg, spuse Raoul nedumerit.

- Bineînţeles că nu. îţi pot da doar cuvântul meu de onoare că mademoiselle îmi este dragă şi va primi întreaga

mea atenţie. Dar n-ar fi în interesul ţării mele ca autorităţile să intervină acum.

- Cum poate această problemă să privească Anglia? ridică Raoul din umeri.

- Chiar dacă pare absurd, acesta este cazul, prietene, zâmbi Blacke posomorât. Si interesele patriei mele te afectează şi pe tine şi ţara ta, îţi cer să ai încredere în mine. Să te întorci la Damasc, dar să nu spui nimănui din oraş despre această treabă. Sper ca în scurt timp să venim eu şi mademoiselle să te vedem în împrejurări mai fericite. îmi dai cuvântul tău de onoare, Raoul?

Tânărul dădu iarăşi din umeri şi zâmbi.

- Aveţi cuvântul meu de onoare. Am încredere nelimitată în dumneavoastră şi cel mai mare respect şi admiraţie pentru Anglia.

- Mulţumesc, Raoul.

Blacke se simţea uşurat. Stia că francezul îşi va ţine cuvântul. După plecarea lui Raoul, Blacke trimise un curier la corturile lui Dullah, cu o scrisoare adresată acestuia în termeni de amabilitate excesivă şi cu înfloriturile necesare şi plăcute arabilor. îl anunţa pe calif că ajunsese din întâmplare la reşedinţa fratelui său Ateiba şi o găsise pe doamna englezoaică pe care Jeddah promisese că o va însoţi până la Damasc. Spuse că doamna se bucurase de toată consideraţia cât stătuse aici, dar Jeddah nu dăduse vreun semn că s-ar mai întoarce, iar doamna era nerăbdătoare să ajungă acasă, aşa că el, Hazel, o va duce acolo. Se va întoarce în casa lui peste o săptămână şi ar fi fericit să ştie dacă marele calif îl va onora sau nu, în viitorul apropiat, cu promisa vizită.

îi fusese greu să scrie o asemenea scrisoare fiindcă avea înclinaţii ucigaşe faţă de Jeddah. Şarpele nu-i făcuse nici un rău Alexandrei, în această direcţie fusese asigurat

de Neela, pe care o întrebase. Dar o dusese pe Alexandra, timp de săptămâni întregi, într-o agonie mentală care o redusese pe biata fată la o umbră. Asta nu va putea ierta Blacke niciodată. Totuşi, rămânea foarte important pentru el să se menţină de partea lui Dullah.

Când se reîntorsese la Alexandra, o găsise schimbată în bine, ceea ce îi ridică moralul.

încă o dată fusese scoasă din starea de agonie de către Neela şi era hrănită cu linguriţa, cu pâine prăjită muiată în lapte cald de cămilă. Ochii ei mari strălucind de febră, priveau la Blake mai normal când el intră în cameră. Era ca şi cum făcea un efort să-şi recapete echilibrul.

- Mă duci acasă? i se adresă ea direct.

El veni şi se aşeză lângă ea.

- Imediat ce eşti suficient de zdravănă, Alexandra. Hamid s-a dus să-ţi aducă înapoi cămila cu care ai mers prin deşert cu mine.

- Vreau să merg acum, imediat.

- Nu, draga mea, spuse el cu blândeţe, încă nu, câteva zile. Eşti într-o stare de mare slăbiciune. Hamid îţi va aduce mâncare specială şi medicamente. Vreau să iei puţin din acest brandy; îi întinse o sticlă. Câteva picături în lapte, te vor ajuta să-ţi vii în fire. Biată copilă, ai ajuns un schelet.

Pe faţa ei nu era nici un semn de prietenie sau recunoştinţă când luă sticla.

- Voi fi mai puternică acum. Vreau să merg acasă.

- Bineînţeles.

Termină pâinea şi laptele. Neela se retrase, lăsându-i singuri. Un timp, Alexandra zăcu pe perne, respirând puţin mai repede ca şi când efortul de a mânca o epuizase.

- Cum ai descoperit că eram aici? întrebă ea.

Uşurat s-o vadă într-o stare mai calmă, îi povesti cum Raoul Deuchais şi alţi legionari francezi se rătăciseră şi

ajunseseră aici, cum Raoul o auzise strigând în franceză şi cum, printr-o coincidenţă, îl întâlnise în Damasc şi-i relatase povestea.

Alexandra răsuflă adânc şi închise ochii.

- Slavă Domnului.

- Slavă Domnului, repetă el posomorât. Stiu că ai trecut printr-o experienţă îngrozitoare, dar sper şi cred că Jeddah, făcu o pauză, confuz.

Roşeaţa acoperi obrajii tinerei. Deschise repede ochii.

- Jeddah vroia să mă mărit cu el, şi-a încălcat cuvântul pe care mi-l dăduse când eram cu tine, mi-a promis că mă duce direct la Damasc, apoi m-a lăsat aici din cauza Ramadanului.

- Stiu, zise Blacke, ar fi putut fi mult mai rău. Sunt sigur că vei fi în stare să uiţi toate acestea şi să redevii tu însăţi.

Ea îl privi cu ochi acuzatori.

- Nu voi ierta niciodată rolul pe care l-ai jucat, niciodată.

El îşi întoarse privirea tandră de la vederea tinerei feţe, slabă şi febrilă.

- Alexandra, îţi jur că o vei face când vei afla ce se află în spatele întregii afaceri.

- Nu cred că există o explicaţie rezonabilă, ripostă ea.

- Draga mea, te rog să nu te mai frământi. Trebuie să-ţi recapeţi puterile aşa că rămâi calmă. Dar te asigur încă o dată, că mă vei ierta când vei afla totul.

- încă învăluită în mister? Râse ea răguşit. Foarte bine, ai dreptate. Vreau să mă înzdrăvenesc, aşa că nu mă voi mai necăji. Nu-mi pasă cu adevărat de nimic, în afară de a merge acasă. De cât timp sunt aici? Cât a trecut de când m-ai văzut ultima dată?

- Aproape o lună.

Ea inspiră adânc şi închise ochii.

- Cea mai lungă lună din viaţa mea. A fost un iad.

- Alexandra, urăsc să te aud spunând asta.

- Bine, nu te obosi să-mi spui că a fost propria mea vină că am fugit de tine, spuse ea calm, deschizându-şi ochii. Ştiu asta, dar tu ai început totul.

- Ştiu şi asta, spuse el sec.

- O lună, repetă ea după o pauză. Dumnezeule mare! Ce-o fi crezând familia mea, bieţii mei dragi, neştiind nimic de mine, şi prietenii mei din Cairo, trebuia să mă fi întors la serviciu, Joan şi toţi ceilalţi, trebuie să creadă că sunt moartă.

- Toţi te caută, Alexandra, şi printre ei şi fratele tău.

- David? De ce? Unde este David?

- în acest moment în Alexandria. A fost trimis acolo. A venit la Damasc să te vadă. S-a întâmplat să fiu la lady Wirrell când a venit. Era foarte neliniştit.

îl privi cu gura căscată.

- Oh! Deci nu i-ai spus?

- Nu.

- Oh! Exclamă ea din nou. Trebuie. trebuie să fii un monstru! Bietul David. Vocea i se frânse şi pe obraji începură să-i şiroiască lacrimi.

Era mai mult decât putea îndura Blacke Lagham. Ar fi putut atât de uşor să-i explice totul şi totuşi, nu îndrăznea. Pentru că nu ştia cum ar fi luat-o şi dacă l-ar trăda acum, întreaga poveste ar circula şi planurile lui s-ar distruge. Până când semnătura lui Dullah nu se va afla pe document, nu îndrăznea să se destăinuiască Alexandrei.

Agitat, se ridică, dădu draperia la o parte şi se uită din pragul uşii la deşertul ce se întrezărea printre frunzele de palmier.

- Presupun că trebuie să par un monstru în ochii tăi. Pentru mine este un chin, dar nu-ţi pot da nici o explicaţie, încă. Şi presupun că n-are nici un rost să-ţi cer să ai încredere în mine.

Ea îşi şterse lacrimile şi râse ironic.

- Să cred în tine? Niciodată. Ceea ce ai făcut este de neiertat.

- Foarte bine, spuse el. S-o lăsăm baltă.

- Dar nu mă vei duce înapoi acasă?

- Te voi duce deocamdată în casa mea, Alexandra.

- încă mă vei ţine departe de ai mei? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

El strânse din dinţi. Dintre toate însărcinările pe care le avusese până acum, aceasta era cea mai neplăcută. Dar şeful lui îi spusese ceva în legătură cu a nu lăsa vreo femeie să-l abată de la datoria lui; în consecinţă, încercase să ţină seama de acest sfat. Dar voia mai mult ca orice pe lume ca fata să nu mai fie atât de neîncrezătoare şi neprietenoasă.

- Va trebui s-o fac, spuse el în cele din urmă. Mi-aş tăia mâna dreaptă să nu trebuiască s-o fac. Dar îţi dau cuvântul că va fi doar pentru o zi sau două. Poate mai puţin.

Apoi făcu stânga-mprejur şi o privi în faţă. Ea îi văzu faţa încordată şi ochii plini de durere, când vorbi:

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă împinge mai departe! Sunt făcut din carne şi sânge şi se întâmplă să fiu îndrăgostit de tine. Dar ce am stabilit să fac, trebuie să fac şi ceea ce simt nu trebuie să intervină între mine şi ceea ce socotesc drept datoria mea absolută.

Cu acestea, se întoarse şi ieşi din cameră.

Ea privea cu ochi goi draperia care căzuse în urma lui. Era pradă celor mai contradictorii gânduri. Prima reacţie la vestea că fratele ei, bietul David, o căuta, reînnoise resentimentele sale împotriva lui Blacke. Era încă sigură că făcea ceva ce nu se cădea. Dar ultimele lui cuvinte o făcuseră să aibă îndoieli.

îndrăgostit de ea. Blacke Lagham, spusese că era

îndrăgostit de ea, dar nici măcar acea iubire nu trebuia să intervină „între el şi ceea ce considera suprema lui datorie“. Ce naiba însemna? Datoria lui absolută. Nu semăna deloc cu declaraţia unui bărbat căruia îi era ruşine de ceea ce făcea. îndrăgostit de ea, Blacke Lagham, diplomatul britanic, misteriosul bărbat al deşertului, nu putea fi adevărat!

Dar o spusese. O spusese fără înfloriturі, o spusese direct. îşi reaminti. Acum cum, ieşind din starea de comă, se trezise în braţele lui, sărutările lui îi acoperiseră faţa. Ţinea la ea. Se obosise să vină tot acest drum ca s-o salveze din starea mizerabilă în care se afla, chiar dacă fugise de el. Trebuia să ţină un pic la ea.

începu să tremure, cuprinsă de panică din cauza confuziei din mintea ei. Lacrimile începură din nou să-i curgă pe obraji.

- Blacke, Blacke, îl strigă ea jalnic.

Dar el plecase şi nu se mai întoarse. în schimb, intră Neela, care mai aducea lapte. La început refuză, dar mai apoi se răzgândi, turnă câteva picături de brandy şi începu să bea. Trebuia să se facă bine, să poată merge, ori la casa lui Blacke, ori direct la Damasc, acum n-avea importanţă. îi promisese că o va reţine o zi sau două cel mult. Promisese. îl putea crede?

în timp ce bea automat laptele, ochii ei căpătaseră o nouă strălucire, iar sângele îi pulsa mai viguros prin vine. Stia că nu mai era o captivă singuratică în acest loc, o paria după care femeile şi copiii aruncau cu pietre, o creatură la care ţipau nevestele lui Ateiba, o sclavă neputincioasă, chinuită de Jeddah dacă se întoarce. Era din nou Alexandra Forbes. Venise Blacke. Blacke pe care aceşti oameni ai deşertului îl recunoşteau ca Hazel, mare lider. Era aici şi o ducea înapoi la civilizaţie. Nu mai avea de ce

să-i fie teamă şi avea motive să trăiaască.

Nu putea uita ce spusese el.

„Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă împinge mai departe! Sunt făcut din carne şi sânge şi se întâmplă să fiu îndrăgostit de tine“.

Mult timp după ce-şi bău laptele, Alexandra stătu cu ochii închişi, reamintindu-şi acele cuvinte. în cele din urmă adormi, obsedată de ele.

Capitolul 9

Când Alexa se trezi din nou, era târziu după-amiază şi se simţea mult mai în puteri; revigorată fizic şi sufleteşte.

Se ridică în capul oaselor, în stare să mănânce, acum: puţin pui curmale, struguri trimişi din via lui Ateiba şi descoperi brusc că-i era foame.

Blacke veni s-o vadă în timp ce mânca. Era nespus de bucuros s-o vadă că-şi recăpătase culoarea. Odihna şi liniştirea minţii îi făcuseră bine. Nu mai avea nevoie de medicamente, acum. Tinereţea şi constituţia ei viguroasă triumfaseră.

- îmi pare bine că ţi-a revenit pofta de mâncare.

Se uită spre el, pentru prima dată fără ură şi teamă.

- Mă simt mult mai bine, mulţumesc.

- Dacă vei continua aşa, într-o zi sau două îţi vei recăpăta puterile şi vom pleca spre Damasc.

- Da, încuviinţă ea. Sunt sigură că în curând voi fi în stare să călătoresc.

- Mai vrei ceva? îi evită privirea şi se uită în farfuria ei. Mai multe fructe? Puţin vin?

- Nimic. Am mâncat astăzi mai mult decât de săptămâni întregi.

- îmi pare sincer rău că ai avut o astfel de experienţă îngrozitoare.

- A. acum este în regulă, spuse ea cu greutate.

- Şi ea îi evita privirea. Se simţea jenată, amintindu-şi ultimele lui cuvinte. Faţa ei era îmbujorată. Adăugă:

- Te rog, spune-mi despre fratele meu, cum arată? Ce veşti are de acasă?

Blacke se aşeză lângă pat şi-i povesti tot ce ştia. Ea îl asculta cu nesaţ. Era minunat să afle despre David că se afla în Egipt şi-l va vedea curând. Era, de asemenea,

minunat să poată vorbi din nou, să audă o voce englezească. Uită de resentimentele pe care le avea împotriva acestui bărbat, de suspiciunile ei, de ostilitatea dintre ei.

- Nici nu ştii ce groaznic a fost pentru mine să n-am pe nimeni aici cu care să vorbesc; fetiţa care îmi aduce mâncare nu vorbeşte decât propria ei limbă. Aproape am înnebunit. Ce bine că m-ai găsit.

Drept răspuns, el se aplecă şi-i luă mâna.

- înţeleg prin ce ai trecut. încearcă să mă ierţi, Alexandra. Mi-aş fi dat mâna dreaptă ca toate acestea să nu se fi întâmplat. Dar te-am avertizat să nu încerci să fugi, draga mea.

Ea îşi muşcă buzele şi degetele-i tremurau într-ale lui.

- Ştiu. dar.

- N-ai avut încredere în mine. Ai preferat să te încrezi în Jeddah, o întrerupse Blacke.

- Totul era atât de misterios. încă nu pot înţelege.

- Vei înţelege, într-o zi.

Brusc, el se aplecă şi sărută mâna pe care i-o ţinea. Alexa simţi cum căldura acelui sărut o pătrunde prin tot corpul. Apoi, Blacke se ridică şi fără un cuvânt ieşi din cameră.

- Blacke, şopti ea ca pentru sine, Blacke.

Apoi o cuprinse oboseala şi adormi. Căzu într-un somn dătător de viaţă.

încă dormea când apărură zorile. Dar Blacke era treaz, îmbrăcat şi se plimba pe afară, scrutând neliniştit deşertul. Aştepta să i se întoarcă omul pe care-l trimisese cu scrisoarea la Dullah.

Din când în când, arunca o privire prin uşa deschisă de la camera Alexandrei şi o vedea dormind în pace. Stia că

nu-l înţelegea, dar într-un fel era mai puţin ostilă faţă de el şi avea încredere, cel puţin că o s-o ducă acasă. Gândul la faţa ei suptă şi trasă, atât de diferită de faţa radioasă a Alexandrei Forbes când o întâlnise prima oară, îl făcea să aibă mustrări de conştiinţă. îi venea să arunce veştmintele arabe şi să redevină englezul care, cu corectitudine şi demnitate, să-i spună încă o dată că o iubea. Vroia să meargă la ea acum, s-o ia în braţe, s-o strângă şi să-i acopere faţa cu sărutări. Dar trebuia să-şi păstreze controlul. Nu venise încă timpul. Sarcina lui nu era încă îndeplinită. Dar într-o zi, într-o zi îi va cere să-şi petreacă restul zilelor lângă el, făcând-o fericită ca soţia lui. Se hotărâse că dacă nu se va căsători cu Alexandra, nu se va mai căsători niciodată.

Dintr-o dată, gândurile lui zburară la munca lui, care-i implica onoarea şi la care ţinea mai mult chiar decât la Alexandra.

Un bărbat călare venea repede peste nisipul deşertului şi intră în Grădina lui Allah. Era servitorul lui Hazel. Coborî din şa şi se înclină în faţa lui Blacke.

- Allah fie cu tine, stăpâne.

- Vorbeşte, îl îndemnă Blacke nerăbdător. Ce mesaj ai, Ibrahim?

- Nici un mesaj domnule. Califul nu era acolo.

- Adică nu l-ai văzut?

- Nu, excelenţă. L-am văzut doar pe Jeddah, fiul lui Dullah.

- Si ce-a spus?

- îţi trimite complimente şi se scuză faţă de doamna albă că n-a putut s-o conducă la Damasc fiindcă s-a supus dorinţei tatălui lui şi a contractat o căsătorie cu.

- Destul, îl întrerupse Blacke. Nu mă interesează planurile de căsătorie ale lui Jeddah. Ce este cu taică-său?

- Plecase cu o oră sau două înainte de sosirea mea, stăpâne.

- Unde?

- La casa lui Hazel, cu afaceri. Am aflat asta în piaţă, de la nişte oameni.

Moralul lui Blacke se ridică din nou. în ochi îi scânteia triumful. Asta era bine. Asta-i tot ce vroia să ştie. Dullah era în drum spre Damasc.

Făcu un calcul rapid în minte. Dacă Dullah şi-a început călătoria ieri, asta înseamnă că va fi la casa din afara Damascului mâine, posibil la prânz.

Era esenţial ca el să fie acolo pentru a-l primi pe bătrânul şacal. Esenţial era ca şi Alexandra să fie suficient de bine pentru a călători. Dar va fi oare?

Când soarele era sus, iar Alexandra se trezise şi mâncase de dimineaţă, Blacke veni s-o vadă.

- Ascultă-mă, Alexandra, spuse el. Este obligatoriu să ajung acasă mâine. Sunt douăsprezece ore de călărit de aici până în Damasc. Crezi că te vei simţi destul de bine ca să plecăm mâine în zori? Sunt îngrijorat, draga mea, fiindcă ştiu că n-ar trebui să pleci, dar trebuie şi n-aş vrea să te las aici nici chiar cu Hamid, când se întoarce.

- Oh, nu, te rog, nu mă lăsa.

- Dar dacă nu eşti în stare.

- Sunt, sunt mult mai bine şi până mâine voi fi în regulă. Mă poţi lega de cămilă. Orice, doar să mă iei. Nu mă părăsi în acest loc îngrozitor. N-aş putea suporta.

îi privi faţa răvăşită şi se simţi ca un câine. încă o dată punea datoria înaintea celei. celei pe care o iubea. Dar trebuia.

- Bine, Alexandra. Te voi lua cu mine, draga mea, aşa cum spui, chiar dacă va trebui să te leg de cămilă.

Dar nu o legă. Când sosi timpul plecării, hotărî să călărească împreună cu ea. Hamid se întorsese cu cămila şi haine pentru Alexandra împachetate de Yesha, care fusese încântată când aflase că o va vedea din nou pe frumoasa madame. Medicamentele nu mai erau necesare acum. Patruzeci de ore de odihnă, de hrană şi uşurare psihică făcuseră minuni pentru Alexandra. Era într-o stare de spirit foarte bună când Blacke o ajută să urce pe cămilă, sub baldachin. Recunoscu că era încă slabă, iar rochia albastră de in pe care Yesha o găsise în bagajele ei, atârna pe ea ca un sac. Dar era bucuroasă că pleacă din Grădina lui Allah ca să meargă acasă. Blacke îi spusese că la sfârşitul săptămânii va putea lua legătura cu David, iar astăzi era miercuri. Se întorcea la viaţă, înapoi la o lume normală, unde zilele şi orele însemnau ceva.

Ateiba veni în persoană s-o vadă plecând, dar ea nici nu se uită la bătrân. Nici la mulţimea adunată să urmărească plecarea „străinei cu ochi răi“.

Privi întinderile vaste ale deşertului auriu şi orizontul infinit, iar inima îi bătu cu putere: în sfârşit, mergea acasă.

Dar Blacke Lagham? Era aici, foarte preocupat de ea. îl lăsă pe Hamid să meargă înainte împreună cu anturajul lui. Se urcă pe cămilă cu Alexa, ţinând-o cu un braţ şi protejând-o pe cât putea de hurducăturile mersului.

- Te deranjează dacă te ţin? se interesă el. Ar fi mai bine pentru tine, eşti aşa de slăbită.

- Nu mă deranjează, spuse ea roşie ca focul.

După o oră sau două de mers, îşi lăsă capul pe umărul lui şi adormi. Din când în când, el o trezea şi-i dădea să bea. Nu îndrăznea să-i vorbească, dar inima lui era plină de

o dragoste neţărmurită în timp ce călătoreau împreună, înaintând pe malurile râului, spre Damasc.

Se opriră să mănânce şi să se odihnească, după care Blacke o culcă pe Alexa la umbra unui palmier.

- Nu mă vei părăsi, nu-i aşa? spuse ea.

Această întrebare îi merse drept la inimă şi-i spuse zâmbind:

- Nici pentru o clipă, Alexandra. Nu te voi mai părăsi niciodată, dacă nu vei dori.

Era prea slăbită pentru a analiza semnificaţia acestor cuvinte, dar simţi în acel moment că toată amărăciunea o părăseşte. încă nu era lămurită în privinţa lui, dar nu vroia s-o părăsească şi nici ea n-avea nici o dorinţă de a pleca de lângă el.

Către sfârşitul după-amiezii, ajunseră la locuinţa secretă a lui Hazel. Yesha îi întâmpină ciripind ca o păsărică:

- Oh, madame, ce faceţi, oh madame, pauvre madame, ce bolnavă arătaţi, ce slabă sunteţi, oh, mon Dieu!

Hazel în persoană o duse în braţe în vechea ei cameră şi o lungi pe divan. Alexa privi în jur la încăperea elegantă şi întinse o mână spre Blacke.

- îţi mulţumesc că m-ai adus înapoi. Presupun că n-am meritat după ce am fost atât de nebună să fug de lângă tine şi să plec cu ticălosul de Jeddah, spuse ea cu voce joasă.

Nu se aştepta la atâta mărinimie din partea ei. Adânc mişcat, se aplecă şi-i atinse fruntea cu buzele.

- Draga mea, nu trebuie să-mi mulţumeşti. Fii doar răbdătoare cu mine încă puţin. Aş da orice să te pot pune în legătură cu fratele tău chiar acum, dar.

- Nu te necăji, îl întrerupse ea. Cred... cred că încep să înţeleg. Ceea ce faci trebuie să fie foarte important. Poate

m-am înşelat în privinţa ta.

în ochii lui negri licări bucuria. O prinse în braţe şi strânse trupul ei firav lângă al lui.

- Dragă, spuse el. Draga mea, dacă ai şti.

Era rândul ei să fie bucuroasă. îi încolăci gâtul cu braţele şi fu încercată de aceeaşi pasiune sălbatică pe care o simţise prima oară în braţele lui. Ştia că şi ea îl iubea. Nu-i păsa dacă se înşela asupra lui, îl iubea pur şi simplu.

îi şopti numele:

- Blacke! Blacke!

Buzele lui le acoperiră pe ale ei, făcându-le să tacă, într-o sărutare fierbinte şi prelungă.

Dar nu erau, după cum îşi închipuiau, singuri. Un om era martorul acestei sărutări pasionate. Un bărbat în veşminte arabe murdare se uita prin fereastră. Avea o faţă urâtă, cu o cicatrice pe un obraz. Avea un singur ochi. în mâna lui era un cuţit. Şi în inima lui intenţia de a îndeplini ordinele unui oarecare şef al deşertului, care primise bani de la nemţi să-l omoare pe Hazel înainte ca Dullah să ajungă să semneze drepturile asupra preţiosului petrol.

Alexandra fu cea care-i văzu prima faţa hidoasă şi cuţitul din mână. îşi dezlipise buzele de ale lui Blacke, pulsul i se accelerase nebuneşte, iar simţurile îi fuseseră cuprinse de extazul convingerii că-l iubea pe acest bărbat împotriva căruia luptase atâta timp. Până la urmă, se gândi ea, învăţa înţelesul acelei inimi sălbatice pe care o cunoscuse întotdeauna în subconştient şi care o va conduce într-un paradis rezervat doar femeilor care iubesc şi sunt iubite de unicul bărbat din lume.

Apoi trecu brusc de la extaz la oroare, înnebunită de teamă pentru el.

Strigă ascuţit:

- Uită-te acolo, Blacke.

Arabul năvăli, următoarele câteva momente fură îngrozitoare încât Alexandra de-abia ştia ce se întâmpla. Slăbiciunea fizică o împiedică să facă ce vroia, să se arunce asupra lui Blacke şi să-l salveze de lama cuţitului. Camera se învârti cu ea. îşi auzi propria voce ţipând:

- Blacke! Blacke!

Blacke Lagham avea prea puţin timp să se apere. Arabul sărise într-o străfulgerare prin fereastră spre divan. Blacke se feri şi amândoi ajunseră pe duşumea într-un amestec de veştminte arabe, mâini şi picioare care se loveau. Din gâtul asasinului ieşeau sunete guturale, iar Blacke îşi chema servitorii.

Alexa încerca să-şi învingă leşinul care o cuprindea treptat. Rosti din nou numele lui Blacke, ştiind că-l iubea mai mult decât orice pe lume şi dacă ar fi fost serios rănit de acest arab ar fi vrut să moară o dată cu el.

Apoi draperiile fură date la o parte. Servitorii lui Blacke veneau în fugă. Lupta se sfârşise. Intrusul era prins şi legat. Marele Hazel zăcea ciudat de tăcut pe covor cu un cuţit înfipt în umăr, iar sângele se scurgea uşor pe veştmântul lui alb.

Hamid strigă în arabă la asasin, arătându-i pumnul. Camera se umplu de voci răguşite, ameninţări, blesteme, ţipete. Yesha veni în fugă, întrebând îngrozită ce se întâmplase stăpânei sale, dar când dădu cu ochii de trupul lui Hazel întins pe covor, începu să ţipe.

Hamid dădu un ordin oamenilor. Aceştia îl traseră pe străin din camera Alexei, lovindu-l în timp ce ieşeau. Hamid îngenunghe lângă Hazel:

- Trebuie să găsim un chirurg calificat, Yesha spuse el. Trimite-l pe Ibrahim la Damasc.

Dar Blacke auzise ordinul, în timp ce făcea eforturi să-şi vină în fire.

- Nu, bolborosi el. Nu, Hamid, nu trebuie adus nici un doctor aici. Nimeni din Damasc nu trebuie să vină aici până când nu vine Dullah. în. înţelegi?

Credinciosul servitor, care-l adora pe Hazel, gemu:

- Dar, stăpâne, eşti serios rănit.

Blacke, strângând din dinţi, îşi privi umărul.

- Scoate cuţitul, adu tifon, opreşte sângele. Este superficial. Acel ticălos n-a înfipt adânc. L-am oprit la timp. Nu sunt în pericol. Fă cum îţi spun, Hamid. Dar mai întâi du-mă în camera mea.

în acest timp, Alexa îşi revenise. Se ridică, îşi duse mâinile la cap şi se uită la Blacke.

- Blacke, Blacke, eşti bine?

- Da, spuse el răsuflând cu greutate. Nu-i nimic grav.

- Trebuie să mă scol, trebuie să te ajut.

- Nu, nu eşti încă suficient de sănătoasă. Rămâi unde eşti. Hamid se va descurca. Mai târziu. eu. eu trebuie să-ţi vorbesc.

- Blacke te iubesc, spuse ea emoţionată.

Faţa lui se relaxă şi ochii lui negri, strălucind de durere, îi aruncară o privire plină de pasiune.

- Draga mea Alexandra, spuse el şi căzu în braţele lui Hamid, cu ochii închişi.

Alexa se străduí să se ridice şi-şi chemă servitoarea.

-Yesha, Yesha, întreabă-l pe Hamid dacă este bine, oh Doamne!

Hamid îl examină pe Blacke, apoi îi dădu Yeshei răspunsul să-l
traducă. Stăpânul va fi bine. Leşinase doar. Din cauza şocului şi a pierderii de sânge.

Servitorii îl purtară pe stăpân în camera lui şi Alexa recăzu pe perne şi începu să plângă. Dar în sinea ei era bucuroasă că Blacke nu era mort, asta-i tot ce conta.

Dar nu decurse totul atât de bine în acea noapte în casa lui Hazel. Alexa află de la Yesha ce se petrecea în camerele lui Blacke.

O dată extras cuţitul din rană, sângerarea devenise excesivă. Hamid făcuse tot ce-i stătea în puteri, dar metodele lui erau primitive. în timpul nopţii, Blacke fu cuprins de febră şi se simţi mai rău. Când Hamid îi propuse iarăşi aducerea unui doctor din Damasc, el refuză. Aşa că Hamid, deznădăjduit, plecă în căutarea unei bătrâne care trăia într-un bordei la două mile depărtare şi era reputată ca având harul tămăduirii.

Vrăjitoarea veni cu el, spălă rana lui Hazel şi puse o alifie din plante care, în mod miraculos, opri hemoragia şi-i calmă durerile. Tensiunea celor din casă se mai micşoră, dar nelinişştea rămase.

Toată ziua următoare Alexa stătu liniştită, dar spre seară insistă să se ridice. Sprijinită de Yesha, intră în camera lui, unde servitoarea o aşeză pe un scaun.

Blacke îşi ridică pleoapele grele şi o văzu.

- Alexandra, şopti el.

Ea îi luă una dintre mâini într-ale ei.

- Oh, Blacke, eşti mai bine?

- Mult mai bine. Bătrâna care a venit este la fel de bună ca orice specialist din Harley Street, glumi el. Dar tu? N-ar fi trebuit să te dai jos din pat, draga mea.

- Mă simt mai bine. Trebuia să vin să te văd.

- încă, încă mă simt rău. Şi mâine, Dullah va fi aici.

- N-are importanţă. Doar sănătatea contează.

- Are importanţă, draga mea. Trebuie să negociez cu

Dullah.

- Dar Hamid spune că nu trebuie să te ridici. Dacă te mişti, umărul va începe să sângereze din nou. Aşa i-a spus Yeshei şi bătrâna vrăjitoare. Te rog, nu te mişca, Blacke.

El oftă adânc.

- Chiar are importanţă pentru tine? Nu mă mai urăşti, Alexandra?

- Doar ştii, se înroşi ea.

- Erai aşa de dulce în braţele mele, foarte dulce, şopti el strângându-i mâna. De ce ai fost atât de adorabilă cu mine, draga mea? Nu mă mai suspectezi?

- Nu, răspunse ea mişcată.

- Sunt bucuros că s-a întâmplat acest lucru înainte de a cunoaşte adevărul. îmi place să crezi în mine ca şi în tine.

- Spune-mi ce să fac, Blacke şi voi face. îl voi primi pe Dullah... în locul tău.

- Nu poţi.

- Dacă te mişti, se va porni iarăşi sângele. Nu trebuie Blacke. te rog, exclamă ea.

- Nu înţelegi încă, spuse el printre dinţi.

Dar camera se învârtea cu el şi trupul i se umplu de transpiraţie. îl cuprinse o teamă cumplită că nu va fi în putere când va veni Dullah şi bătrânul diavol va pleca fără să semneze.

Ar fi sfârşitul, tocmai când victoria era atât de aproape.

O auzi pe Alexandra implorându-l:

- Blacke, dragul meu, ai încredere în mine, jur că nu te voi trăda. Ţi-o jur. Voi păstra secretul oricare ar fi. Ai doar încredere în mine şi lasă-mă să te ajut. Nu-ţi pune viaţa în pericol.

El zăcea răsuflând cu greutate încercând să se lupte cu ameţeala. Stia că dacă va face vreo mişcare rana i se

deschidea. Si dacă febra i se urca, ştia că nu va fi în stare să gândească sau să acţioneze. Exista o singură soluţie. Trebuia să aibă acum încredere în această fată. Trebuia să-i spună adevărul înainte de venirea lui Dullah.

- Bine, voi avea încredere în tine Alexandra. Uită-te în acel dulap, cheile sunt în buzunarul de la roba mea care atârnă acolo şi într-o cutie, vei găsi acte, documente care privesc câmpurile petrolifere descoperite în Siria. Există un tratat special între proprietarii arabi şi guvernul britanic. Deja poartă douăsprezece semnături şi Dullah este ultimul care trebuie să semneze. Dacă eu nu voi fi în stare mâine, trebuie să i-l dai tu să-l semneze. Yesha va fi interpreta ta. O dată semnat, dă-i lui Dullah hârtia albastră care este dovada pe baza căreia i se vor da banii promişi. în. înţelegi? îţi este clar?

Alexandra dădu din cap. îi apăsă mâna. Cuvintele erau de prisos în acel moment. Un tratat în care ceda petrolul sirian Marii Britanii. Aşadar, pentru propria lui ţară, Blacke, alias Hazel, lucra. Nu era un trădător. Era un agent secret britanic şi nu fusese în stare să se încreadă în ea. Ce proastă fusese că se îndoise de el.

- îmi pare rău, draga mea că n-am putut să-ţi spun înainte. eram. sub jurământ faţă de guvern. Mai târziu, îţi voi explica mai multe despre această casă, scarabelul albastru, totul.

Ea îl întrerupse:

- Blacke, iartă-mă, iartă-mă, te rog.

Apoi, braţele lui o cuprinseră. Pentru un lung moment, se sărutară.

- Iubito, iubito, murmură el, după care începu să aiureze.

Tremurând, ea o strigă pe Yesha.

- Bătrâna. trebuie să vină bătrâna.

Când aceasta veni, îi dădu lui Blacke să bea ceva. Yesha îi traduse Alexei ce spusese bătrâna. Stăpânul va mai avea febră în noaptea aceasta şi poate dureri, dar nu există nici un pericol pentru viaţa lui.

- Slavă Domnului, n-aş putea îndura mai mult, spuse tânăra englezoaică.

îi mângâie fruntea umedă de sudoare şi începu să plângă. Era sfâşiată de sentimentul propriei greşeli, nu avusese încredere în Blacke. îl iubea acum atât de mult. Mâine va face tot ce trebuie în locul lui. Va trebui să-şi plătească prostia.

- Niciodată nu mi-o voi ierta, dragule, şopti ea. Oh, dragule, dragule. Te iubesc aşa de mult. Iartă-mă, te rog.

Dar Blacke nu auzea nimic. Nu mai era conştient. Deliră toată noaptea şi trei femei îl vegheau: Alexa, Yesha şi bătrâna vrăjitoare. Abia spre dimineaţă încetă să mai aiureze şi adormi.

Capitolul 10

Mary Wirrel îşi bea cafeaua de dimineaţă când în dormitorul ei însorit intră servitorul Sirro şi spuse că venise o notă foarte urgentă pentru excelenţa sa.

Lady Wirrell luă hârtia din mâna lui Sirro şi se uită la ea. Pentru că era mioapă, îşi zgâlţâi soţul:

-Percy, citeşte-mi şi mie biletul, nu ştiu unde-mi sunt ochelarii, scoală-te.

El căscă şi desfăcu hârtia, apoi pufni:

- Ce este dragă?

- Biletul este de la tânăra ta prietenă, Alexa Forbes, răspunse liniştit sir Percy.

Mary scoase un mic ţipăt:

-Alexa, Alexa Forbes! Dumnezeule! Unde este? Ce s-a întâmplat?

- Nu ştiu. Ascultă.

„Dragă Lady Wirrell,

Vă voi explica totul când veţi veni, dar vă rog, faceţi rost de un doctor bun şi de încredere şi veniţi imediat cu maşina la casa la care aducătorul acestui bilet vă va conduce. Este doar la câteva mile de Damasc.
Alexa Forbes“

Lady Wirrel sări din pat.

-Trebuie să mă îmbrac imediat. Percy, maşina, trimite-l pe Sirro după maşină. Trebuie să vii şi tu.

Sir Percy reciti biletul Alexei.

- O casă, la câteva mile de aici, unde naiba poate fi? Cu cine este fata?

- Nu ştiu, dar biletul este urgent şi cineva, dacă nu Alexa, trebuie să fie foarte bolnav. Telefonează-i lui Wilson Colley, este un doctor bun şi-şi va ţine gura dacă i-o vom cere.

- De ce să-şi ţină gura?

- Nu ştiu. Dar sunt foarte emoţionată. Copila este vie. Gândeşte-te ce înseamnă pentru părinţii ei şi bietul David. Hai, Percy, grăbeşte-te!

Şoferul, ghidat de arabul care adusese mesajul, o luă de-a lungul râului. în maşină se mai aflau Lady Wirrell, Sir Percy şi doctorul Colley. Traversară o pădurice, după care ajunseră într-un luminiş unde se afla o frumoasă casă arabă cu o curte maură, o fântână şi copaci umbroşi, care se vedeau prin porţile de fier.

- Deci aici s-a ascuns Alexa Forbes în tot acest timp, exclamă Lady Wirrell. Ce poate însemna? Sigur că n-a fost atât de nesăbuită să se distreze cu un bărbat aici, dacă aş crede aşa ceva.

Dar nu trebui să se gândească mai departe fiindcă pe uşă ieşi mult discutata Alexandra sprijinită de o tânără arăboaică. Era îmbrăcată cu o rochie de bumbac, arătând aşa cum o descrisese Mary Wirrell după aceea, slabă ca un băţ.

Sir Percy şi lady Wirrell ieşiră din maşină.

- Draga mea! începu lady cu reproş, dar Alexa o opri.

- Doctorul, spuse ea pe nerăsuflate. Unde este doctorul?

Wilson Colley, îmbrăcat cu halat şi purtând o trusă, se prezentă.

- Eu sunt doctorul Colley.

- Slavă Domnului, veniţi pe aici, vă rog imediat, apoi se scuză faţă de Mary. Vă voi explica totul. El. el este foarte bolnav. Are febră mare. Cred că de la rană.

- Ce rană? Cine este bolnav? întrebară cei doi Wirrell în cor.

- Blacke Lagham, răspunse ea.

- Blacke Lagaham? se minunară amândoi.

- Da, veniţi repede doctore Colley, vă rog. Aproape a fost asasinat acum două zile şi cred că lama cuţitului a fost otrăvită.

Doctorul, urmat de Alexa sprijinită de servitoare, dispăru în spatele unei draperii de mătase.

Lady Wirrell se uită în jurul camerei mari şi luxoase cu gura căscată.

- Sunt năucită, îi spuse ea soţului. Blacke Lagham. Dar l-am văzut abia acum câteva zile. Nu dăduse de Alexa atunci. Ne ajuta s-o căutăm. Ce naiba înseamnă asta, Percy?

- Habar n-am, draga mea. Mărturisesc că mă dau bătut.

-Aş vrea să ştiu mai multe, spuse Mary Wirrell cu o voce fermă.

Dar mai devreme de o oră nu află nimic. în timpul acelei ore
stătu ca pe ghimpi, pentru că Alexa stătea în camera lui Blacke, cu doctorul. Plină de nelinişte, îl urmări pe acesta cum desface bandajul de la umăr şi examinează rana. Era un doctor foarte bun. în cele din urmă se întoarse spre Alexa şi o linişti:

- Nu-i prea rău. Cred că ai dreptate în privinţa otrăvirii. Tăietura s-a infectat, dar nu prea serios. Este slăbit şi are febră mare, dar îl vom pune repede pe picioare. îi pun un pansament temporar şi voi trimite ambulanţa după el. Cu cât mai repede va ajunge la clinica englezească cu atât mai bine va fi.

Alexa răsuflă adânc şi se aşeză jos ca şi când n-o mai ţineau picioarele.

Colley o privi profesional:

- Nici tu nu eşti prea bine, nu-i aşa?

- Sunt. sunt doar slăbită, nimic altceva, încercă ea să zâmbească.

Dinspre pat se auzi o voce slabă:

- Alexandra.

într-o clipă fu lângă Blacke, luându-i mâna.

- Da dragule, sunt aici.

- Ai pus hârtiile în siguranţă?

- Da, sunt încuiate în cutia ta. Sir Percy este aici. El şi lady Wirrell au adus doctorul. Pot să i le încredinţez lui sir Percy?

- Da, spune-i că sunt documente secrete importante, să mi le ţină, până o să-i pot explica.

- Bine dragule.

El o privi lung cu pasiune.

- Ai fost minunată, îţi mulţumesc de un milion de ori.

Tânăra se aplecă şi-l sărută pe păr.

- Nu voi putea niciodată să-ţi arăt cât de rău îmi pare.

- Dar, iubito, şi eu te-am rănit. Ai trecut printr-un iad în deşert. Ce ai de gând să spui familiei Wirrell?

- Că am fost răpită de un arab şi tu m-ai salvat şi ai fost înjunghiat, spuse Alexa.

- Iubito, ce minunat din partea ta. Nu vrei să le spui că, iniţial, ai fost răpită de mine?

- Nu, răspunse ea înroşindu-se. Ar da naştere la prea multe bârfe.

Doctorul Colley, care se retrăsese, apăru din nou şi după ce Alexa îl sărută repede pe Blake, îi lăsă singuri pe pacient şi pe doctor.

Doar atunci Mary Wirrell primi câteva informaţii pe care le aştepta. După ce le povesti cum fusese răpită de un arab, iar Blacke o salvase, Alexa îi încredinţă preţioasa

cutie lui sir Percy care promise că o va încuia în seiful lui şi i-o va da lui Lagham când va dori.

Când se întorceau la Damasc, familia Wirrell cu Alexa în maşina lor, iar Blacke împreună cu doctorul în ambulanţă, Mary o întrebă:

- Cui aparţine acel loc? Cum a ajuns Blacke să te ducă acolo?

- Este casa unui lider arab. Blacke îl cunoştea şi eu nu puteam călări mai departe fiind prea slăbită, murmură tânăra.

Lady Wirrell se uită la faţa fetei care, deşi slăbită, era radioasă.

- îţi cam place Blacke Lagham, nu-i aşa? întrebă ea.

Atunci, Alexa, cu privirea aţintită asupra ambulanţei care mergea înaintea lor, răspunse:

- îl iubesc, lady Wirrell. Cred că este cel mai minunat om din lume.

***

O lună mai târziu.

Aceeaşi maşină cu steagul legaţiei britanice din Damasc condusă de şoferul lui sir Percy se îndrepta spre aeroport, unde un avion pregătit de zbor aştepta unul sau doi pasageri speciali care zburau din Siria în Egipt şi apoi la Lisabona.

în maşină Blacke Lagham, care îşi revenise complet după boală, îmbrăcat elegant şi cu o garoafă albă la butonieră, stătea lângă fata zveltă şi blondă care doar cu câteva ore în urmă semnase cu numele Forbes pentru ultima dată.

Alexandra şi Blacke se căsătoriseră în Damasc, la biserica engleză, în acea dimineaţă. Puţinii oaspeţi care

fuseseră invitaţi în grabă fură trataţi apoi în casa ladyei Wirrell.

Alexa arăta aşa cum se simţea, cea mai fericită fată din lume.

Tot ce îndurase i se şterse din memorie. Fusese îngrijită şi răsfăţată de Mary Wirrell până când îşi recăpătase vechea ei vitalitate. Si ultima săptămână de convalescenţă fusese şi mai încântătoare fiindcă Blake, ieşind din spital, fusese invitat să stea tot la familia Wirrell. Bucuria fu şi mai mare pentru Alexa când David veni s-o vadă.

- N-am să vă pot mulţumi niciodată, domnule, exclamase David când îşi revăzu sora. Şi părinţii mei vor vrea să vă mulţumească pentru că ne-aţi adus-o pe Lexa înapoi.

Blacke întâlni privirea Alexei, care-i făcu semn să nu-i spună adevărul, aşa că rosti:

- David, sper că părinţii voştri mă vor recompensa ca pe vremuri, acordându-mi mâna fiicei lor. înţelegi, Alexa şi cu mine ne-am îndrăgostit.

îndrăgostit. Privind în urmă Alexei nu-i venea a crede că putea exista o astfel de dragoste. După ce îşi revenise, el devenise cel mai încântător şi devotat iubit. La rândul ei, tânăra îl adora. Pentru ea, nu mai era Blacke Lagham, ci Hazel, liderul care-i strânsese pe toţi şefii deşertului, se împrietenise cu ei şi încheiase pentru ţara lui unul dintre cele mai importante tratate pentru petrol, din timpul războiului.

Primise o scrisoare de mulţumire din partea unui înalt personaj de la ministerul de externe. I se propunea ca la venirea la Londra să ocupe o nouă şi importantă poziţie. Cât despre Alexa, ca doamna Blacke Lagham, nu avusese

nici un fel de greutăţi să fie eliberată din serviciul pe care-l deţinea la ministerul din Cairo.

în timp ce mergeau spre aeroport, Blacke întinse o mână şi o strânse mai tare lângă el pe proaspăta lui soţie. O privi cu tandreţe. întotdeauna o socotise o creatură încântătoare, dar astăzi era mai frumoasă ca oricând. Purta un taior albastru pal, pe care Mary Wirrell insistase să i-l ofere, o pălărie cu boruri mari peste părul blond care-şi recăpătase onduleurile, un buchet de orhidee pe umăr, prins cu o broşă cu diamante şi smaralde care fuseseră cadoul de nuntă al mirelui.

La mâna stângă scânteia un alt smarald, lângă inelul de cununie, din platină. îşi ducea cu ea şi vechea haină din păr de cămilă, poate necesară în timpul călătoriei. Dar când vor ajunge la Londra, Blacke îi spusese că-i va cumpăra o haină de hermină, care după părerea lui era cea mai potrivită pentru silueta ei zveltă. Oh, îi va cumpăra atât de multe lucruri, ei, care dusese până atunci o viaţă atât de simplă.

El o sărută cu pasiune şi o întrebă:

- Cum se simte soţia mea?

- Absolut minunat, dar tu cum te simţi?

- Nespus de fericit. îmi place să fiu însurat, Alexandra şi de-abia aştept să-mi cunosc socrul şi soacra, viitorii mei părinţi. Sunt de prea multă vreme orfan.

Ea râse uşor.

- Părinţii mei, ca şi casa mea, sunt foarte simpli, Blake. Dar îi vei plăcea. Sunt sigură.

- Dacă semeni vreun pic cu ei, sunt convins. Si le voi fi întotdeauna recunoscător că au produs-o pe Alexandra mea.

Ajunşi la Lisabona, petrecură o lună de miere de

neuitat. Zile şi săptămâni de pasiune incredibilă. Momente în care în dormitorul scăldat de lumina lunii, într-un mare hotel de lângă mare, stătea în braţele lui Blacke şi-l auzea şoptindu-i:

- Iubita mea, draga şi adorabila mea soţie.

Iar ea, simţind cum sărutările lui îi ardeau pielea i se dăruia toată răspunzând la rândul ei:

- Nu ştiam că viaţa poate fi atât de minunată. Oh, scumpul, dragul meu Blacke.

Veni şi clipa sosirii în Anglia, la Beckenham, după atâtea luni de absenţă. Alexa era foarte emoţionată să-şi revadă locurile natale, casa copilăriei. Găsise cu greu un taxi în Londra cea camuflată de război. Tinerei i se părea ciudată această atmosferă, după şederea în Egipt, unde era pace.

Când ajunseră în faţa uşii de la intrarea Casei cu Duzi, ea începu să tremure şi-i spuse lui Blacke:

- Sunt aşa de nervoasă că vin din nou acasă, oh, Blacke, ţin atât de mult la familia mea.

Simţi cum îl cuprinde un val de tandreţe faţă de această fată care avea o latură practică, dar în fond era o fiinţă plină de sensibilitate şi atât de tânără şi curată, pe care o iubea.

Uşa se dădu în lături şi ieşiră în fugă două siluete micuţe, îmbrăcate la fel.

- Lexa! Lexa!

Soţia lui Blacke fu înconjurată, îmbrăţişată, iar Alexa sărută cu lacrimi în ochi fetiţele şi se uită la el.

- Dragule, ele sunt surorile mele gemene.

Blake întinse ambele mâini.

- Dumnezeule, o pereche de cumnate dintr-o dată. Extraordinar!

Pam şi Penelope strânseră fiecare câte o mână şi-l îndrăgiră imediat pe Blacke. Mai târziu, în camera lor de studiu schimbară păreri despre el şi stabiliră: a) era pur şi simplu super; b) frumos ca Gary Cooper şi c) un frate foarte simpatic, iar Lexa fusese norocoasă.

Apoi apăru şi doamna Forbes.

Grace Forbes trebăluise toată ziua pentru întâmpinarea tinerilor căsătoriţi, totul strălucea, iar în salon şi în camera însurăţeilor pusese o grămadă de flori. încă nu-i venea să creadă că Lexa ei aducea acasă un soţ; acum era doamna Blacke Lagham, o femeie căsătorită.

Fusese o lună grea pentru familia Forbes. Mai întâi primiseră o telegramă de la David că nu putea da de urma surorii lui, apoi alte telegrame de la familia Wirrell care le spuneau că n-au nici un fel de veşti despre fată.

Şi în sfârşit, binecuvântata telegramă în care se anunţa găsirea Alexei. Urmase un alt şir de data aceasta mai plăcut - Alexandra se căsătorea. Mary Wirrell îi telegrafiase vechii ei prietene de şcoală că fata făcuse o partidă strălucită şi se măritase cu o „persoană minunată“.

Scrisorile primite de la Alexa o asigurau pe doamna Forbes că este extraordinar de fericită. Dar mama vroia să-l vadă cu ochii ei pe acest tânăr.

Acum, când doamna Forbes primea perechea care sta în hol, simţi cum i se ia o greutate de pe umeri. Ce bine, ce drăguţă arăta Alexa. Haine noi şi elegante, bronzată, fericită, doar că era puţin cam slabă.

O îmbrăţişă pe Alexa, simţind cum i se umezesc ochii. Se uită peste umăr la soţul ei, un tânăr înalt, într-un costum elegant, cu ceva neobişnuit în el, faţă brună cu ochi negri pătrunzători, gură puternică şi ceva copilăresc în zâmbetul pe care i-l adresă; da, inspira siguranţă. Era

bărbatul în care te puteai încrede, dar şi frumos în acelaşi timp. Grace Forbes îşi sărută ginerele şi inima ei îl acceptă imediat.

Blacke se uită la femeia care era o ediţie mai în vârstă a Alexandrei. De la ea moştenise fiica ei blândeţea ochilor şi fineţea pielii.

- Vroiam o mamă, dar arătaţi prea tânără şi vă voi include pe lista cumnatelor.

Din cabinetul de consultaţii ieşi şi Robert Forbes, care-şi dădea jos halatul, bucuros că terminase cu pacienţii. îi întinse o mână lui Blacke şi, ca şi Grace, îl acceptă imediat pe tânăr. Era „calitate bună“ se gândi el şi Alexa lor strălucea de fericire.

- Tată! spuse Alexandra drăgăstoasă şi alergă în braţele lui.

- Sper să mă iertaţi că am grăbit-o pe fiica dumneavoastră într-o nuntă de război în Damasc, domnule, dar promit că am grijă de ea.

- Sunt sigur de asta, spuse domnul Forbes. Acum, duceţi-vă în camera voastră şi aranjaţi-vă după călătorie, fiindcă vreau să deschid o sticlă de sherry pe care o păstrez de cinci ani.

- O idee bună, domnule, spuse Blacke şi o luă pe soţia lui de mână.

Şi casa i se părea o idee bună lui Blacke. Cam sărăcăcioasă, de modă veche, dar solidă şi bună, da, tipic britanică, casa unei familii engleze. Era bucuros că-şi alesese soţia din această familie.

Alexa îl luă de braţ şi-l conduse spre salon.

-înainte de a urca în cameră, aş vrea să-ţi arăt ceva, ceva la care mă uitam adesea când eram copil.

îl duse la tabloul care reprezenta scena din Ierusalim.

Grav, Blacke arătă spre o siluetă arabă, în veştminte albe şi cu burnuz:

- Acela se presupune a fi eu?

- S-ar putea, întotdeauna m-am uitat la ea şi mi-am imaginat o scenă orientală. Trebuie să fi avut o premoniţie. Dar Hazel mă înspăimântă puţin. îmi place mai mult Blacke al meu, cel englez.

Blacke şi Alexa îşi zâmbiră unul celuilalt, părăsiră tabloul cu scena din Ierusalim şi, înlănţuiţi, se îndreptară spre camera lor.

Sfârşit